



MIK

Glasiło OŠ Miklavž na Dravskem polju

Miklavž na Dravskem polju, šol. l. 2020/21



Hvala vsem, ki ste s svojimi prispevki soustvarili MIK ali kakor koli drugače prispevali k nastanku šolskega glasila, še posebej našemu računalnikarju Matjažu Žuranu. Prav tako posebna hvala naši ravnateljici Dušanki MIHALIČ MALI, ki nas je podpirala pri nastajanju glasila in tudi sicer, da je MIK sploh ugledal dan.



Likovna predloga za naslovnico: **Eva Gaube, 7. a, Sadje**. Likovno delo naše sedmošolke je bilo pod mentorstvom učiteljice Valerije Gönter med 4000 izdelki, ki so prispeli na kreativno-dobrodelni natečaj Rišem za prijatelja Office & More, uvrščeno na 1. mesto.

Računalniško oblikovanje, urejanje in lektoriranje šolskega glasila: dr. Ana Koritnik

RAVNATELJIČIN UVODNIK



DUH KORONA ČASA

VSAKO LETO JE – POSEBNO LETO . . . sem zapisala v **MIK** lani. Pred nami je nov **MIK**, novo razmišljanje, nove zgodbe . . .

Če pogledam skozi okno, v te čudovite pomladne dneve, se za trenutek zdi, kot da je vse tako, kot je bilo. Sonce nas boža po obrazu, zunaj slišim spet otroški smeh in takoj me navda pozitivna. Tisti občutek, da smo pa zdaj že čisto zares pri koncu omejitev, da bomo lahko tudi po prvomajskih počitnicah spet sproščeno pili kavico s prijatelji, iz nakupovanja novih oblačil naredili cel popoldanski dogodek v najboljši družbi ali spakirali kovčke in brezskrbno z otroki »odleteli« na dopust v . . .

Ne vem, morda sem samo večni optimist, vendar nekako čutim, da smo že skoraj tam . . . pri začetku konca epidemije? Na podlagi izboljšanja epidemiološke slike in skladno z načrtom sproščanja so se pred časom v šolo vrnili tudi naši učenci. Čeprav nas vse to navdaja z optimizmom, da bo epidemije kmalu konec, nas do tja čaka še nekaj tednov, morda celo mesecev. Zavedati se je treba, da sprostitev ukrepov ne pomeni, da nam ni treba spoštovati vseh preventivnih ukrepov, temveč prav nasprotno. To je pokazala že lanskoletna »nespametna poletna praksa«, ki se je sprevernila v jesenski, drugi val okužb.

Pri sproščanju ukrepov se je treba zavedati, da je nujno dosledno izvajanje vseh preventivnih ukrepov, ki jih ponavljamo že od marca lani. Le tako nam bo uspelo število okuženih in hospitaliziranih še naprej zmanjševati, kar nam bo omogočilo še nadaljnje sproščanje ukrepov in vrnitev v normalno življenje.

Čeprav živimo v eni najbolj razvitih družb, kjer nam na stotine naprav in pripomočkov olajšuje vsakdanja opravila, se zdi, da ne živimo kaj bolj lahkotno, radostno in sproščeno kot generacije



pred nami, ki vsega tega udobja niso poznale. Celo nasprotno: tesnoba, stres in obremenjenost niso več prihranjeni niti našim najmlajšim.

Pa naj bo dovolj o tem. Ne želim predreti mehurčka. Želim ohraniti šolo v barvah. Že jutrišnji sončni vzhod pogosto prinese nov nasvet. Edini smisel korona ovire je ta, da jo premagamo! Ključ poti do uspeha je sposobnost videti možnosti tam, kjer drugi vidijo le ovire. In vsak trenutek se lahko ponovno vrnemo. Vsak trenutek je lahko nov začetek. To je izbira. To je naša odločitev. In ustvarjalnost postane brezmejna potrpežljivost. Raznolikost pa je bistvena sestavina napredka. Ni poti do sreče, sreča je pot. Preizkušnje ... zaradi viharjev požene hrast globlje korenine, mar ne? In vse stvari so težke, preden postanejo lahke. Le radovednost nas lahko veliko nauči, zato ostanimo radovedni. Mir pride od znotraj, ne iščimo ga zunaj. Zato je »zahtevna« šola lahko tudi zanimiva šola. Za učitelje. In za učence. Šolsko leto se preveša v obdobje, ko so učitelji postavljeni pred nalogo pridobivanja in zaključevanja ocen. Menjava pouka na daljavo in v šoli predstavlja za vas, učence in učitelje, dodaten izziv. Pred vas bomo postavili ustrezno visoka pričakovanja in zahteve. Naj vas visoka pričakovanja in cilji pritegnejo in motivirajo, naj vas pripravijo do tega, da v doseganje ciljev vložite napor. Ker jih ne moremo doseči zlahka, se moramo potruditi, zato imajo doseženi cilji tudi drugačno vrednost in je občutek uspeha večji. Visoka pričakovanja in zahteve nas prisilijo, da izkoristimo, urimo in razvijamo svoje potenciale, spretnosti in kompetence. Z visokimi pričakovanji in zahtevami tudi učencem sporočamo, da jim zaupamo in da verjamemo v njihovo delo, kompetence, temu primerno se oblikujeta tudi njihova samopodoba in samovrednotenje. Kljub nepredvidenim situacijam.

Zato naj meseca maj in junij prineseta uspešno nadaljevanje šolskega leta, naj bo to uspešno leto, polno dobrih rezultatov in nepozabnih šolskih dogodivščin, naj vas vsak dan pozdravi radovednost, naj vas prijazni učitelji objamejo z nasmehom in sošolci pričakajo z velikimi objemi. Naj bo to leto, ki bo v vašem srcu zapisano – kljub koroni – za vse življenje s spomini, tistimi lepimi in nepozabnimi.

»Ne uči otrok, kako biti bogat. Uči jih, kako biti srečen. Ko bodo odrasli, bodo tako poznali vrednost stvari, ne zgolj njihove cene,« je zapisal Victor Hugo.

Korenine vsake družbe, države, sveta smo mi. Starši, učenci, učitelji. Vzajemno spoštovanje dela čudeže.

Postanimo najboljša različica tega, kar si želimo za svojega otroka. Potem pa jim preprosto zaupajmo, da si tudi oni zmorejo ustvariti čudovito življenje!

Morda je čas za novo družbo. Družbo, kjer se vsak posameznik zaveda, da ni sam na tem svetu, temveč odgovorno sobiva z drugimi. Družbo, kjer prevladujeta ljubezen in sočutje. Družbo,



kjer so v najglobljih zapisih vsakega posameznika zakoreninjene vrednote poštenosti, dobrote, sočutnosti, poguma, pomoči sočloveku, zvestobe, predanosti ...

In družbo, kjer bomo spontano podelili nasmešek sočloveku, pobrali papirček s tal, delili tople objeme in iskrene stiske rok, kjer bomo jedli zdravo hrano in se gibali na svežem zraku. Kjer bomo sledili svojemu srcu in z radostjo opravljali delo, za katero s(m)o bili poklicani.

En otrok, en učitelj, ena knjiga, en svinčnik – lahko spremenijo svet.

Izkušnja je najboljši učitelj, saj otroški možgani niso vedro, ki ga moramo napolniti, temveč ogenj, ki ga želimo zanetiti.

Hvala Vam, starši, učitelji, da hodite del njihove poti z nami, in hvala Vam, učenci, da smo lahko z vami.

Ravnateljica zavoda:
Dušanka MIHALIČ MALI



ODREZANI OD SVETA

V življenju se srečujemo s številnimi mejniki, eden od teh je zaključek osnovne šole. Še dobro se spomniva dne, ko sva prvič prestopila šolski prag. Za vas, bralce, sva zbrala svoja razmišljanja o preteklih devetih letih.

1. razred: Veselih obrazov in polni pričakovanj smo zakorakali v osnovno šolo. Zelo radi smo hodili v šolo, saj smo se družili s prijatelji, se skupaj igrali in še nismo vedeli, kakšne »travme« bomo doživljali.
2. razred: Razigrani smo se vrnili v šolske klopi, a kaj kmalu smo ugotovili, da se učiteljica ne igra več tako rada, kot se je prejšnje leto. Naučili pa smo se veliko novega, kar nam je bilo všeč.
3. razred: Ob prihodu v šolo smo bili še vedno dobre volje, toda spoznali smo, da bo v prihodnje vedno težje. Najbolj smo uživali na plavalnem tečaju. Čeprav so nekateri plavali kot kamen, smo tečaj zaključili vsi.
4. razred: Leto je potekalo dokaj mirno. Tisti, ki smo obiskovali podružnično šolo, smo bili na šoli najstarejši in najpametnejši. No, tako se nam je vsaj zdelo. Po nakupu ragelj v Ljubljani, kamor smo odšli na zaključno ekskurzijo, naši starši doma niso več slišali tišine. Ob koncu leta smo se stežka poslovili od večletnih prijateljev.
5. razred: Spoznavala sva nove sošolce in novo okolje, ki se nama sprva ni zdelo preveč prijazno. Šolskega dela je bilo vse več. Hvala Bogu, da so bili učitelji še prizanesljivi. V šoli v naravi na Hrvaškem smo uživali v pogledu na morje (v njem smo se bolj malo kopali) in v tuširanju pod zarjavelimi tuši.
6. razred: Na začetku smo doživeli hladen tuš, saj je delo potekalo veliko hitreje. Na žalost pri ocenjevanjih ni bilo več popuščanja. Naše znanje več ni bilo le odlično, temveč tudi prav dobro, dobro ...
7. razred: Prihoda v šolo se res nismo več veselili. Ocenjevanj je bilo več kot v predhodnih letih in s tem tudi učenja, prostega časa pa je začelo primanjkovati. Teden smo preživeli tudi na Pohorju, kjer smo se med sabo še bolj povezali. Določeni posamezniki so ugotavljali, koliko vijakov potrebuje miza, da še stoji.
8. razred: Za šolo nismo več hoteli slišati. Učenja smo imeli vrh glave. Ko pa smo bili prisiljeni ostati doma, smo spoznali, da je šola veliko več kot učenje. Pogrešali smo sošolce in celo učitelje. Junija zvezkov z »opravljeno« domačo nalogo nismo več pozabljali doma, ker nam teh »neznosnih« stvari ob prihodu v šolo ni bilo več treba delati zaradi ukrepov.
9. razred: V novo šolsko leto smo vstopili z nekoliko več optimizma, saj smo vedeli, kako je biti sam, odrezan od sveta. Žal smo spet pol leta preživeli doma, kjer sošolci niso mogli početi bedarij, a so po povratku v šolske klopi izgubljeni čas zelo hitro nadoknadili.

Osnovnošolska vrata se za nas devetošolce počasi zapirajo. Naše poti se bodo razšle in večina nas bo s strahom odprla nova. Pogrešala bova znano, varno okolje, sošolce in učitelje, hkrati pa se veseliva novega začetka, novih spoznanj in novih doživetij. Hvaležna sva za vse lepe trenutke, ki sva jih doživela na tej šoli, hkrati pa za vse znanje, ki sva ga odnesla. Vsem v prihodnje želiva veliko sreče, uspeha, znanja pa tudi veliko novih prijateljev in nepozabnih trenutkov. Pred nami so težko pričakovane počitnice. Skušala bova uživati vsak trenutek, dajte jih tudi vi.

Srečno in veliko užitkov pri branju letošnjega MIK-a!

Filip Gračner in Jakob Kršljin Stojić, 9. b



Domen Kaluža, 1. b

DOGAJALO SE JE ...



OTVORITEV ŠPORTNIH IGRIŠČ

V petek, 18. 9. 2020, je potekala svečana otvoritev novih športnih igrišč. Žal otvoritev ni bila takšna, kot smo si želeli, saj zaradi korona ukrepov otroci/učenci niso prisostvovali. Nova igrišča so z uradno otvoritvijo postala pripravljena na uporabo.

SPREJEM PRVOŠOLCEV V ŠOLSKO SKUPNOST

V sredo, 7. 10. 2020, v Tednu otroka, smo v Šolsko skupnost učencev OŠ Miklavž na Dravskem polju sprejeli prvošolce. Priznanja sta jim slavnostno podelili gospa ravnateljica Dušanka Mihalič Mali in predsednica šolske skupnosti Ana Smiljan.



ŠPORTNI DAN ŠESTIH RAZREDOV

Četrta, 24. 9. 2020, smo se veselili vsi šestošolci, saj je bil to za nas prvi športni dan v šolskem letu 2020/21. Nekatere dejavnosti so potekale malo drugače – zaradi koronavirusa, vendar smo se še vedno zabavali.

V šolo smo prišli ob 8.10 – takrat smo se tudi zbrali na malem nogometnem igrišču. Nekateri so v šolo prišli s skiroji, večina pa s kolesi. Ko smo bili vsi že v šoli, smo se odpravili na pohod – prva športna aktivnost tega športnega dneva.



Na pohodu smo bili dve šolski uri – do malice, in sicer: razdeljeni smo bili po razredih – 6. a, 6. b in 6. c. Šli smo prvo po cesti do mlake (Miklavževke), potem pa do letališča v Skokah in še nazaj. Med potjo smo se pogovarjali in se šalili, vmes pa smo se še ustavili za prigrizke. Ko smo se vrnil v šolo, smo pojedli malico (sirova štručka in sok), pogledali posnetek o športno-vzgojnem kartonu in šli v telovadnico na drugo športno aktivnost dneva – badminton.

Pri badmintonu smo bili lahko v skupinah ali v parih. Za nekatere so tudi zmanjkali loparji, pa so šli skakat s kolebnicami, potem pa smo se zamenjali.

Tretja aktivnost športnega dneva je bila vožnja s skiroji. Tisti, ki so v šolo prinesli skiroje, so se z njimi vozili, ostali pa s šolskimi. Pri vožnji s skirojem smo imeli poligon. Prvo smo se morali peljati pod palico, ki je bila pritrjena na dve drugi palici, nato smo naredili ovinek med dvema vrvicama, potem smo peljali slalom med stožci, nazadnje pa smo naredili krog okoli klobučkov.

Zadnja aktivnost je bila igra luknjice, igra, pri kateri mora ena ekipa žogo vreči preko odbojbarske mreže in jo mora druga ekipa ujeti. Če druga ekipa žoge ne ujame, dobi točko prva ekipa, če jo ujamejo, pa igrajo dalje. Prvo smo igrali fantje proti puncam, potem pa smo se razdelili v tri manjše skupine.

Potem je še prišel čas za kosilo. Jedli smo fižol in ribo, za sladico pa še sladoled. Po kosilu smo šli domov – večina, štirje pa smo dve uri še ostali na tekmovanju iz logike.

Nik Aleksander Pučko, 6. a

ŠPORTNI DAN NA KOLESU

8. septembra smo se s šolo odpravili kolesarit. Najprej smo odšli sedmi razredi, nato še osmi. Odpravili smo se proti letališču. V šolo si se lahko pripeljal s

kolesom, seveda si moral imeti čelado, lahko pa si si sposodil šolsko kolo. Dva učenca sta dobila rumeni jopič in ko smo prečkali cesto, se je eden postavil ob prehodu in nakazal ostalim udeležencem prometa, da mi prečkamo. Tudi sicer smo se morali držati varnostnih navodil, med samo vožnjo pa smo lahko opazovali pokrajino, po kateri smo se vozili. Za celotno pot nismo rabili dosti časa, dokaj hitro smo prispeli do letališča, kjer smo se lahko spočili in se nato igrali igre z žogo. S seboj smo imeli tudi vodo in "mali prigrizek". Ko je minil predvideni čas, smo se po isti poti vrnili nazaj v šolo, kjer nas je čakalo kosilo. In tako se je naš športni dan končal. Skupaj s sošolci smo preživeli lep in zanimiv športni dan.

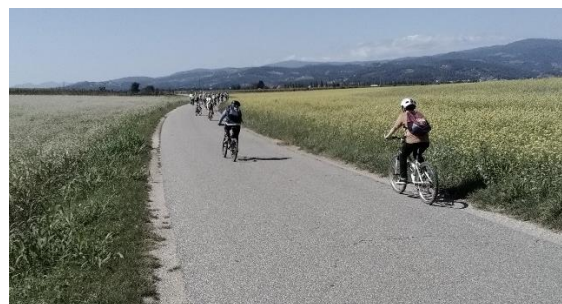


Lara Gomolj, 7. c

ŠPORTNI DAN KOLESARJENJE

V torek, 8. septembra, smo imeli učenci sedmega in osmega razreda športni dan kolesarjenje. Učenci osmega razreda smo prišli v šolo ob 9.15 uri, kar je bilo za nas zelo dobro, saj smo se lahko zbudili kasneje.

Učenci sedmega razreda pa so se zbrali pred šolo ob 8.45. Zaradi korone smo bili razdeljeni po razredih. To, da smo bili razdeljeni po razredih, nam ni bilo preveč všeč. Po preverjanju prisotnosti smo določili redarje, ki so pazili na našo varnost.



Nato smo se počasi v koloni odpravili proti letališču v Skokah. Do letališča smo se vozili skozi Miklavž, Dobrovce, Dravski Dvor. Vozili smo se eno uro in petnajst minut ter imeli na vsake toliko kratek postanek, ki je bil namenjen pitju in počitku. Večino časa smo se peljali po makadamu, kar ni bilo tako prijetno, saj so bile ponekod velike luknje. Zaradi tega je tudi eni učenki počila guma, nekateri pa so padli. Pot smo nadaljevali po gozdu in končno prišli do letališča. Na letališču smo imeli malico in čas za uživanje v športnem druženju. Nekateri so se lovili, drugi so igrali nogomet, spet tretji pa smo se pogovarjali. S seboj pa smo imeli tudi kaj za posladkati. Seveda smo poskrbeli, da smo pospravili za seboj pri odhodu z letališča. S tem, ko ne puščamo odpadkov, namreč gojimo odnos do narave. Pot nazaj je bila krajša, in to je bilo vsem všeč. Ko smo prišli do šole, smo preverili prisotnost, da smo prišli vsi nazaj.



Nato pa domov ali na kosilo. Športni dan je bil zabaven, ker smo imeli tudi veliko prostega časa.

Lana Derčaj, 8. a, in Manca Umek, 8. a

ŠOLANJE NA DALJAVO – DRUGIČ

Letošnje šolsko leto se je začelo drugače kot prejšnja leta. Med poukom in odmori so veljala številna nova pravila/ukrepi. Velikokrat smo si morali razkuževati in umivati roke, na stranišče smo lahko odšli le med poukom in ne med odmori in na hodnikih smo morali nositi zaščitne maske. K sreči pa nošenje mask med poukom ni bilo potrebno. To pa se je po treh tednih pouka spremenilo. Nošenje mask med poukom je bila prava muka, saj so močno otežile naše dihanje in povzročale glavobole. K sreči so ta neprijeten, a vendar koristen ukrep umaknili.

Minevali so tedni in število obolelih zaradi COVID-19 se je skokovito povečalo. V sredo, 14. oktobra 2020, je bil sprejet ukrep o šolanju otrok na daljavo, ki je tako kot marca pretresel vso Slovenijo. Otroci smo se, vedoč, kaj nas znova čaka, z usodo dokaj hitro sprijaznili. In tako smo učenci od 6. do 9. razreda, dijaki srednjih šol in študenti šolanje nadaljevali na daljavo. »Delo bo potekalo brez težav. Učitelji nam bodo naložili delo, ki ga bomo morali opraviti,« smo si mislili. Toda to niti približno ni bilo tako. Že v ponedeljek, 19. oktobra, so spletne učilnice Arnes delovale počasi. Stran se je nalagala, nalagala in nalagala. K

sreči so okoli poldneva le-te znova začele delovati. V torek pa je vse čakalo neprijetno presenečenje. Kot vsak dan sem se zbudil ob sedmih zjutraj, da bi za šolo delal takrat, ko spletne učilnice delujejo hitreje. Vklopil sem računalnik in vstopil v spletne učilnice, ko se je na ekranu izpisalo, da stran ne deluje. Arnes se je dokončno zrušil. Nič nisem mogel delati do zgodnjega popoldneva. Tudi od srede do petka spletne učilnice niso delovale nič kaj hitreje. Kljub temu pa se nihče ni prav dosti jezil, saj so bile pred nami zaslužene počitnice. V začetku počitnic smo dokončali še nedokončane stvari in nato začeli uživati v brezdelju. V petek pa nas je doletela nepričakovana novica o podaljšanju počitnic za en teden. Prvih nekaj sekund sem bil zelo vesel, a sem se kmalu zavedel, da bomo ta kredit morali tudi poplačati, torej teh pet dni nadoknaditi, česar pa si ne želim.

Upam, da se bo ta nočna mora s COVID-19 kmalu končala, čeravno vem, da so napovedi slabe. Tudi šolanja na daljavo se hitro naveličaš, zato upam, da se bodo šole kmalu odprle. Vse pa je odvisno od nas. Če se bomo ukrepov držali, bomo lahko v daljni prihodnosti znova normalno in svobodno zaživel. V nasprotnem primeru se bo mora nadaljevala in še veliko več ljudi bo umrlo. Odločitev je naša. Upam, da bomo izbrali pravo.

Filip Gračner, 9. b

NARAVOSLOVNI DAN: ZDRAVO ŽIVLJENJE, TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

V petek, 20. 11. 2020, smo imeli naravoslovni dan. Pomen naravoslovnega dneva je bil zdravo življenje in tradicionalni slovenski zajtrk. Tretji petek v mesecu novembru obeležimo dan slovenske hrane in spremljajoči tradicionalni slovenski zajtrk, ki je letos že deseti po vrsti, kar pomeni JUBILEJNI 10, ki pa je bil letos zaradi epidemije Covid-19 v drugačni obliki.

Dan se je začel z razredno uro, na kateri smo poudarili pomen zajtrka, lokalno pridelane hrane, uravnotežene prehrane in pomen gibanja za zdravo življenje. Ko smo obdelali te točke, smo si še izmenjali par mnenj in se poglobili v zdravo življenje. Ob koncu razredne ure nam je učiteljica podala navodila za ves dan. Najprej smo morali izpolniti anketo o zajtrku, nato pa smo si morali izbrati eno izmed aktivnosti, ki smo jo morali opraviti do naslednje razredne ure. Ker je bil dan bolj sproščen, je bil odpovedan ves pouk za tisti dan. Aktivnosti ki smo jih lahko izvedli, so bile: izdelava antistresne žogice, priprava zdravega obroka, umetniška obdelava fotografije, gibanje za zdravje (kolesarjenje, rolanje) in čebelarski kotichek. Svoje delo smo morali slikati in ga objaviti v padlet-u. Za aktivnosti smo imeli približno dobri dve uri časa. Sam sem se lotil gibanja za zdravje,

moja sestra pa je pekla medenjake. Čas je hitro minil, saj so bile aktivnosti zelo zabavne in zanimive.



Ana Smiljan, 9. a, Medenjaki iz pirine moke



Erika Kos, 6. a, Medenjaki

Kar naenkrat je bila spet razredna ura in vsak je povedal o aktivnosti, ki si jo je izbral, in kako je potekala. Nato smo si še izmenjali par mnenj glede tega, kako dobro je imeti kakšen tak dan, da si malo oddahneš in premisliš še o zdravju. Večina nas je nalogo zelo dobro opravila in slike v padlet-u so bile krasne. Moram priznati, da je bil dan zelo dobro izpeljan, in upam, da bo takšnih dni še več.

Matija Petek, 9. b



Erika Kos, 6. a, Fotografski izziv

NARAVOSLOVNI DAN BIOTEHNOLOGIJA

V četrtek, 12. 11. 2020, smo imeli naravoslovni dan biotehnologija. Ob pol deveti uri zjutraj smo se dobili na video sestanku, da nam je učiteljica podala prva navodila. Imeli smo eno uro časa, da smo naredili miselni vzorec, ki se je navezoval na našo snov biologije. Ko smo miselni vzorec naredili in ko je ena ura potekla, nam je učiteljica dala nova navodila. Vsak razred si je moral pogledati video, na primer 9. b smo si morali ogledati postopek izdelave piva in o njem nekaj napisati ter opisati smo morali postopek izdelave proizvoda. Za to smo imeli veliko časa in večina nas je hitro končala. Ko se je čas iztekkel, nam je učiteljica dala zadnja navodila. Morali smo narediti žemljice in tudi zato smo imeli veliko časa. Učiteljica nam je dala tudi recept. Začeli smo delati po postopku in s sošolci smo se pogovarjali, koliko je kdo že

naredil. Večini učencev so žemljice lepo uspele.



Gašper Varžič, 9. a



Vanesa Muršec, 9. a

Naravoslovni dan pa se je bližal h koncu. Učiteljica nas je na koncu opozorila tudi, da ne smemo pozabiti poslati slik opravljenega dela. Pohvalila je tudi naš trud. Ob koncu naravoslovnega dne pa smo si privoščili naše doma narejene žemljice.

Zoja Škoflanc, 9. b

TEHNIŠKI DAN USTVARJALNE DELAVNICE

Zjutraj ob 8.30 nas je učence 9. b-razreda razredničarka sklicala na sestanek. Najprej smo preverili prisotnost, potem pa smo si ogledali videoposnetek, ki ga je pripravila ravnateljica in nam predstavila letošnjo

temo delavnic MOČ JE V TEBI. Učiteljica nam je predstavila prezentacijo o treh dobrih možeh, ki nas obišejo čez zimo. Poslušali smo tudi nastop našega mladinskega pevskega zbora, ki so ga izvajali lani v Salzburgu.



Nika Žnidarič, 9. a, Podstavka

Ko je razredničarka končala s predstavitvijo, nam je podala nalogo, da za morebitni sejem, ki bi letos bil pozneje kot po navadi, izdelamo izdelke, ki jih bi tam prodajali.



Benjamin Zavec, 9. a

Pokazala nam je nekaj idej za izdelke, ki jih lahko izdelamo, dala pa nam je tudi možnost, da predstavimo svoje ideje. V teams nam je pripela tudi navodila za ustvarjanje različnih izdelkov in navedla materiale, ki jih potrebujemo za njihovo

izdelavo. Nekateri so si potrebščine pripravili že dan prej. Tian je to priložnost izkoristil in nam predstavil svojo idejo za izdelavo igre križci in krožci. Za njegovo idejo so potrebni kamenčki, mošnjiček in alkoholni flomaster. Mošnjiček služi kot igralno polje, na kamenčke pa s flomastrom narišemo križce in krožce.



Tian Horvat, 9. b

Končali smo s sestankom in se odpravili na delo. Vsak se je lotil nečesa svojega, jaz pa sem se odločila, da bom preobrazila škatlice za zdravila in jih spremenila v darila. Vklpila sem vročo pištolo, si pripravila kolaž, s katerim sem ovila škatlice, in pričela z delom.

Čez približno dve uri smo se zopet dobili na sestanku, kjer je vsak predstavil svoj izdelek. Veliko učencev se je odločilo za Tianov predlog, kar je učiteljico prijetno presenetilo. Izdelke smo tudi objavili na padlet.com, kjer smo jih lahko med seboj primerjali in pokomentirali. Tako smo dan tudi zaključili.

Vita Kamnik, 9. b



KULTURNI DAN – PIŠEM Z ROKO, 21. 1. 2021

Letos smo prvič sodelovali v projektu *Teden pisanja z roko*, ki ga organizira društvo Radi pišemo z roko skupaj z Ministrstvom za izobraževanje, znanost in šport ter Zavodom RS za šolstvo.

V Tednu pisanja z roko 2021 smo spodbujali "lepo" pisanje z roko, čitljivo, tekoče, četudi bomo pisali bolj počasi. Skrbno smo oblikovali in povezovali črke. Vemo, da nekateri pišejo le s tiskanimi črkami, a smo se v Tednu pisanja z roko 2021 trudili pisati s pisanimi črkami, tako malimi kot velikimi.

Osrednja tema Tedna pisanja z roko 2021 je bila 'Pišem pismo prijatelju'.

Ambasadorji Tedna pisanja z roko 2021 so bili:

- dr. Erik Brecelj, kirurg in aktivist,
- Urša Menart, režiserka in scenaristka,
- Tadej Pogačar, kolesarski šampion.

Sreča daje mnogim preveč, a nikomur dovolj.
 METELČICA:
 Sreča daje mnogim preveč, a nikomur dovolj.
 DAJNČICA:
 Sreča daje mnogim preveč, a nikomur dovolj.
 BOHORČICA:
 Sreča daje mnogim preveč, a nikomur dovolj.

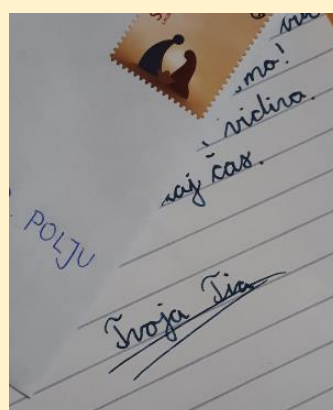
Naj dan bo vesel in z vso
 srečo nagradil nos bo, naj sreča
 nam pomaga, da sonce sije
 z razlogom tako, da bo dan
 še lepši, lep dan vsi si želimo,
 zato vesel in srecen dan.

Dženita Berisha, 9.a

Pišem. Pišem z roko.
 Torej sem.
 Pišem. Pišem z roko.
 Torej se sporazumeram.
 Pišem. Pišem z roko.
 Torej obstajam.
 To je moja pisava in
 nikče nima takšne.
 Metelčico
 Lep mi ustrezajo kultureni
 obani nam želim.

Učenci so dan pričeli z videokonferenčnim srečanjem z razredniki. Pogovorili smo se o projektu Teden pisanja z roko 2021 in predstavili ambasadorje letošnjega leta ter njihove rokopise. Seznanili so se z razvojem slovenske pisave in si ogledali bohoričico, metelčico in dajnčico. Kot zanimivost smo si ogledali tudi pisave po svetu.

Nina Adam



ŠOLSKA PROSLAVA V POČASTITEV SLOVENSKEGA KULTURNEGA PRAZNIKA

Slovenci naš kulturni praznik pogosto povežemo z našim pesnikom Francetom Prešernom, ki je s svojimi pesmimi dokazal, da je slovenski jezik čudežen jezik za poezijo, in ga povzdignil v svet in visoko kulturo. O Francetu Prešernu je napisano že toliko kot o nobeni osebnosti na Slovenskem. Iz Prešerna smo Slovenci naredili svojega narodnega junaka. Njegovo življenje je predstavljeno v pesmih, romanih, dramah, v operi in na filmskem platnu ter upodobljeno v številnih slikarskih in kiparskih delih. Podobno velja za njegovo poezijo, ki je predmet številnih literarnozgodovinskih razprav. Prešernove pesmi so izšle in izhajajo v številnih ponatisih in tujih prevodih. Motivi v njegovih pesniških stvaritvah so doživeli nove obdelave v pesmih, črticah, romanih, dramah in opernih besedilih. Prešernovo ime je nosila tudi brigada med narodnoosvobodilnim bojem v Sloveniji med drugo svetovno vojno. Po njem se imenuje najvišja umetniška nagrada, dan njegove smrti je slovenski kulturni praznik in njegova rojstna hiša v Vrbi na Gorenjskem je slovenska kulturna romarska pot. Njegovo ime nosijo šole, ulice, knjižnice, gledališče in celo čokoladne kroglice. Citati iz Prešerna pa so del našega vsakdanjega pogovora in sedma kitica njegove Zdravljice je postala naša državna himna, ki je eden izmed simbolov slovenske državnosti.



Vse, kar nam je zapustil Prešeren, je pozitivno in lepo. Pojem lepote se po Platonu povezuje s pojmom dobrote, kajti vse tisto, kar je dobro in pozitivno, označujemo tudi za lepo in s proslavo ob slovenskem kulturnem prazniku, ki je potekala 5. 2. 2021, so želeli to povedati, zapeti in zaigrati nekaj lepega tudi učenci

naše šole: Aljaž Šavora, Zala Sporiš, Klara Sprinčnik, Tara Pintarič, Miha Silič, Zala Silič, Matija Petek, Vita Kamnik, Filip Vidonja in Nika Žnidarič. Z nagovorom gospe ravnateljice Dušanke Mihalič Mali ob slovenskem kulturnem prazniku pa smo zaključili s šolsko proslavo, pri kateri sta nam nesebično pomagala tudi gospa Simona Koser Šavora in naš računalnikar gospod Matjaž Žuran.

Smo pa kulturno dogajanje tega dne obogatili še z online koncertom (prek Zooma) pesnika Ferija Lainščka in pevke Ditke. Prepustili smo se pesnikovim recitalom in nekaterim njegovim uglasbenim pesmim, ki jih je zapela Ditka – le koga ne ponesejo verzi: *Prinesi mi rože, ki divje cvetijo, odpelji me v goro, kjer škrti živijo ...*

Metka Lovišček



KULTURNI DAN: KURENT – naša nesnovna kulturna dediščina

KURENT

Bilo je pred mnogimi leti. V nekih drugih časih.

Bila je huda zima. Daljše ni pomnil nihče. /.../

(Aleš Šteger: Kurent)

V četrtek, 11. 2. 2021, je bil za deveti razred kulturni dan, v petek, 12. 2. 2021, pa za šesti, sedmi in osmi razred, in sicer z naslovom *Kurent – naša nesnovna kulturna dediščina*.

Razredniki so prek MS Teamsa s pomočjo Power Point-predstavitve vodili pogovor o temi.

Tako so z učenci:

- opredelili pojem Kurent in njegovo poslanstvo;
- seznanili se, da je lik Kurenta uvrščen na Unescov seznam nesnovne svetovne kulturne dediščine, in razložili, kaj to pomeni;
- spoznali, kakšna je Kurentova oprema;
- si ogledali dokumentarno oddajo RTV SLO *Čas Kurentov*, prek katere so spoznali razvoj maske Kurent;
- izvedeli nekaj znamenitosti, povezanih z likom Kurenta in pustom;
- prebrali in razložili nekaj pregovorov in razrešili nekaj ugank o pustu in Kurentu;
- sodelovali v eni izmed delavnic: Lasulja iz papirja, Peka pustnega peciva, Kurent v besedni umetnosti (*Ljudska pravljica: Kurent/Mira Mihelič: Stara pravljica o Kurentu/Aleš Šteger: Kurent*);
- prek sodelovanja v delavnicah so izrazili svojo ustvarjalno kreativnost, nato pa sta prek MS Teamsa sledili evalvacija kulturnega dne in predstavitev izdelkov v padletu.



Prispevek pripravila: dr. Ana Koritnik

OTROŠKI PARLAMENT NA OŠ MIKLAVŽ NA DRAVSKEM POLJU

V četrtek, 25. marca 2021, je potekal 31. otroški parlament s pomočjo videokonferenčne platforme ZOOM. Tema letošnjega otroškega parlamenta je Moja poklicna prihodnost.

Našo šolo sta predstavljali delegatki *Ana Smiljan iz 9. a* in *Zala Silič iz 8. b*. Najprej sta sodelovali v plenarnem delu zasedanja, nato pa so učence razporedili v delo po skupinah. Naši učenki sta aktivno sodelovali v skupini, katere tema je bila vpliv Covida-19 na izbiro poklica, in v skupini, ki je razpravljala o poklicih v Sloveniji, Evropi in svetu. Zanimive zaključke in dobre ideje petih delovnih skupin so učenci ob koncu zasedanja predstavili vsem udeležencem in izvolili delegate za nacionalni otroški parlament, ki je potekal 21. aprila 2021.



Zapisala: *Andreja Rinc Urošević, mentorica*

TURIZMU POMAGA LASTNA GLAVA

V letošnjem šolskem letu 2020/21 je tema projekta MOJ KRAJ – MOJ CHEF. Udeležence festivala želijo spodbuditi, da ustvarijo novo, lokalno jed, pijačo ali zeliščarsko tradicijo lastnega kraja. Naše učenke so bile izredno izvirne, saj so tamerli oz. koruzni pečenjak spremenile v sodobno sladico, ki so jo poimenovala miklavški tamerli – miklavžerli.



sestavine na kuhinjskem pultu



in zgori se naš
.....miklavžerli

mentorici *Janja Draškovič in Jasmina Karakaš*

SVETOVNI DAN ZEMLJE – 22. 4. 2021

22. aprila obeležujemo svetovni dan Zemlje, letos z geslom »Obnovimo našo Zemljo«. Ob letošnjem svetovnem dnevu Zemlje so v ospredju opozorila pred posledicami podnebnih sprememb in uničevanja okolja.

Na šoli so ta dan potekale delavnice za učence, celotno dogajanje pa smo zaokrožili z zasaditvijo drevesa v šolskem parku.



SPREJEM DRUGOŠOLCEV MED MLADE ČLANE RDEČEGA KRIŽA



SVETOVNI DAN ČEBEL

Dne, 20. 5. 2021, smo obeležili svetovni dan čebel, ki so ga Združeni narodi na pobudo Slovenije razglasili leta 2017. Slovenija je predlagala, da se za svetovni dan čebel razglasi 20. maj. Maj je mesec bujnega razvoja čebel in narave na severni polobli, na južni polobli pa je to jesenski čas, ko se pobirajo čebelji proizvodi in začne sezona uporabe medu in medenih izdelkov. 20. maja se je tudi rodil Anton Janša, slovenski čebelar, pionir sodobnega čebelarstva in eden največjih strokovnjakov za čebele. Pred tem dnevom smo nekateri učenci posneli radijsko prireditev o svetovnem dnevu čebel. Radijska prireditev je zelo dobro uspela, saj so jo 20. maja vsi učenci po razredih poslušali. Mislim, da je prav, da smo obudili spomin na čebele, saj so zelo pomembne za obstoj človeštva. Podobna prireditev se je izvedla tudi v živo, na steklenem hodniku zraven novih panjev. Te panje so naredili učenci čebelarkega krožka pod vodstvom učitelja Tomaža Kranjca. Otvoritvena proslava je bila sicer kratka, vendar iz srca učencev za ta novi pridobitek. Ti panji bodo veliko pripomogli k praktičnemu delu čebelarjenja. Tako se bo lahko znanje o čebelah in čebelarjenju še naprej širilo in dokazovalo novim generacijam, kako plemenito je biti Čebelar. Proslavo v živo smo začeli s čebelarško himno, ki jo je recitirala Zoja Škoflanc. Nato sem vse udeležence te proslave nagovoril in jim povedal nekaj o tem dnevu. Sledil je Filipov govor o Antonu Janši in njegovih dosežkih. Prireditev se je nadaljevala s Kettejevo basnijo Čmrlij in čebela, ki sta jo interpretirala Lija in Tian. Za tem je par besed povedal tudi učitelj čebelarstva Tomaž Kranjc, katerim je sledil govor gospe ravnateljice, ki je z lepo mislijo še dodatno pohvalila prireditev. Njenemu govoru je sledil Jakob Kršljin Stojić, ki je na kratko povzel nekaj o pomenu čebel. Za piko na i tej prireditvi pa sem še sam raztegnil meh in zaigral eno Slakovo, ta je simbol čebel in slovenskega čebelarstva. Saj ne gre brez Čebelarja. Po zaigranem Čebelarju smo stopili na streho šole, kjer smo s skupno



močjo prerezali trak in s tem otvorili nove panje. Naredili smo tudi lepe fotografije in vsakemu odrezali kratek trak celotnega otvoritvenega traka, za spomin na nepozaben dan in lepo prireditev po dolgem času. Sem zelo vesel, da sem lahko bil del te otvoritvene prireditve, še bolj pa se veselim, da bom lahko stopil bližje čebelam in se posvetil čebelarjenju.

Matija Petek, 9. b



PRVOŠOLCI SE PREDSTAVLJAMO ...

PRVI A SE PREDSTAVLJA



Lana Dijak, 1. a



Jaka Dobaj, 1. a



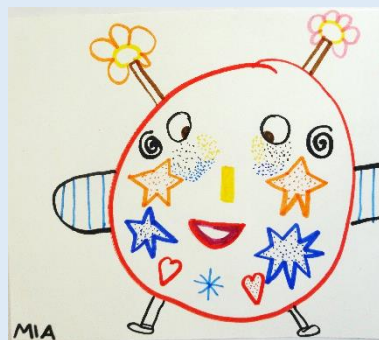
Mina Vodovnik, 1. a



Bine Lorbek, 1. a



Zehra Kajtazi, 1. a



Mia Knuplež, 1. a



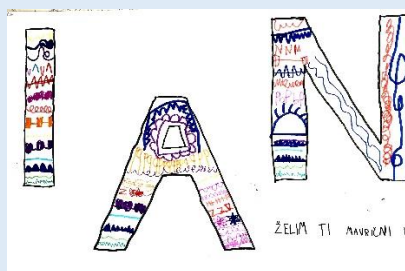
Jan Švajger, 1. a



Kaja Turk, 1. a



Iris Veis, 1. a



Ajda Majcen, 1. a



Tian Mlakar, 1. a



Anže Pleteršek Črnko, 1. a



Žana Pajtler, 1. a



Ajda Majcen, 1. a



Mevljana Sahiti, 1. a



Michel Pelko, 1. a



Nik Smej, 1. a



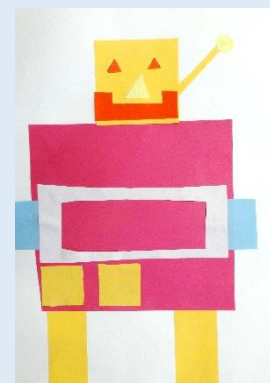
Gaja Žvajkar, 1. a



Ema Jus, 1. a



Teo Kokol, 1. a



Lovro Gačnik, 1. a



Jaka Dobaj, 1. a



Tilen Kopše, 1. a

**DEŽEVEN DAN**

DEDEK JE STOPIL NA HIŠNI PRAG IN JE POGLEDAL V NEBO. VIDEL JE ČRNE OBLAKE. ODŠEL JE NA SPREHOD. ZRAVEN JE VZEL DEŽNIK. NAENKRAT JE ZAČELO DEŽEVATI. DEDEK JE ODPRL DEŽNIK. ZAPIHAL JE VETER IN MU JE ODPIHNILO DEŽNIK IN ŠE NATO KLOBUK. JAN MU JE PRINESEL DEŽNIK IN KLOBUK.

MIA KNUPLEŽ, 1. A

DEŽEVEN DAN

DEDEK JE ODŠEL NA HIŠNI PRAG IN POGLEDAL V NEBO. ODŠEL JE NA SPREHOD IN VZEL DEŽNIK. ZAČELO JE DEŽEVATI IN JE ODPRL DEŽNIK. ZAČELO JE PIHATI IN MU JE ODNESLO DEŽNIK IN ŠE KLOBUK. NA SREČO JE BIL TAM JAN IN MU JE PRINESEL DEŽNIK IN KLOBUK. ZA NAGRADO JE DOBIL BOMBONČEK.

NIK SMEJ, 1. A

MOJA MAMA

MOJI MAMI JE IME MAJA. IMA MODRE OČI, KRATKE SVETLE LASE. RADA JE KROMPIR, SOLATO, PIJE KAVO, VODO. JE ZELO LEPA. V PROSTEM ČASU VRTNARI. IMAM JO ZELO RAD.

JAKA DOBAJ, 1. A

MOJA MAMA

MOJI MAMI JE IME PATRICIJA. IMA RJAVE OČI, KRATKE LASE. NAJRAJE JE ENOLONČNICO, PIJE PA KAVO. JE ZELO LEPA. V PROSTEM ČASU PEČE SLADICE, POČIVA IN PIŠE SPOROČILA. IMAM JO ZELO RADA.

GAJA ŽVAJKAR, 1. A

NENAVADEN HIŠNI LJUBLJENČEK

LEVČEK JURČEK IMA RJAVO KOŽO. REP IMA KOT OPICA. IMA PET NOG IN SO OD DINOZAVRA. VRAT IMA ŽIRAFIN. GRIVO IMA LEVJO, GOBEC KOT NOSOROG, ZOBE KOT TIGER, NIMA UŠES. POSLUŠA Z GRIVO. ODPRAVILA SVA SE NA SLADOLED. VSI LJUDJE SO SE BALI MOJEGA LEVČKA IN SO SE SKRILI. SLADOLEDARJA PA JE TUDI BILO STRAH IN NAMA JE DAL VES SLADOLED, KI SVA GA POJEDLA. PA SVA ZMRZNILA. ŠE DANES SVA TAM.

ANŽE PLETERŠEK ČRNKO, 1. A

NENAVADEN HIŠNI LJUBLJENČEK

IMELA BI TIGRA, KI IMA UŠESA KOT ROŽI IN REP KOT ZASTAVA. HRANILA BI GA Z REGRATOM.

LANA DIJAK, 1. A



LJUBLJENČEK IZ SANJ

ŽELELA BI SI HIŠNEGA LJUBLJENČKA SAMOROGA. BIL BI PISANE BARVE, VELIK, DA BI GA JAHALA, IMEL BI KRILA, HRANILA BI GA S SADJEM IN SLADKARIJAMI. SKUPAJ BI SE IGRALA.

EMA JUS, 1. A

NENAVADNA ŽIVAL

IMEL BI ŽIVAL, KI BI IMELA ZMAJEVA KRILA, LEVJE TELO, GAZELJE ROGOVE. Z NJIM BI SE IGRAL IN POTOVAL TJA, KJER JE LEPO.

TILEN KOPŠE, 1. A

ČE BI BIL IGRAČA, BI BIL ...

MODER, ORANŽEN IN ZELEN DINOZAVER. IGRAL BI SE Z AVTOMOBILČKI IN DINOZAVRI NA IGRIŠČU. VESEL BI BIL, ČE BI ME VSAK DAN POSPRAVILI IN RAZKUŽILI ZARADI KORONAVIRUSA.

BINE LORBEK, 1. A

ČE BI BIL IGRAČA, BI BILA ...

BARBI PRINCESKA. JEDLA BI SADJE IN ZELENJAVO. IGRALA BI SE Z DRUGIMI BARBIKAMI. PO IGRANJU BI BILA HVALEŽNA, DA BI ME DALI V ZABOJ Z IGRAČAMI IN ME VSAKIČ RAZKUŽILI PRED COVIDOM DEVETNAJST.

MINA VODOVNIK, 1. A

MOJA MAMA

MOJI MAMI JE IME MOJCA. IMA RJAVE OČI, DOLGE LASE. RADA JE KOLAČKE, PIJE PA VODO. JE ZELO LEPA. V PROSTEM ČASU POČIVA, CARTLJA SE Z NAMI. IMAM JO ZELO RADA.

ŽANA PAJTLER, 1. A

ČE BI BIL IGRAČA, BI BIL ...

ČLOVEK, NE JEZI SE. TEKMOVAL BI Z MODRO, RDEČO IN ZELENO EKIPO. POMAGALI BI MI TUDI OTROCI. ŽELIM SI, DA BI SE ČIM VEČ IGRALI Z MENOJ. ŽELIM SI, DA BI ME PO IGRI POSPRAVILI NA POLICO, KJER BI JIH OPAZOVAL, KAJ DELAJO.

BOR RIŽNAR, 1. A

PRVI B SE PREDSTAVLJA

*Andrej Hriberšek, 1. b**Lamija Jusić, 1. b**Marc Gabriel Vindiš, 1. b**Domen Kaluža, 1. b**Floreta Gashi, 1. b**Ema Lorber, 1. b**Mark Markl, 1. b**Lara Koren, 1. b**Kim Škrlec, 1. b**Filip Kokol, 1. b**Ajda Zemljič, 1. b**Bian Zemljič, 1. b*



Liam Kočevar, 1. b



Nika Živko, 1. b



Ema Medved, 1. b



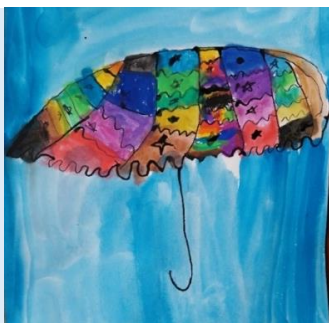
Aleksander Podgornik, 1. b



Filip Soče, 1. b



Lara Žerjav, 1. b



Vita Vanek, 1. b



Jakob Gračnar, 1. b



Naja Sagadin, 1. b



Lina Vuk, 1. b



Lara Koren, 1. b



Anin Emeršič, 1. b



PRVI C SE PREDSTAVLJA

UČENCI 1. C SO V MESECU MARCU VELIKO RAZMIŠLJALI O DRUŽINI, O MAMAH. SVOJE MAME SO OPISOVALI, NARISALI NJIHOV PORTRET, BESEDO IZRAZILI V SLIKI.

JULIJA KIRIJAKOPULOS:

MOJA MAMA JE RADA VESELA. RADA PLEŠE BALET. IMA TEMNO BLOND LASE. NJENI LASJE SO DOLGI. MOJA MAMA JE NAJBOLJŠA NA SVETU.

ZALA MIRT:

MOJI MAMI JE IME PETRA. PIŠE SE MIRT. IMA SVETLO ZELENE OČI. IMA DOLGE LASE, KI SO ČRNORJAVI. RADA SE CARTA. JE NAJBOLJŠA MAMI NA SVETU.

KAJA ZVEZIČ:

MOJI MAMI JE IME INES. PIŠE SE KARAŽINEC. IMA DOLGE LASE. BARVA NJENIH LAS JE BLOND. V PROSTEM ČASU SE RADA CARTA PRI NAMA Z NIKOM. RADA BERE KNJIGE IN PELJE KIMOTA NA SPREHOD. JE NAJBOLJŠA MAMI NA SVETU.

LANA FIGEK:

MOJI MAMI JE IME NATAŠA. PIŠE SE BREZNIK. VSAKO NOČ MI PREBERE KNJIGO. IMA ČRNE KRATKE LASE. ČE ME KAJ ZANIMA, MI TO POKAŽE NA TELEFONU. UČI ME, KO KAJ NE ZNAM. TO JE NAJBOLJŠA MAMA NA SVETU.

LEV BORKO:

MOJI MAMI JE IME BARBARA. PIŠE SE BORKO. IMA RJAVE LASE. V PROSTEM ČASU RADA KUHA. RADA PIJE VODO IN JE NAJBOLJŠA MAMA NA SVETU.

MILA JURIŠIČ:

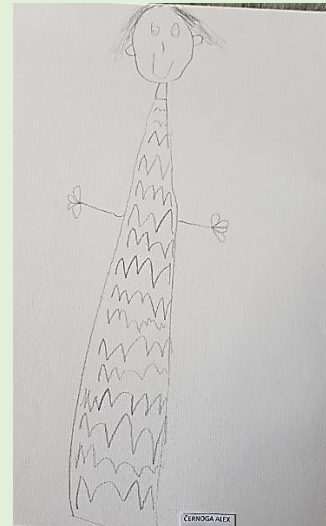
MOJI MAMI JE IME MONIKA. PIŠE SE HLEVNJAK. IMA KRATKE BLOND LASE. V PROSTEM ČASU GRE RADA NA SPREHOD. MOJA MAMA JE NAJBOLJŠA NA SVETU.



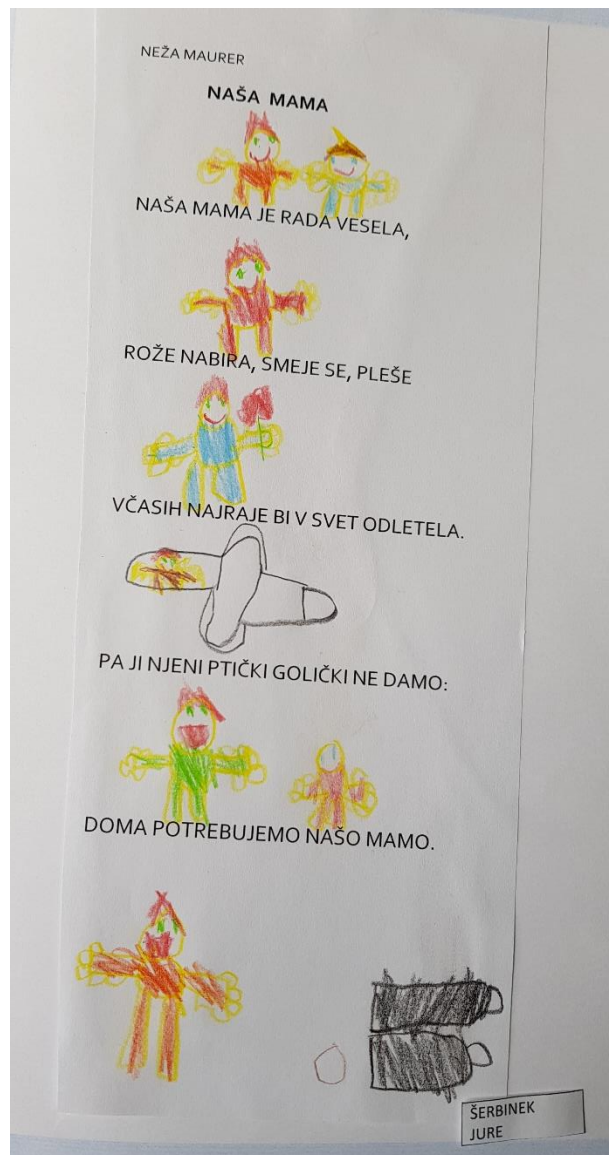
Eva Fajfar, 1. c

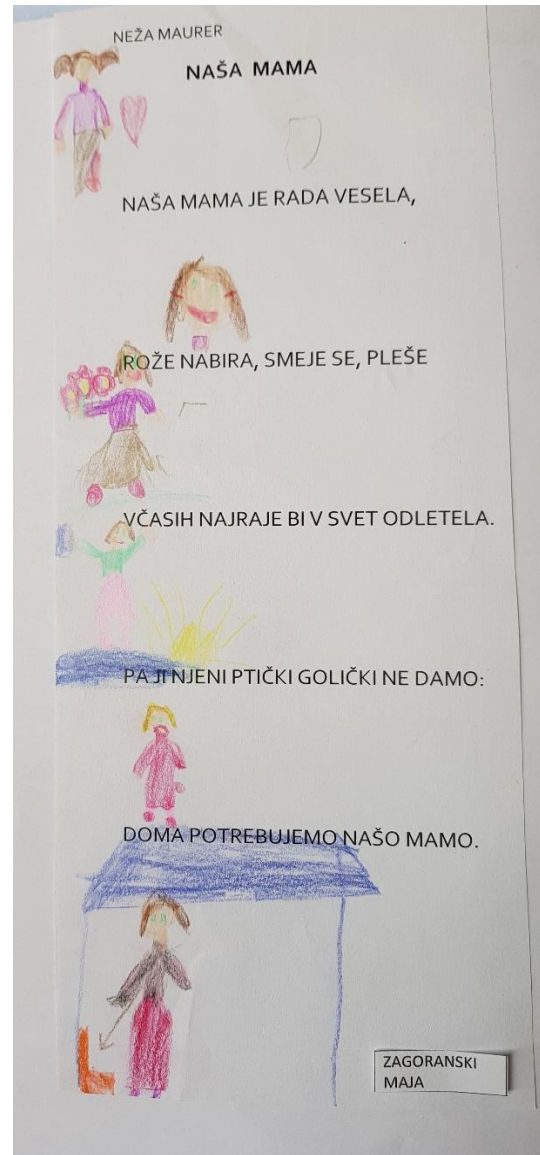
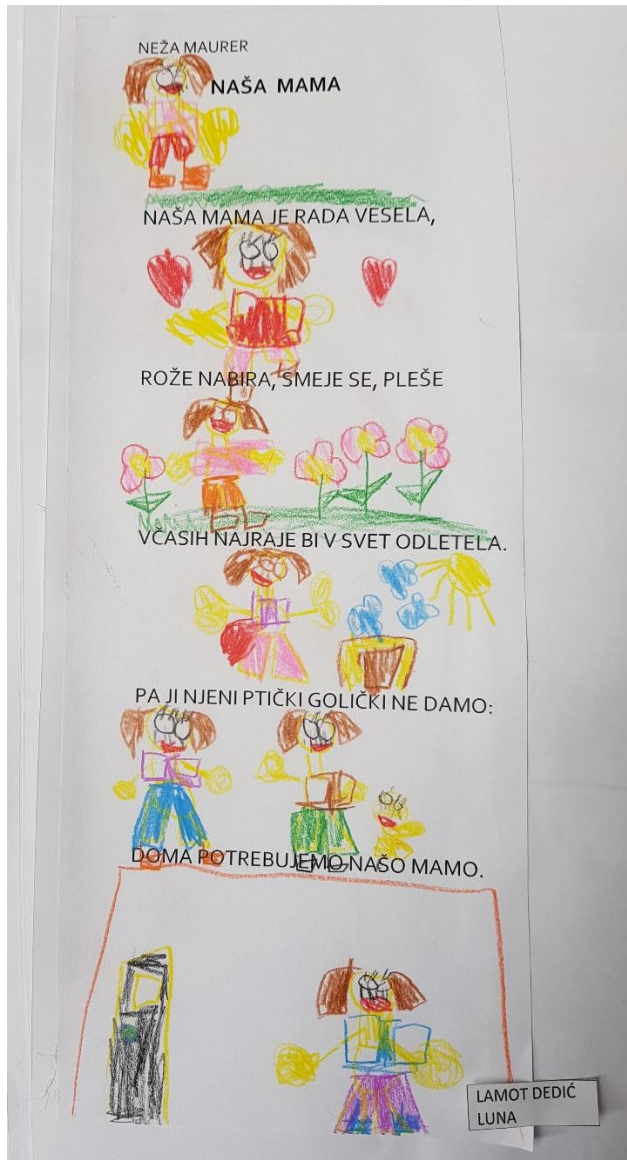


Goran Heržič, 1. c

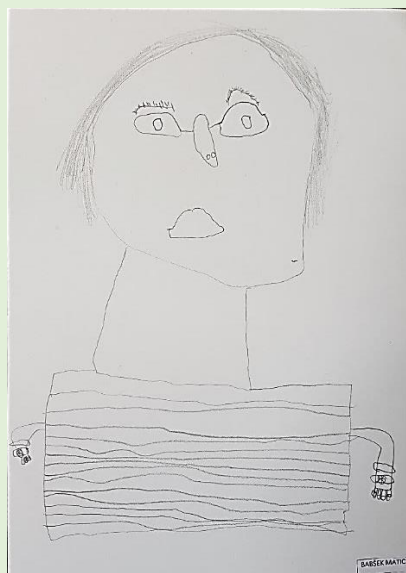


Alex Černoga, 1. c





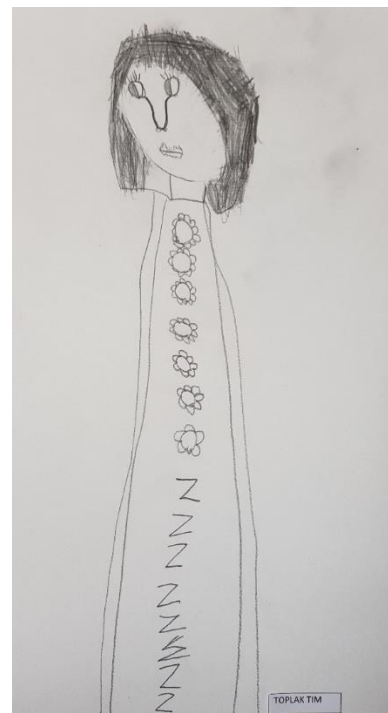
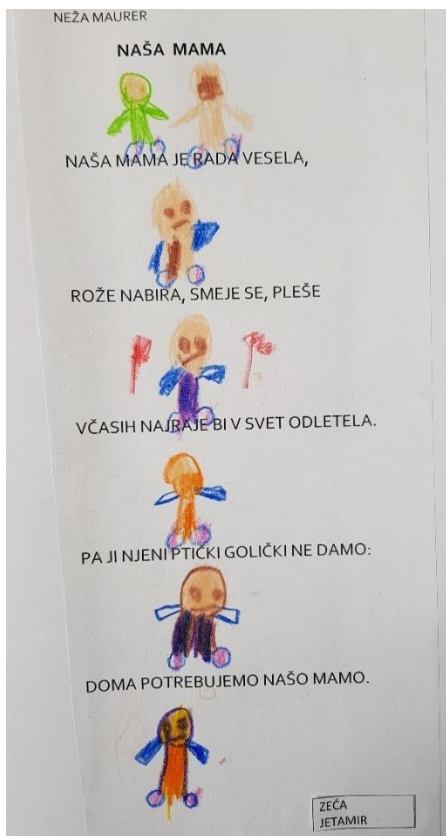
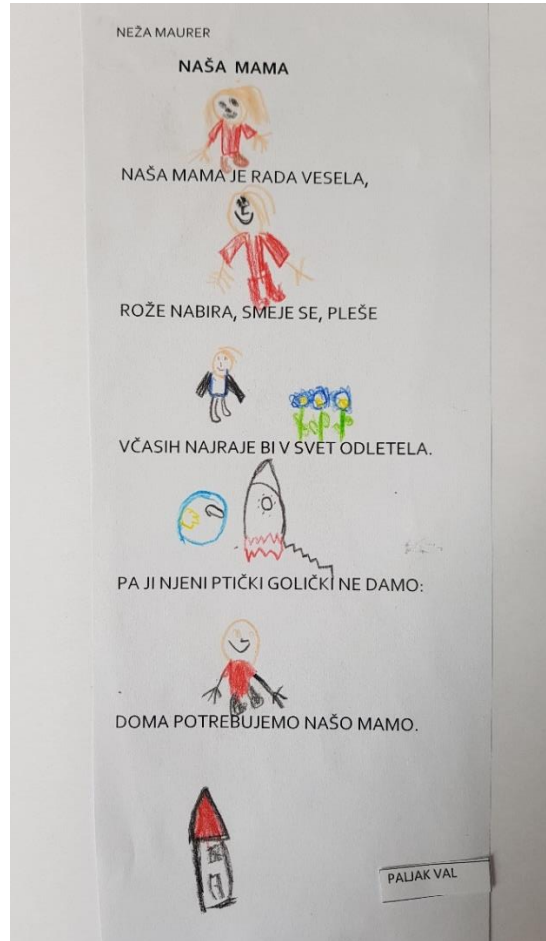
Emma Fras, 1. c



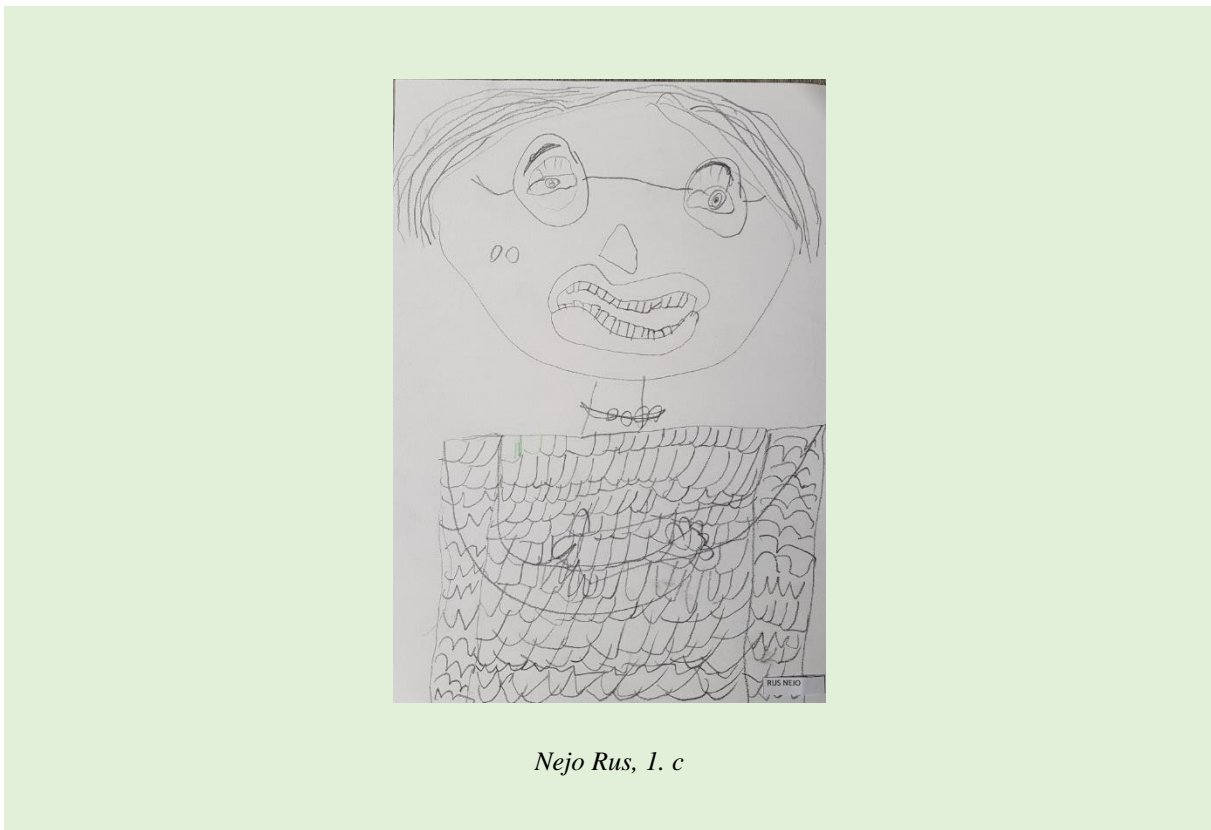
Matic Babšek, 1. c



Mia Perko, 1. c



Tim Toplak, 1. c



Nejo Rus, 1. c

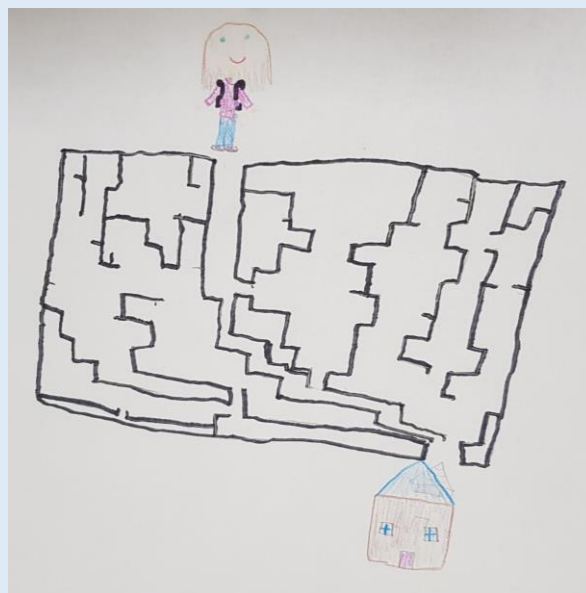
LABIRINTI

Ste se že znašli v labirintu, v množici zapletenih hodnikov in ovir? Učenci 1. c so naredili za vas nekaj izzivov. Vam bo uspelo poiskati pravo pot?

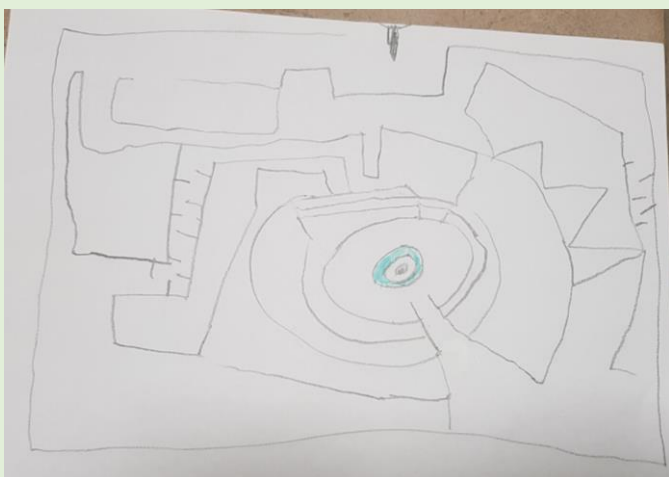


Lana Figek: Roža mora v vazo. Poišči pravo pot tako, da se ne dotakneš ovir.

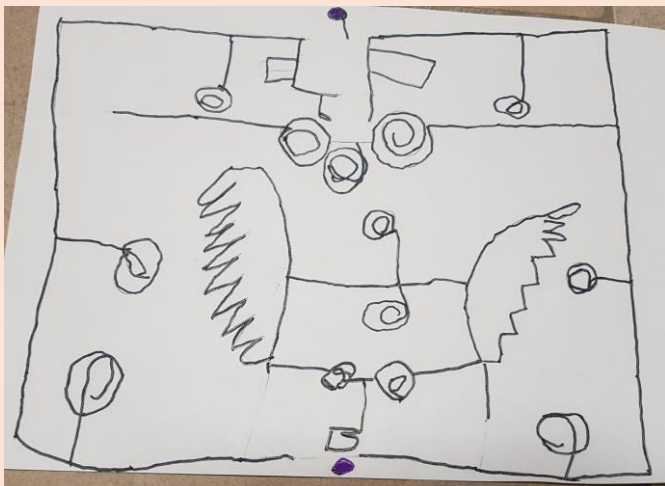
Zala Mirt: V labirintu najdi pot od punčke do hišice. Pazi se napačnih poti. Po poti pojdi najprej s prstkom, nato pa narahlo s svinčnikom. Na koncu pravo pot pobarvaj.



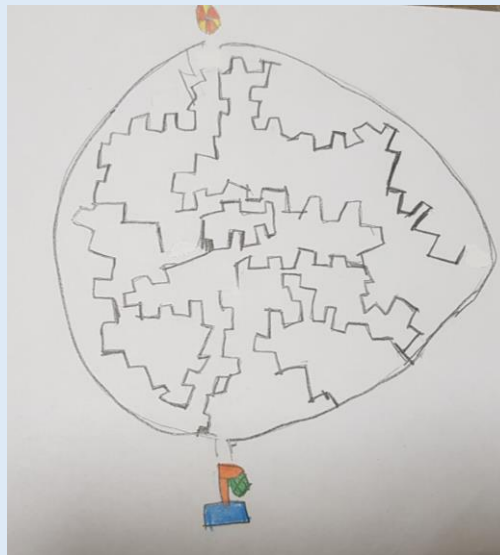
Alen Demirović: Puščica mora zadeti tarčo. Poišči pravo pot.



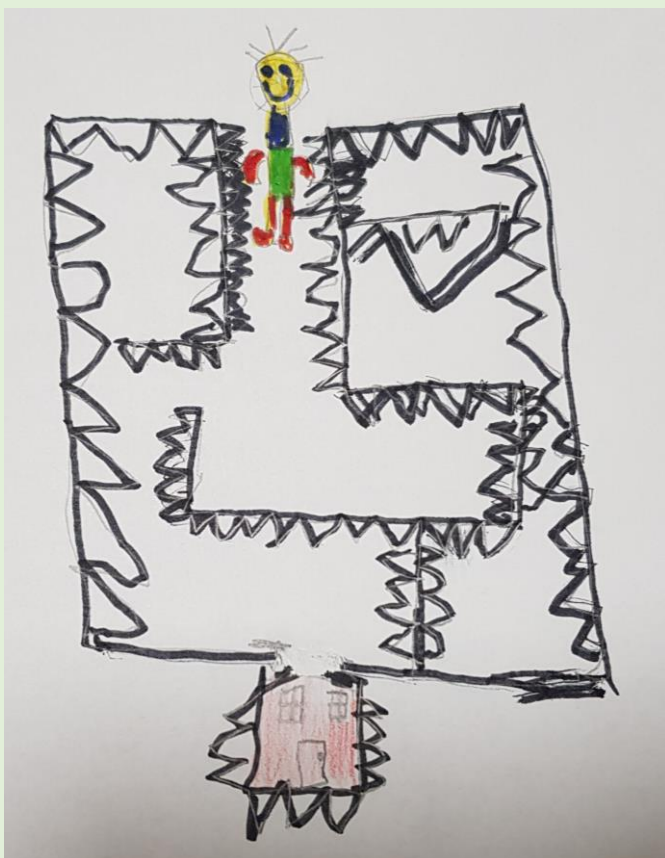
Luna Lamot Dedić: Žoga mora do koša. Po kateri poti lahko gre?



Kaja Zvezič: Poišči pravo pot od žoge do koša. Ko jo boš našel, boš lahko žogo vrgel v koš.



Matic Babšek: Najdi pravo pot in pripelji fantka do hiške.



Jure Šerbinek: Zeleni kvadrat odpelji do rdečega trikotnika. Pazi na ovire.



PRVI D SE PREDSTAVLJA

Učenci in učenke 1. d smo se zelo razveselili prvih pomladnih sončnih žarkov in cvetlic. Na naših papirnatih travnikih in zelenicah so zrastle čudovite rožice, prebudile so se prve žuželke in ozelenela so drevesa.



Lucija Bele Potočnik, 1. d



Žanin Bračko, 1. d



Zala Cebe, 1. d



Anja Herceg, 1. d



Ava Dalin Komotar, 1. d



Maša Marko, 1. d



Mery Polignone, 1. d



Lino Kline, 1. d



Sabir Shurdhaj, 1. d



Naja Živko, 1. d

V spomladanskem gozdu pa smo zaslišali še eno žival ... pravijo, da je zelo modra. No, naša pa je malce bolj pisana.



Alina Premzl, 1. d

Sovica pa je tako glasno skovikala, da so se v gozdu prebudile tudi ostale malce bolj »čudne« živali ... dvoglavi zmaji, žirafe, rdeče pošasti ... in še bi lahko naštevali.



Maja Fukne, 1. d



Žiga Iršič, 1. d



Pia Kozar, 1. d



Zala Kozar, 1. d



Anej Kozel, 1. d



Vito Leskovar, 1. d



Mark Vegan, 1. d

Vse živali v gozdu pa so nestrpno čakale na obisk prav posebne živali ... velikonočnega zajčka. Zato smo učenci in učenke zanj ustvarili velikonočna jajčka in s tem popestrili praznike.



Aljaž Faletič, 1. d



Anže Horvat, 1. d



Lina Grajfoner, 1. d



Val Rojko, 1. d



DRUGI A SE PREDSTAVLJA

Koš za smeti

Čepel sem in čepel. Prišla je noč, bilo me je strah. Ponoči je nekaj zašumelo, nekaj je prišlo skozi okno. Obrnil sem se in zakričal. Videl sem majhnega netopirčka. Zakričal sem. Povedal mi je, da se je izgubil. Z veseljem sem mu pomagal. Rekel mi je, da je osamljen. Rekel sem mu, da je že pozno. Zaspal sem. Netopirčka je bilo strah. Prebudil me je. Rekel sem mu, da lahko prespi pri meni. Bilo je jutro, prebudil se je in me zbudil. Najprej sva zajtrkovala. Skočila sva skozi okno in odšla na potovanje. Odšla sva na morje. Tam sva plavala in se zabavala. Preživel sem čudovit dan. Vrnila sva se domov, gledala fotografije z morja in se smejala. Tako sva preživljala dan za dnem.

Nadja Stojanović, 2. a

Košek

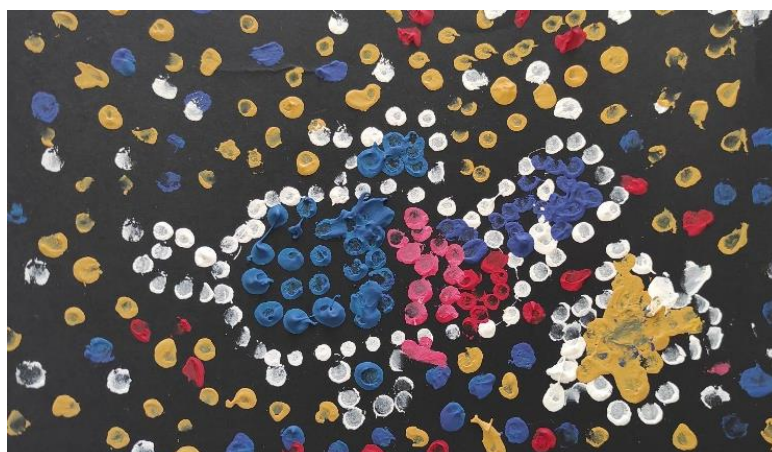
Živim na podstrešju. Zelo mi je dolgčas. Počasi je postajalo mrzlo in zelo prašno. Prišla je miška in me vprašala, če lahko živi pri meni. Rekel sem: »Ja!« in zlezla je vame. Miška me je grela. Postala sva prijatelja. Vprašal sem miško, če mi lahko prinese malo papirja. Nekega dne sva se z miško skregala. Zato se je miška odselila. Zelo sem jo pogrešal. Potem je prišla pajkovka. Imela je tri male pajke. Ko so odraščali, sem jih jaz čuval. Zelo so bili nagajivi. Ko pa smo začeli z igro, so se lepo igrali ...

Eva Pajtler, 2. a

Moj hišni ljubljencek

Mojemu kužku je ime Moon. Vsak dan ga peljem na sprehod ali pa ga spustim ven. Vsak dan mu zamenjam vodo, se z njim igram in ga cartam. Imam ga zelo rada.

Ema Zorko, 2. a

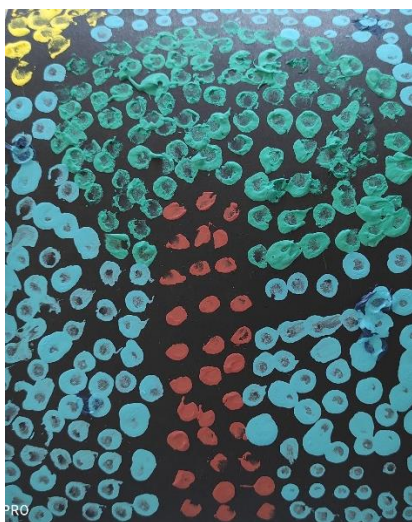


Evelina Rižnar, 2. a

Uh, kako se mi potimo,
Če se črk, števil učimo.
Ekran, akord in Eskim,
Nove pisave se učim.
Cekar naš je znanja poln,
Idej imamo za cel balon.

2.-šolci, sončki mi,
Alenkini učenci vsi.

Učenci 2. a-razreda



Nik Fic, 2. a

Naš razred

Eva z lepilom se rada igra,
Vito dobro raziskovati zna.
Jaka ni ničesar kriv,
Filip ves čas je radoživ.
Kreganja ne manjka nam,
fantje vpijejo cel dan.
Nik, **Ž**an, **M**ark in družba vsa,
teka in se hihita.
Luka, **Ž**iga sta soseda,
zraven **U**rh radovedno gleda.
Tam je še **N**adja, super punca,
pred njo se pridna **A**va gunca.
Zraven polna miza **E**veline,
ta ima rada klementine.
Ema mirno vse prenaša
in z nasmehom mir prinaša.
Medina se na glas smehlja,
ko se dva pač kregata.
Pridruži se ji še **S**unita,
takšen je naš raznolik snop žita.

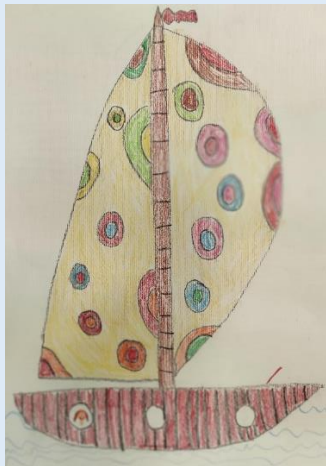
Učenci 2. a-razreda



Mark Šošterič, 2. a



Žan Sodec, 2. a



Emma Zorko, 2. a



Eva Pajtler, 2. a



Žiga Štork, 2. a



Sunita Sahiti, 2. a



Vito Mikerevič, 2. a



Nadja Stojanović, 2. a



Urh Pleteršek Črnko, 2. a



Medina Halabak, 2. a



Ava Bandur, 2. a



Jaka Gačnik, 2. a



Filip Afirevič, 2. a



Luka Ponudič, 2. a

DRUGI B SE PREDSTAVLJA

MOJ ŠPORT

Jaz sem Jan in treniram nogomet. Treninge imam ob ponedeljkih, sredo, in petkih. Tam sta Timotej in Jure. In skupaj smo zelo dobra ekipa. Jaz sem na desni strani. Jure pa na levi strani. Timotej pa na sredini. Timotej prestrelija na gol. Samo Jure in jaz se odkrijeva. Odkrij se pomeni, da si sam brez igralca. Jan Munda, 2.B.

MOJ MOTOR

Ko sem bil star sedem let sem dobil trikota. To je motor za skakanje. Prodal mi ga je Luka. Moja oče me je navdušil na motorji. Upam, da bom dober motorist. Mihailo Mages, 2.B.



NAUČILA SEM MOJGA KUŽKA

Mojega kužka sem naučila, ko dobi približek, da sede in da da tačko. In da leže. In da je moj kužka priden.

TIA FERLIČ 2.B



RIŠEM

Jaz res zelo rada rišem. Enkrat sem narisala pandu, bila je zelo lepa. Imela je lepa črna ušesa, ljubek smrček in dve črni lisi na obrazu. Usta so bila odprta in zato so se videli ven iz ust zobki. Imela je vesel obraz. Imela je tudi zelo košato dlako. Ela Ficko, 2.B.



MOJA DRUŽINA

Moja mama rada kuha. Sestra pa dela nakeje. Bratec pa spi. Jaz pa pomagam mami in se učim računat. Moja babi gleda na televizijo. Ati pa je zidar.

Dilara Harbi, 2.b

MOJ ZAJČEK

En dan smo šli v trgovino z živalicami, mene pa je zanimalo zakaj. Ata je rekel, da zato, da bomo si pogledali živalice. Ampak to ni bilo res. Mi smo kupili zajčka. Ime smo mu dali Bibi. Jaz sem jo naučil hoditi po zadnjih tačkah in naučil sem jo dat petko. Enkrat pa sem jo dal ven. Malo sem se obrnil in že jo je lovila mačka. Takoj sem jo pregnal. Vesel sem, da imam takega zajčka.

Jure Komljenovič, 2.B

NA GOLFU

Ko greva z atijem na golf si oblečeva srajco. Ko prideva greva v omarico po voziček za torbo in po palice. Z atijem greva na vadbišče. Na vadbišču sva prvo streljala v luknjice. Jaz sem pri tem najboljši. Moja palica je rdeče barve. Nazadnje greva patat. Ko končava si greva umiti palice. Ko umijeva palice pospraviva vse v omarico.

Jure Smiljan, 2.b

MOJA MUCA

Jaz imam mico. Stara je devetnajst mesecev. ko moja babi gleda televizor vedno gre k njej. Vedno je lačna, rada se igra. Vedno je zaspana in vedno se cartava. Ime ji je Lili in rada pije mleko. Včasih pije vodo iz luže. Ne mara se kopati. Rada jo imam.

Zanna Klasing Mlakar, 2.B



DRUŽNISKI IZLET

Z družino smo šli na morje na otok Vir. Prvič sem šla na otok. Videla sem, da je tam velika ladja. Pa še ugotovila sem, da otok nima boj. Na otoku smo bili devet dni. Bili smo v apartmaju. Vsak dan sem plavala zelo daleč. Ob obali je bilo veliko skal, ni bilo dreves, da bi imeli senco. Bilo mi je všeč na otoku.

Eva Žitnik, 2.B

NAŠA DRUŽINA

Jaz sem Bion. Star sem 8 let. Jaz imam mami in babi. Babi rada počiva in kuha. Babi se rada igra z mano. Babi poskrbi za naše rože in jih zaliva. Mami se rada družijo s kolegicami. Mami se rada igra z mano. Mami rada počiva in rada gleda TV. Jaz rad gledam filme. Jaz imam rad mojega kužka in mico. Jaz rad imam matematiko. Jaz zelo rad računam. Jaz imam rad učiteljico Darjo. Rad se igram s prijatelji. Zelo rad berem. Jaz rad imam nogomet. Rad hodim v šolo. Jaz sem poletnik. Rad jem jabolka. Jaz imam rad živali.

Bion Petc, 2.B

KO SEM DOBILA KUŽKA ZA ROJSTNI DAN

Bil je moj rojstni dan. Dobila sem psička, po imenu Moja. Bila sem srečna. Imela sem jo rada. Naučila sem jo: sedi, tačka pa leži. Vedno sem jo objemala. Enkrat sem jo dala na tirampolin. Kaja Lunka, 2.b




MOJA PSIČKA

Moji psički je ime Jeni. Pregriznila je božične lučke. Enkrat je odprla vrata in iz vrečke začela jesti brikote. Nekega popoldneva je pobegnila skozi živo mejo k sosedom in na ulico. Name ne skače, na ostale pa. Živa kornj. Lara Komljenovič, 2.B






Moji kužek 

Imam psičko Bello. Ko greva z Bello ven, se vedno igrava, da mora prinesiti palico. Ko primem povodec je zelo vesela. Stara je 10 mesecev. Ko vidi mamico v kuhinji takoj začne prositi. Hrano dobi zjutraj in zvečer. Ima piskajočo igračo. Ima mi jo zelo rada. Ko pride kdo na obisk, takoj začne lajati. Če greva na sprehod jo vsaka žival zmoti. Ima roza povodec. Je bele barve. Ima eno sestričino in dva brata. Vzela mi je dve igrački. Nima rada, ko jo mamica kopa. Ko vidi Klana Kocbek, z. b. prijave oči.

MOJ MAČEK


Mojemu mačku je ime Črnih. Zelo rad se igrata. Je ribe, mesa, klobase, kosti in brikete. Pije pa samo vodo. Rad hodi po strehi. Moj maček se ne kopa ampak se umiva sam. Ko jemo nas maček gleda skozi okno. Ima zeleni očesi in je cel črn.

PIJA ZAGORANSKI - Z.B.



DRUŽINSKI IZLET

Z mamo in atijem grem na izlet. Vsakič vzamemo zraven stvari na izlet in se odpeljemo na morje. Na morju plavamo in se potapljamo. Ata mi iz morja prinesel školjke. Potem gremo v hišo in imamo kosilo in gremo nazaj plavat v morje. Zvečer gremo v hišo in imamo večerjo. Potem se gremo tuširati, potem se oblečem za spanje. Zjutraj se oblečem in grem na plažo. Na morju mi je všeč. Anca Glavica, z. b.

MOJ ZAJČEK 

Prvi dan, ko sem ga dobila, sem bila zelo vesela. Od veselja sem se začela jokati. Ima smo mu dali Bunny. Potem je ata prišel s kletko. Par tednov kasneje pa so mu prišli jetati zunanjo kletko. Mojega zajčka sem naučila skakat čez obroč. Moj zajček grize vse, kar vidi. Ko je zapadel ne prvič, smo go dali ven za in ni hotel stopiti na sneg. Nika Mihalič z. b.



Ela Ficko, 2. b



Kiana Kocbek, 2. b



Ela Ficko, 2. b



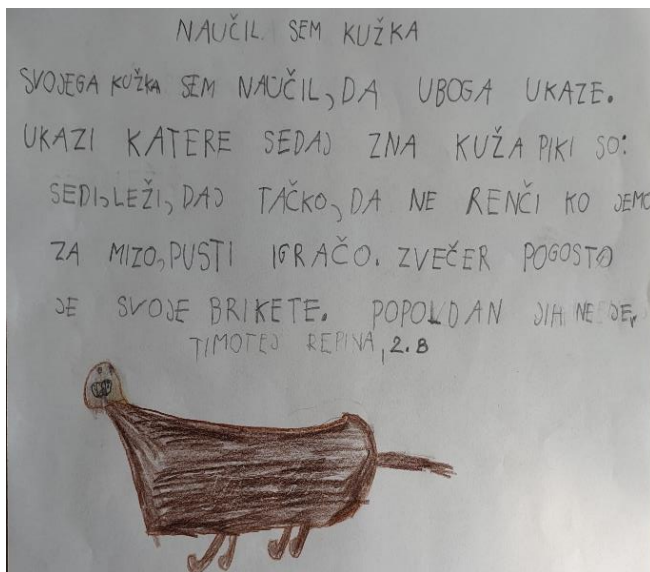
Timotej Repina, 2. b



Jure Smiljan, 2. b



Eva Žitnik, 2. b



Klemen Filej, 2. b



Bion Pelc, 2. b



Lara Komljenović, 2. b



Jure Komljenović, 2. b

DRUGI C SE PREDSTAVLJA

V 2. C-RAZREDU SMO UPORABILI ODPADNI KARTON NA STO IN EN NAČIN

Ste se že kdaj vprašali, kako lahko vse uporabimo odpadni karton?

V 2. c-razredu smo odkrili kar nekaj načinov.

Lahko se z njim igramo matematiko in iščemo pare, sestavljamo množice ali se poigramo s simetrijo.



Zgradimo grad ali poligon.



Ali preprosto naredimo sestavljanke. Mi smo naredili besedno sestavljanke.



Lahko jih uporabimo kot glasbilo.



Zagotovo ste tudi sami dobili sedaj kakšno idejo. Mi jih imamo na zalogi še kar nekaj in komaj čakamo, da bomo lahko spet reciklirali karton. Takšno recikliranje je res zabavno.



POMLADNE CVETICE
JULIJA NEDOG



POMLADNE CVETICE
AJDA KOLAR



POMLADNE CVETICE
GAL RISTIČ



POMLADNE CVETICE
JADE HEUGA



POMLADNE CVETICE
TEO BOGADI



POMLADNE CVETICE
MEDINA BEŠIČ



MOJA ŠOLSKA TORBA
MANCA KORES



KIP IZ ALU FOLIJE
JAN PELCAR



KIP IZ ALU FOLIJE
MAX SLIŠKO



MOJA ŠOLSKA TORBA
DALINA PAJIČ



USTVARJANJE IZ NARAVNIH
MATERIALOV
DALIA DEVEDŽIČ



USTVARJANJE IZ NARAVNIH
MATERIALOV
URŠKA RUDL



KIP IZ ALU FOLIJE
JURE BABIČ



KIP IZ ALU FOLIJE
ANELA RAHMANOVIĆ



KIP IZ ALU FOLIJE
LUKA HORVAT



MOJA ŠOLSKA TORBA
KAJA PERIĆ



MOJA ŠOLSKA TORBA
VID GROS



MOJA ŠOLSKA TORBA
FLORENT GASHI

KAKO NAREDIMO VREČKO IZ ODSLUŽENE MAJICE

V 2. C-RAZREDU SMO SI NAREDILI IZ ODSLUŽENE MAJICE VREČKO IZ BLAGA. ČE SI JO ŽELITE NAREDITI TUDI VI, VAS BOMO NAUČILI.



NAJPREJ POTREBUJETE ENO ODSLUŽENO MAJICO. ODREŽITE ŠE SPODNJI ROB MAJICE IN GA NAREŽITE NA TRAKOVE. TRAKOVE ZAVEŽITE.



ODREŽETE ROKAVE IN POGLOBITE OVRATNIK.

IN ... VREČKA JE ŽE GOTOVA. ENOSTAVNO, PRAKTIČNO – PA ŠE EKO.



VERJAMEMO, DA VAM BO VREČKA DOBRO SLUŽILA. TAKO KOT NAM. MI V NJIH SHRANJUJEMO SVOJE COPATE.



SPOZNAVANJE SLOVENSКИH LJUDSKIH PRAVLJIC V OPB-ODELKU

V sklopu projekta Erasmus+ Roots smo tudi v oddelku podaljšanega bivanja raziskovali našo preteklost, naše korenine. Naštevali smo, kaj vse nas popelje v preteklost, kateri viri so tisti, ki nas popeljejo nazaj. Ugotovili smo, da je velik del naše preteklosti tudi v leposlovju, saj v podaljšanem bivanju radi poslušamo pravljice. Spoznali in prebrali smo slovensko ljudsko pravljico Janček Ježek in po njej poustvarjali. Rezali, barvali, lepili smo in izdelali ježke, da nam popestrijo pisano jesen. (OPB 2 – Barbara Ajdinović)



TRETJI A SE PREDSTAVLJA



JURE



NEJA



MAJ



JANI



SARA

ALEKSEJ



TAN



TAN: Moja družina



JANI

EVA



FILIP A.



ANDRAŽ



FILIP J.



ŽIGA

ALEKSEJ



FILIP J.



ELJIZABETA



PATRIK



KIM



UNA

KIM



NINA



ŽIGA



NINA



ANDRAŽ



UNA



NEJA



ŽIGA



SARA



MAJ



PATRIK

ELJIZABETA



PATRIK



JURE



EVA

Miklavžica

Dobrodošli, dragi naši vaščani, na prelepem zlatem gradu imenovanem Poljščica. Tukaj se življenje ustavi in zato vam želimo prijeten obisk našega začaranega gradu.



Na gradu sta živeli jezikava in hudobna mačeha po imenu Mračnica in Miklavžica, ki je nenehno iskala ljubezen pri svoji materi, a je naletela le na hladne besede. Ime so ji čez leta nadeli njeni vaščani, ker je bila ves čas slabe volje, jezna in hudobna. Rada je ukazovala, še posebej svoji hčerki Miklavžici. Mračnici je postalo ime prav vseč, saj je bila neskončno nesrečna, zato je želela, da so vsi, toda prav vsi, okrog nje nesrečni. A vedno ni bila takšna. Takšna je postala, ker so ji tatovi ukradli njeno zlato krono, ki jo je dobila od svoje praprababice, in s tem so ji ukradli tudi srce ...

Nekega meglenega jutra se je Mračnica po dolgem spancu zbudila še posebej slabe volje. Miklavžica jo je z nežnim glasom skušala zbuditi ...

Miklavžica: »Zbudi se. Za zajtrk sem ti pripravila tvoj najljubši ognjeni napitek, ki te bo že navsezgodaj dodatno pogrel. Pripravila sem ti najljubšo specialiteto – miklavško miš!«

Mračnica (vsa nejevoljna sede za mizo, udari po mizi in ukaže): »Hitro prinesi krožnike, saj sem že tako močno lačna, da bi lahko za zajtrk pojedla čredo sosedovih koz.«

Andreja Rozman Roza

NEKAJ TI MORAM POVEDAT

Za vsakogar mora obstajati nekdo,
kateremu tako zaupa,
da se mu lahko zaupa,
ko mu je težko.

Za vsakogar mora obstajati nekdo,
ka ga razume in posluša,
ko mu je zmrznjena duša
in mu je v srcu slabo.

Nekdo, kateremu lahko zaupa tudi tiste težave,
ki bi jih najrajši izbrisal iz glave,
in mu lahko pove tudi to,
kar ni povedati lahko.

A pogovarjanje je za človeka
še bolj pomembno kot obleka
in hkrati danes redka stvar
za katero ni potreben denar.

Pogovarjanje ni le za zabavo,
zdravilno je tudi, ko imamo težavo
in se v lastnih mislih dušimo,
dokler jih še z nekom ne delimo.

Pogovarjanje je bližina in toplina,
s pogovarjanjem smo družina in skupina.
S pogovarjanjem se človek s človekom prepleta,
s pogovarjanjem smo mreža tudi zunaj interneta.



Miklavžica je močno hitela, da bi ji ugodila, ona pa jo je samo neučakano in jezno opazovala. Zajtrk ji je pripravljala že od ranega jutra, ko so vsi še trdno spali.

Mračnica (*jezno zavpije in z roko udari po mizi*): »Kje so krožniki, kje so kozarci? Pohiti!« Mračnica je nenehno prigovarjala Miklavžici, ki se je še tako trudila, da ji zadosti, a zaman. Trpela je. Ves čas sta se kregali. Miklavžica je Mračnico povabila v knjižnico, da ji prebere pesem, ki odklepa vsa srca. To pesem je dobila od največjega čarodeja na svetu. Vse, kar mora narediti, je, da jo iz srca prebere. Nato malo počaka, da se srce odklene.

Miklavžica jo z ukano posadi na stol in srčno prebere pesem.

Mračnica (*jo posluša, ko konča z branjem, jezno vstane in pove*): »Kar mi imaš za povedati, me sploh ne zanima!« (*Zaloputne z vrati in odide iz knjižnice.*)

Miklavžica vsa skrhana in zlomljenega srca steče v gozd. Večeri se. Teče in teče in puffffff, pade v še bolj temno jamo, kjer si močno poškoduje koleno.

Miklavžica: »Auuuuu.« (*Joče na ves glas. Zelo močno in zelo dolgo. Ko le naposled sliši globok glas.*)

Princ Lepoglav: »Zakaj pa jočeš, deklica zlata? Ali ti lahko kako pomagam?«

Miklavžica: »Jočem, ker sem padla v jamo in se poškodovala. Tukaj je čista tema in še zebe me.«

Princ Lepoglav je s svojo baklo posvetil in videl, da se v temi nekaj močno sveti. Dobro je pogledal, še močneje posvetil, saj je opazil nekaj, kar se sveti. Našel je zlato krono, ki so jo pred leti tatovi ukradli Mračnici. Toliko let jo je pogrešala ... V hipu se je Miklavžica razveselila in bolečina je tako minila.

Miklavžica (*skače od veselja*): »Končno bom lahko svojo mamó osrečila. Vrnila ji bom ukradeno krono.

Princ Lepoglav je bil zelo srečen, da je Miklavžica prenehala jokati. Ko se je nasmehnila, je bila tako lepa, da takšne lepote še v življenju ni videl. Bil je očaran.

Miklavžica: »Pomagaj mi, prosim, da se vrnem domov in pokažem mami njeno krono.« (*Osedlala sta konja in se napotila nazaj h gradu.*)

Mračnico je že močno skrbelo, kje se ves dan potepa njena hči, saj je ni bilo nikjer. Vedela je, da to ni v njeni navadi. Pa še lačna je bila, saj večerje ni bilo. Ko jo je gledala skozi okno, je videla prelepega princa, ki jaha proti njenemu gradu. Ko je bil že pred vrati, je zagledala še Miklavžico, ki šepa.



Mračnica: »Ne vem, kod se ves dan potikaš. Hitro pripravi večerjo. Od zajtrka nisem še ničesar jedla.« Miklavžica ji je želela pokazati krono in povedati, kaj se je zgodilo, a je Mračnica ni poslušala. Pravzaprav je celo princa Lepoglava nagnala z gradu, vrečko s krono pa vrgla v smeti, ne da bi jo pogledala. Miklavžica je še bolj žalostna stekla v svojo sobo in pričela neutolažljivo jokati. Jokala je tako močno, da se je tresel ves grad. Mračnici ni dalo miru, kaj se nahaja v vreči, ki jo je Miklavžica prinesla iz gozda. Bila je težka.

Odkorakala je do smeti, pogledala v vrečko in zagledala krono, svojo krono. V hipu se ji je srce vrnilo in bila je neskončno srečna. Končno je dobila svojo krono in srce nazaj. Odhitela je do svoje Miklavžice, ki je jokala, jo močno stisnila k sebi in se zahvalila, da je kljub vsemu bila z njo prijazna, vztrajna in verjela v dobro.

Miklavžica (je bila presrečna): »Vesela sem, mama, da se končno smejiš in da si dobila svojo krono nazaj. Samo ena je mama in ne glede na to, kar se nam v življenju zgodi, si moramo stati ob strani. Zato pa se imenujemo družina. Vesela sem, da sem vztrajala.« Močno sta se objeli in uživali. Med vso srečo sta zunaj slišali cepetanje konjev. Pogledali sta skozi okno in zagledali princa Lepoglava, ki je bil še vedno očaran nad lepo Miklavžico. Potrkal je na vrata odločen, da se zoperstavi Mračnici, a ko sta obe odprli vrata, ga je Mračnica prijazno sprejela.

Mračnica: »Hvala, da si nas rešil začaranosti, da si mi vrnil hčer in izgubljeno krono. Le povej, kako se ti lahko zahvalim za srečo, ki si nam jo prinesel v naš dom.«

Princ je bil očaran in sporočil, da ga nič ne bi moglo bolj osrečiti kot srce njene hčerke. Miklavžico je zaprosil za roko. Ta pa je presrečna zletela princu v objem in tako sta živela srečno vse do konca svojih dni. Od takrat naprej je na tem gradu vladalo samo veselje in ime Mračnica se ni nikoli več ponovilo. Sedaj je Mračnica postala Veselčica in ni minil dan, da niso bili srečni in veseli, da imajo drug drugega.

Avtorji: učenci OPB 3. a (Dobrovce)

Mentorica: Sandra Laketić

*Velikonočno ustvarjanje,
učenci OPB 3. a
z učiteljico Sandro Laketić*





TRETJI B SE PREDSTAVLJA

BILO JE NEKOČ

Zgodba iz otroštva

Dedi Amand mi je povedal zanimivo zgodbo iz svojega otroštva. Dedi se je za hip spomnil svojih otroških let.

Začel je pripovedovati o dogodku, v katerem so nastopali konji, nožiček in škatlica vžigalic.

Povedal je, da je obiskal hlev s konji, in takrat si je zaželel dva konja. Vprašal je lastnika, če mu lahko konja podari. Lastnik je želel imeti nožiček in vžigalice. Dedi se je s tem strinjal in odhitel domov. Starše je zaprosil za pomoč in za te stvari.

Njegov oče je takoj vedel, da to ne more biti res. Odhitel je k lastniku konjev. Tam so skupaj ugotovili, da je moj dedi verjel tej šali. Doma pa je za konja že pripravljajal prostor v majhnem hlevu.

Odrasli so se smejali temu dogodku.

Lan Papotnik, 3. b

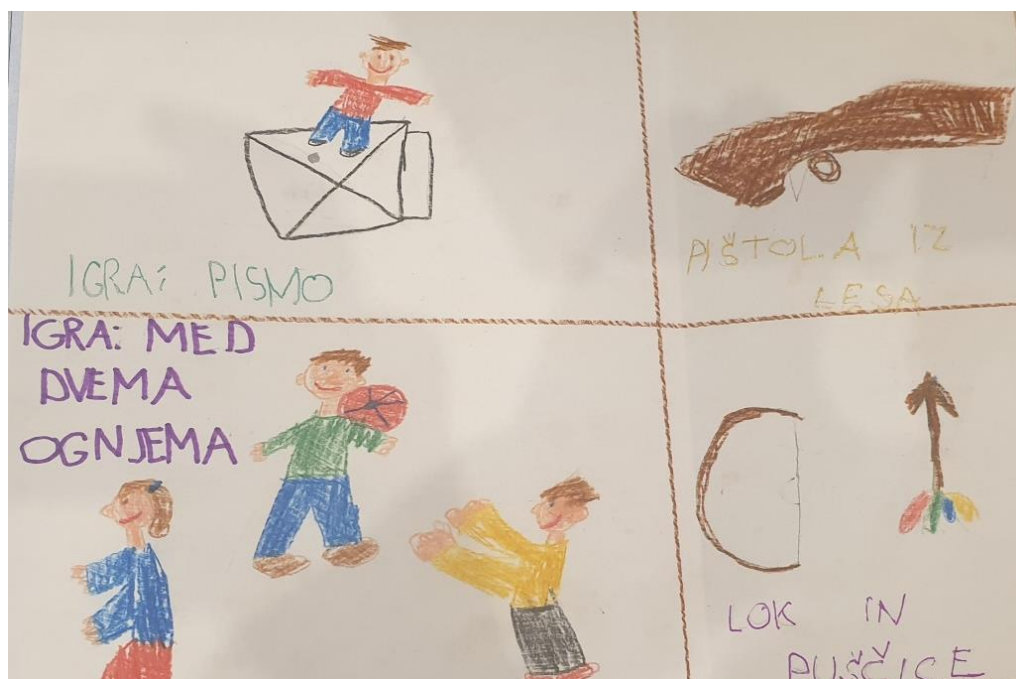
BILO JE NEKOČ ...

Dedek mi je povedal, kako so nekoč živeli. Povedal mi je, da so svoje igrače izdelovali iz lesa. Dedek je imel iz lesa izdelan avtomobilček, pištolo, frače ...

S svojimi prijatelji se je rad igral PISMO. Še raje se je igral igro MED DVEMA OGNJEMA.

Bil je tudi tabornik in je hodil na tekmovanja. Tako je znal iz lesa izdelati tudi lok in puščice.

Veliko je moral delati, tako je pomagal staršem.



Svit Šalamun, 3. b

JURE SE JE SPREMENIL V MIŠ.

Kaj se je dogajalo?

Bil je lep dan. Teta Otilija je kuhala zelenjavno juho. A Jure ni maral zelenjavne juhe in kot vedno je prosil teto Otilijo, naj mu da sir. Jure je pojedel prvo žlico juhe, potem sir in spet juho, sir, juho, sir, sir in sir. Teta Otilija mu je rekla: »Če boš jedel preveč sira, se boš spremenil v miš!« In res se je spremenil v miš. Teta Otilija je paničarila, govorila je: »Ježešna, ježešna!« In spet: »Ježešna!« Vprašala je, kaj naj naredi, da bo Jure spet normalen? Odgovoril je: »Daj mi pet kilogramov sira in zmešaj z mlekom ter nato naredi mišji koktajl.« Teta Otilija je to naredila, a ni pomagalo. Tako je Jure za vedno ostal miš.

Tajda Pušnik, 3. b

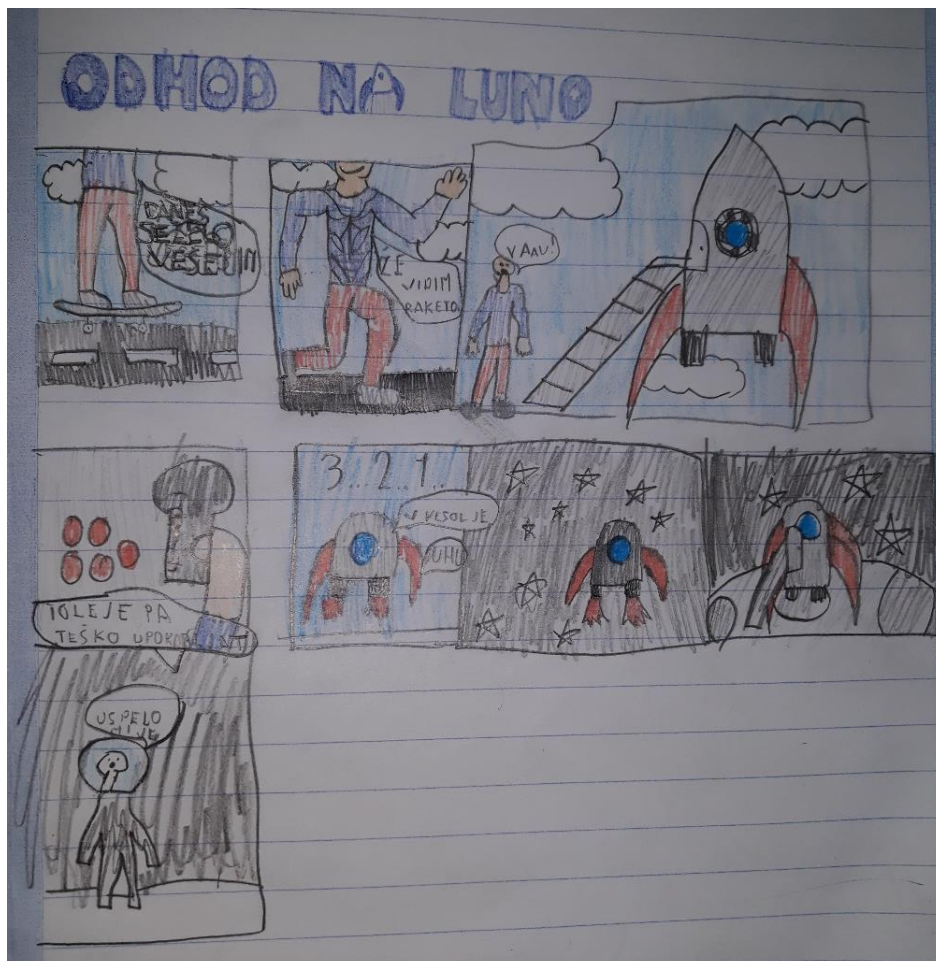
STRIP



Lan Papotnik, 3. b



Tara Grabovec, 3. b



Nik Zvezič, 3. b

MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON

C) Prvi klobuk je za plavalca.
Klobuk je modre barve in
ima narisana očala. Ko si nadaneš
ta klobuk postaneš najboljši plavalec.
Klobuk za pekar je rjave barve
in postaneš najboljši pek.
Klobuk za ples je vijolične
barve in ima rozo čito. Klobuk
za petje je roze barve in
ima note. Klobuk za sladkarije
je pisane barve. Če si ga

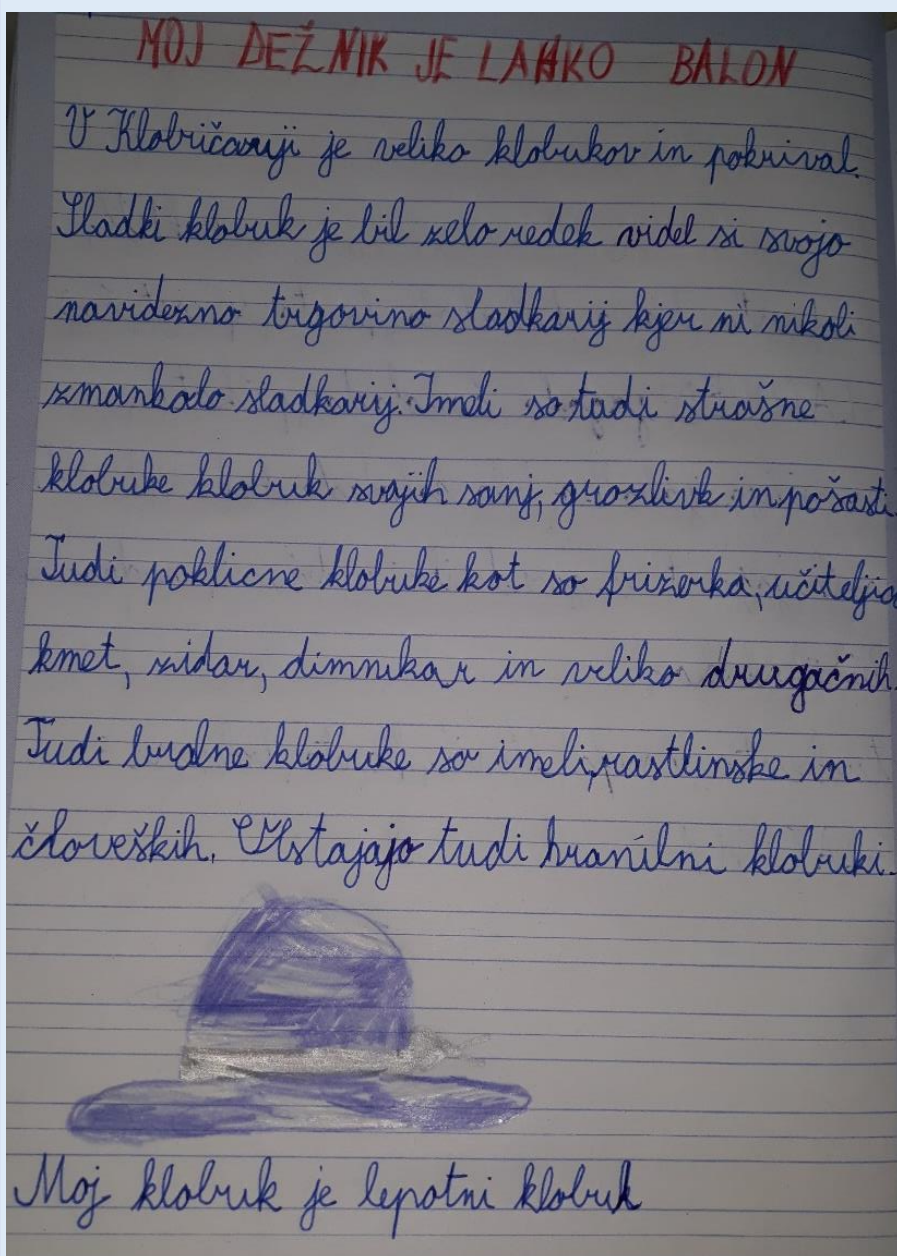


nadaneš imaš obleko iz vseh
sladkarij. Klobuk za nogometaša
je zelene barve in ima žoge.
Postaneš najboljši nogometaš.
Za živali klobuk je zelena rjave
barve in če si ga nadaneš pridijo
k tebi živali. Viteški klobuk
je sive barve. Ničesar se ne bojiš
in vidiš v prihodnost.
Taz bi imela viteški klobuk
živalski in plesni klobuk. Da
bi se boljše plesala da
bi videla v prihodnost in

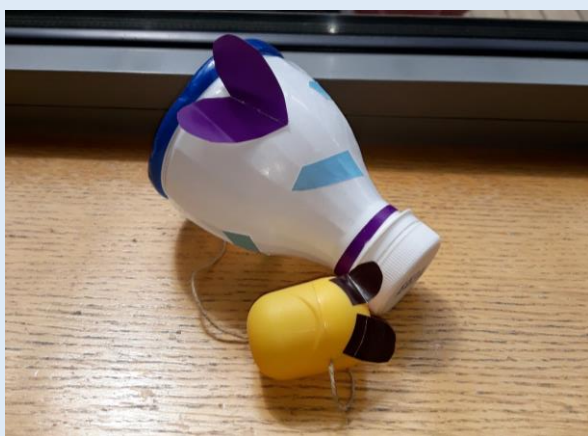


Naja Fajfar, 3. b

Anne Arnuš, 3. b



Lara Kondić, 3. b



EKO IGRAČKA, Žana Deutsch, 3. b



Selina Pajić, 3. b



Mark Hödl Matijašec, 3. b



Žana Deutsch, 3. b



Naja Fajfar, 3. b



Tajda Pušnik, 3. b



Lara Kondič, 3. b



Tara Grabovec, 3. b



Sara Fras, 3. b



Vito Jurišič, 3. b



Lana Žavrlan, 3. b



Jure Kolar, 3. b



Anne Arnuš, 3. b



Rok Barbarič, 3. b



Saša Medved, 3. b



Nik Zvezič, 3. b

TRETJI C SE PREDSTAVLJA



LIPKO IN MI, 3. c



**KULTURNI DAN PTICE
MIRU, 3. c**





**SPOZNAVANJE
ŽIVLJENJSKIH OKOLIJ, 3. c**



KOOOONČNOOO SNEG, 3. c





**PO BLIŽNJI OKOLICI
ŠOLE, 3. c**



ZA JUNAKE 3. NADSTROPJA, 3. c



CVETOČE DREVO, SLIKANJE, 3. c



O PRIJATELJSTVU

Prijateljstva se ne zaužiješ,
če pred njim se dobro skriješ.
A prijateljstvo je dobro začutiti,
saj pred njim se ni mogoče skriti.

Prijatelja na svetu vsaj enega imaš,
tudi če pred njim se vsak dan bahaš.
A če prijateljstvo te ujame,
ti prijatelja prav nič ne vzame.
Prav nasprotno,
pripelje ti več sto ljudi, da prijatelji bi bili.

Ula Škrabl, 3. c



ČETRTI A SE PREDSTAVLJA

Playing outside

In rainy day, in rainy day
It's not ok,
because we all day at home stay.

We love to play outside in the sun,
Because it's very fun.
We're playing with a skipping rope, a
scooter and a ball,
That is big or small.

With friends it's ok,
Come with me and play.
So take the phone,
Call friends and don't be alone.

Lora Karakaš Korošec, 4. a

BESEDOVANJE (besedna igra)

Oblak pade v mrak,
ponoči ima veliko dlak.

Mati skrbi za kosmatinca,
kosmatinec pa za Matica.

Hruška velika debeluška,
kot bi ustrelila jo puška.

Tonček pravi je balonček,
ker padel je v lonček.

Jan Gojčič, 4. a

POTOVANJE

Prebujala se je pomlad, z njo pa zvončki in trobentice. Mina in njena družina je sejala semena na vrtu. Videli so bele zvončke in rumene trobentice. V kotu pri vrtu je bila ograjica, noter pa mali vrt. To je bil Minin mali vrt. Noter je sadila rože, posajene v mavrici. V sobi je imela rože, ki jih je vsako jutro po potrebi zalivala. Bližal se je njihov družinski izlet. Mina ni vedela, kam gredo s starši na izlet. Odločili so se, da gredo v svet rož z imenom Mozirski gaj. Kupili so karto in se po potki odpravili. Zraven so imeli fotoaparata in Mina je slikala čisto vse. Bližal se je večer. Odpravili so se do malega kombija. Tam si je Mina naročila sladkorno peno. Pri malem mostu, ki je vodil preko malega ribnika, je stal gospod z baloni. Mina si je izbrala balona z lučkami. Po kamniti potki so odšli do avta in se odpeljali proti domu. Ko so prišli domov, se je Mina stuširala in odšla spat. Sanjala je o izletu, ki ga je doživela.

Ela Štrucl, 4. a



Eva Brumen Košar, 4. a

DNEVI V TEDNU (besedna igra)

Ponedeljek je na koncu nedelje,
ko avtobus nas v šolo pelje.

Pustni torek poln šal in rek,
krofov, konfetov in pustnih oblek.

Sreda polna reda,
s tal poberem plišastega medveda.

V četrtek pa gremo med vinske trte,
tam stopila sem na skrite krte.

V petek dobila sem v šoli pet,
zato z družino sem odšla na sladoled.

V soboto samo sobo si pospravim
in se na nedeljo pripravim.

V nedeljo je opravljanje hišnih del,
čaka me kuhanje, sesanje
in po vrhu še z igračami ropotanje.

Lora Karakaš Korošec, 4. a

ROŽICE

Rožice trobentice,
zjutraj te zbudijo me.
Ko jaz zunaj vidim jih,
hitro poletim do njih.
Ves vesel in razigran
smejem se v širni dan.
Trobentica me k sebi vleče,
sončnice s svojim žarkom sreče
dan mi polepšajo
in srečo proizvajajo.

Tit Planinšek, 4. a



Benjamin Čander, 4. a

MODERNO KOLIŠČE

V divjini na otoku brez imena sta na kolišču živela fanta Tim in Jan. Nekega jutra sta odšla s kolišča skozi gozd na jaso, kjer sta se igrala. Našla sta veliko mravljišče in si ga ogledovala. Iz njega je prišla mravlja Marta in ju s človeškim glasom pozdravila. Tudi onadva sta jo pozdravila nazaj. Rekla je, če želita, jima lahko pokaže, kje je skrit čaroben kamen, ki lahko oživi mrtve, zgradi hišo ali pa celo kraljestvo. Fanta mravlji dovolita, da jima pokaže, kje je ta kamen skrit. Napotijo se proti jami, a jih na pol poti prestrežejo zlobna koza z zlatim oklepom in njeni volkovi, ki si jih je podredila s hipnozo. Spopadejo se in ko mravlji in fantoma ne gre najbolje,



mravlja Marta pokliče še vse ostale mravlje. Prišle so čisto vse mravlje in se združile v veliko pošast, ki prestraši nasprotnike, ki pobegnejo. Vse mravlje gredo nazaj v mravljišče, razen Marte, s katero Tim in Jan nadaljujeta iskanje čarobnega kamna. Koza in volkovi pa jim skrivaj sledijo. Ko pridejo v skrivno dvorano v jami, v njej najdejo varuha čarobnega kamna. Jan z njim zaigra šah in težko (a hitro) zmaga. Tako jim podari čarobni kamen. Nato se pokažejo koza in njeni volkovi in se spopadejo. Ta borba je bila veliko težja in daljša od prve, a vseeno zmagajo. Ko pridejo ven iz jame, Jan in Tim kozo udomačita. Odpravili so se nazaj na kolišče in čudežni kamen naenkrat zasveti in tedaj se mravlja Marta spremeni v prelepo dekle. Jan se v Marto takoj zaljubi. Ko pridejo do kolišč, čarobni kamen hiške na vodi spremeni v razkošne vile in največja vila je bila za Marto in Jana. Čez en teden sta se poročila, dobila sta sedem otrok in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Filip Godec, 4. a

HUDOBNA KOZA IN NAIVNI PETELIN

Nekoč, ne dolgo nazaj, je živel reven kmet. Imel je eno samo kozo. A nekega dne je koza nehala dajati mleko. Kmet ni mogel storiti nič drugega, kot da kozo proda za nekaj zlatnikov. Ta kmet je bil tako reven, da za vrv ni imel, da bi zavezal kozo in jo odpeljal na trg. Toda, bil je zelo močen in si je kozo dal kar na rame in jo odpeljal na trg. Na trgu jo je prodal za en kamen. Ko je šel domov, so se mu posmehovali, da je lastno kozo prodal za kamen. Kmet si je mislil: »Kaj bom s kamnom?« Zato ga je vrgel v vodnjak in šel spat. Ko se je zbudil, je zagledal na dvorišču sedem živali. Prva je bila krava, druga koza, tretja petelin. Četrta je bila kokoš, peti je bil racak, šesta je bila mravlja in sedmi je bil majhen prašiček. Kmet je bil začuden in vesel. Vsako žival je dal v svoj skedenj. Potem je šel spet spat. Naslednje jutro je kmeta zbudila budilka, čeprav je pričakoval, da ga bo zbudil petelin s svojim kikirikanjem. Koza se je domislila, kako lahko naivnega petelina okrog prinese. Petelinu je rekla in se zahihitala: »Ej, prijatelj petelin, poglej, kmet je dobil mehničnega petelina.« Petelin pa ji je odgovoril: »Kakšno vezo ima zdaj to z mano?« Koza pa mu je povedala: »Veš, kaj kmet naredi z živalmi, ki jih ne potrebuje? Poje jih!« Petelinu so se razširile zenice. »Lahko pa uničiš mehničnega petelina.« »Ja, dobra ideja,« je rekel petelin. A mravlja mu je rekla: »Ne delaj tega,« a hudobna koza jo je brcnila v stran. Petelin je šel po mehničnega petelina in ga uničil. Naslednje jutro je petelin pozabil zakikirikati in kmet je zaspal. Kmet je iskal svojo budilko. Mravljica ga je videla in mu povedala: »Hudobna koza, ki ti krade zeljne glave na vrtu, je naščuvala petelina, da uniči mehničnega petelina. Tudi ostale živali so mu povedale enako. Vprašal jih je, zakaj mu niso to prej povedali, in živali so mu povedale, da bi jih koza tepla. Kmet se je odločil, da bo hudobno kozo kaznoval. Za celo



leto jo je zaprl v najtemnejši del skednja. Živali so med tem časom živele brez strahu, petelin se je navadil vsako jutro kikirikati in kozi je bilo žal, da je bila tako nesramna.

Žiga Slemenjak, 4. a

POJDI Z MENOJ V NEZNANO DEŽELO

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami je živela deklica s svojo družino. Ime ji je bilo Maša. Imela je mamo Mino, očeta Nika in bratca Jako. Ni imela prijateljic, saj so se ravno priselili. Hotela jih je spoznati, a se nobena ni zmenila za njo. Bila je zelo žalostna, zato se je raje zadrževala v hiši.

Nekega popoldneva je z družino odšla v park. Jaka se je igral na toboganu, starša pa sta sedela na klopci. Maša je pogumno stopila do punc pri plezalih in si na hitro izmislila vprašanje, da bi pritegnila njihovo pozornost. Vprašala jih je, če bi šle z njo v neznano deželo. Seveda punce niso želele iti z njo, saj so si mislile, da si vse izmišljuje. In si tudi je. Naslednji teden je s starši odšla na mestni trg. Punce, ki so sedele na klopci in buljile v telefon, se niso zmenile zanjo. Ker niso punce pristopile k njej, je ona k njim. Vprašala jih je, če gredo z njo v neznano deželo, a punce so samo odkorakale v stran. Uboga Maša še vedno ni imela prijateljic. Odšli so domov in Maša je v postelji objokana zaspala. Zjutraj je hitro vstala in se počasi pripravila za šolo. Imela je slab občutek, saj je šla prvič v novo šolo. Ko je hodila proti šoli, je srečala dekcle, ki ji je povedala, da ji je prav tako ime Maša. Zelo dobro sta se razumeli. Da bi izvedela, ali ji je res všeč, jo je vprašala: »Bi odšla z menoj v neznano deželo?« Čakala je odgovor in v mislih upala, da bo privolila. Privolila je. Bila je zelo vesela, a imela je en problem. Ker si je to vprašanje izmislila, ni vedela, kaj naj naredi. Nekega dne je odšla k prijateljici Maši. Hotela ji je povedati, da si je neznano deželo izmislila. Ko je pozvonila, so se odprla vrata. Ven je skočila Maša, ki je bila že pripravljena, da gresta v neznano deželo. Zato ji ni povedala, saj bi bila užaljena in bi že spet mogoče ostala brez prijateljice. Morala si je nekaj izmisliti. Odšli sta s kolesom. Ker ni vedela, kam naj gresta, je zavila na gozdno pot. Ko sta že kar nekaj časa taveli po gozdu, sta naenkrat slišali čudne glasove. To je bila cvileča ograja, ki jima je naenkrat zaprla pot. Bili sta pogumni in sta preplezali ograjo. Na drugi strani se jima je zdel svet drugačen. Še vedno sta bili na gozdni potki, a okolica je bila drugačna. Skozi drevesa je posijalo sonce. Pred njima se je pojavila kopica čudežnih bitij. Govoreče živali, vile, dobre čarovnice, trije hodeči kamenčki, sedem prepevajočih dreves in devet velikih lipovih listov. Vila jima je prinesla lepo dobrodošlico. Bila je nekakšna pita s cveticami. Nista vedeli, ali je to užitno. Prišel je tudi jež in jima ponudil jabolka. Obe Maši so povabili na čajanko, kjer so se prijetno pogovarjali. Skoraj si nista želeli iti domov. Ura na drevesu se je sama od sebe začela vrteti in pokazala, koliko je



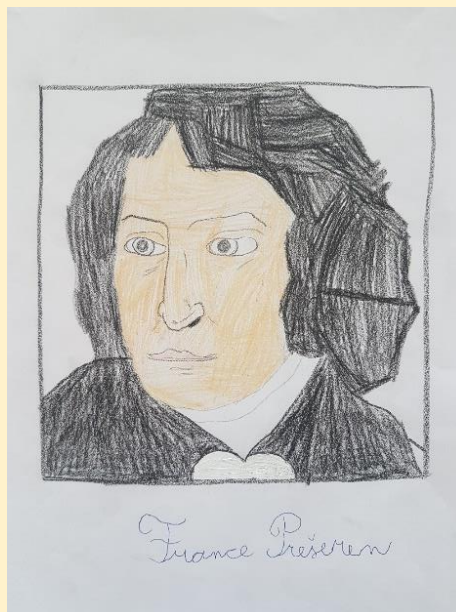
ura v pravi deželi. Bila je že sedem zvečer. Maši sta pomislili, da starše že zagotovo skrbi in da bi morali iti. Poslovali so se in sta odšli. Ko sta preplezali ograjo, sta ugotovili, da ni nikjer koles. Bili sta zelo zaskrbljeni. Morali sta nazaj v deželo in povprašati, ali so videli njuni kolesi. Toda, sedaj je na drugi strani postalo zelo temno. Proti njima so prihajale grozne pošasti, hudobne čarovnice, vampirji, mumije in zombiji. Zagledali sta svoji kolesi. Tekli sta do njih, a pošasti jima niso želele dati koles. Obkolile so ju in hudobna čarovnica ju je ravno želela začarati, ko se naenkrat za njimi pojavijo novi prijatelji iz prijazne dežele. Vnel se je boj in zmagalo je dobro nad zlim. Hudobne pošasti in čarovnice so pobegnile in na travi pustile kolesi. Maši sta se zahvalili vilam, živalim in še vsem drugim, ki so jima prišli na pomoč, in se s kolesi odpeljali proti domu.

Naslednji dan sta vsem v šoli povedali svojo prelepo dogodivščino. Niso jima verjeli, a ko sta pokazali nekaj slik, so bili začudeni. Vsi (tudi punce, ki prej niso želele govoriti z Mašo) so želeli doživeti nenavadno dogodivščino. Zdaj so vsi večkrat odšli z njima v neznano deželo in nikoli več niso videli hudobnih pošasti, vampirjev ... Vedno so se imeli zelo lepo. V spomin na njun prvi obisk so v neznani deželi postavili kip v obliki kolesa in vsi v resnični in neznani deželi so živeli srečno do konca svojih dni.

Lora Karakaš Korošec, 4. a



Eva Gregorič, 4. a



Jure Lilek, 4. a

ČETRTI C SE PREDSTAVLJA



Anej Rokavec Roj, 4. c

Brina Šprem, 4. c



Diana Sadrija, 4. c



Enisa Kirbiš, 4. c



Ela Hočevar, 4. c



Ema Halkič, 4. c



Ervin Vunič, 4. c



Maj Fajfar, 4. c



Eva Klara Premzl, 4. c



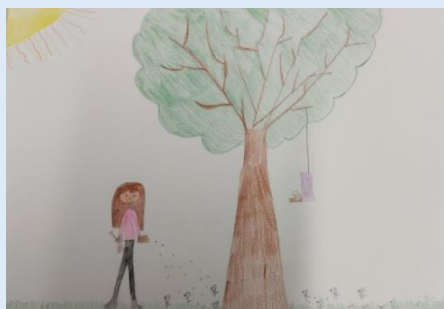
Mateo Čuš, 4. c



Rok Kopič, 4. c



Lana Zajc, 4. c



Larissa Rojs, 4. c



Nadija Husić, 4. c



Rok Ivančič, 4. c



Teo Pavlinek, 4. c



Sara Zalar, 4. c



Zoja Gerlič, 4. c



Niko Gorjup, 4. c



Nina Čuček, 4. c



Julija Voršič, 4. c

CVETOČE ROŽE

Ano zanima, kdo tako
cvetoče rože zaliva.

Je to prijatelj Miha,
ki zgodaj zjutraj na
gugalnici se niha.

Je to teta Betka, ki
zjutraj pred
hišo pometa.

Jaz pa vem, pa
nikomur ne povem,
da teta Pomlad
cvetoče
rože zaliva.

*Julija Voršič, Rok Ivančič, Rok Kopic,
Zoja Gerlič, Lana Zajc*



Lukas Oliver Pučko, 4. c

SELITEV

Nekoč je živela družina Kočevar. Sestavljali so jo oče Peter, mama Petra in hči Maša. Maša in njena starša so živeli v Mariboru. Tam je Maša imela veliko prijateljev, hobijev in sosedov. Nekega dne je bila močna nevihta. Ko se je nevihta končala, so vsi odšli ven, razen očeta, ki je pogledal, če so v hiši nastale kakšne razpoke. Razpok ni bilo veliko. Očetu je bila ponujena boljša služba v Ljubljani, zato se je odločil, da se bodo preselili. Ko je to povedal ženi, se je z njim strinjala, tega pa nista povedala Maši, saj sta počakala na pravi trenutek. Ko je napočil čas, sta povedala Maši, da se bodo preselili v Ljubljano. Maša je bila zelo potrta. Imela je veliko vprašanj. »Mami, ali bom tam imela prijatelje?« je vprašala Maša. »Oči, ali bom lahko ...?« se je ustavila, ko jo je prekinil njen oče. »Poglej, v tem mestu imaš prijatelje, razne hobije ...,« je rekel oče. »Zagotovo boš tudi tam spoznala nove prijatelje, imela nove hobije, sosede ...,« je dodala mama. Maša je bila takoj boljše volje in začeli so pakirati. Naslednji dan so pojedli zajtrk in se pripravili na odhod. Ko so prišli v Ljubljano, so si najprej ogledali stanovanje, nato so spoznali še ostale ljudi iz stavbe. Mama in oče sta Maši razkazala Ljubljano. Ogledali so si Ljubljanski grad, z ladjico so se peljali po reki Ljubljanici, sprehodili so se po starem mestnem jedru, kjer so prečkali Tromostovje, in prišli do Prešernovega trga, kjer so si privoščili odličen sladoled. Kasneje so odšli še k sosedom, s katerimi so se spoznali po ogledu stanovanja. Ko so bili tam, je Maša spoznala njihovo hčerko, ki ji je bilo ime Alina in s katero bosta skupaj hodili v šolo. Tako sta Maša in Alina postali najboljši prijateljici.

Brina Šprem, 4. c

ČETRTI D SE PREDSTAVLJA

Zimska roža

Heleno zanima, kako rože zrastejo v teh zimskih časih,
ki vedno so ledeni.

Še vedno ne razume te zoprne stvari,
kdo jih zaliva in kdo mrazi.

Je to bratranec Toni, ki zbudi se ob polnoči,
ker v šolo se mudi.

Nato se ji posveti ideja na oči, da to dela vse teta Zima le.

Lili, Maks, Taja, Amar, 4. d



Alisa Nežmah, 4. d

Sončna roža

Ko sonce se zasveti,
se sončnica razcveti.

Ko zima se prikaže,
se sončnica razkaže.

Ko zima se konča,
pride sončnica spet na plan
in cveti ves poletni dan.

Nejc, Eva Z., Aria,

Jure, Ajna, 4. d



Aria Bunderla Gomboc, 4. d



Matic Hmelak, 4. d



Ajna Delić, 4. d



Mai Vugrinčič, 4. d



Amar Zukić, 4. d



Eva Zupanič, 4. d



Lili Vidonja, 4. d



Žan Petrovič, 4. d



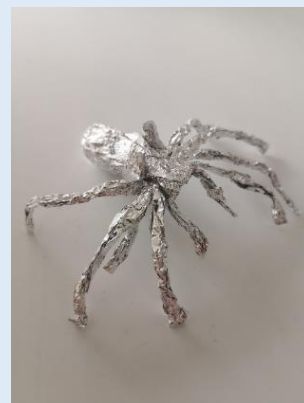
Nejc Barbarič, 4. d



Mark Kondič, 4. d



Lucija Kodrič, 4. d



Mia Volavšek, 4. d



Maks Leskovar, 4. d



Taja Pekič, 4. d



Husko Nuhanovič, 4. d



Sara Harbi, 4. d



Alina Koder, 4. d



Eva Marinič, 4. d



Jure Furjan, 4. d



Taj Jurič, 4. d

PETI RAZREDI SE PREDSTAVLJAJO**VIRUS**

ZARADI TEBE SEM DOMA,
NIHČE VEČ SE NE IGRA,
ŠOLA PRAZNA, ŽALOSTNA,
S'M COMPUTER ME POZNA.

FRENDI MOJI KLIČEJO,
NA POGOVOR ČAKAJO,
UČITEL'CO POGREŠAMO,
V TEAMSU MI SE SREČAMO.

RES NE VEM, RES NE VEM,
KAJ JE BOLJE,
DOBITI ENKO, STOPIT NA OLJE,
SE Z NIKOMER ROKOVAT,
PREPOTEN, BOLAN, ZASPAT.

NE ŽELIM SI PRAV NIČ OD
TEGA
OSTATI HOČEM ZDRAV KOT
TREBA,
ENAKO ZATE NAJ VELJA,
OSTANIVA TOREJ MIDVA DOMA.

Andraž Jurenc, 5. b

DRUŽINSKA PESEM

Ime mi je Žan,
vsako jutro sem mal zaspan.

Ko pride Staš, moj brat,
mu zaprem pet vrat.
Joka in stoka, dokler si tablice ne prijoka.

Tukaj je še moja sestrice Ema,
ki rada mamico posnema.
Našminka se v kopalnici ena, dve, tri,
ko pa mami domov prihiti,
pa brž v svojo sobo odhiti.

Žan Zorko, 5. a



Krokodila sta oblikovala JAKA ČEH IN AARON DELACORDA.
Želvo SVIT ROŠIČ, ježa ŽANA LOVREC.



MY ZOO

Today I'm going to present my zoo. It isn't big but it is still beautiful. In my zoo there's a car park, a shop, a lion, a tiger, toilets, two snakes, an elephant, giraffes, a whale, a little pet area and a cafe.

We will start our tour at the car park, where you park your car. Then we are going to move on to the shop where we buy our tickets or something to remind you of my zoo. When you buy your tickets you can start with the tour. Our first animal in the zoo is a lion, George. George's colour is yellow and kind of brown orange. Next or between Lion George and toilets is tiger Tate. Tiger Tate loves to sing all day long but he doesn't have the best view because he is next to the toilets. There is nothing to talk about the toilets so let's move on. Next to the toilets there are two snakes, sisters Trixycy and Lilly. They are both green and make each other laugh. Next or between snakes and giraffes is elephant Tommy. Elephant Tommy is grey and talk all the time to the whale Kelly, which is opposite the Elephant Tommy. Whale Kelly is kind of famous. She has show every day at the zoo. Next to the car park is cafe. When you need a little break you can go there and drink some coffee, juice, coca cola... Or eat some donuts and have lunch... Next to the cafe is a little pet area where you can cuttle with some cats or rabbits. At the end of our visit we stop at giraffes. There are two giraffes Susy and Lenart. Our giraffes are very tall and lovely.

That was my zoo thank you.



Ariana Velički, 5. b



NAJDALJŠA POVED NAŠE SKUPINE OB DNEVU PISANJA Z ROKO (5. c)

Današnji dan je posvečen pisanju s svojo roko, risanju s svojo roko, risanju današnjih časov in kako se ob njih počutimo, danes vse pišemo s svojo roko in dokazujemo, da je naša pisava najlepša in zato se danes potrudimo! (ZELENA SKUPINA)

Sladoledarnica je zaprta zaradi koronavirusa, ker je sladoledar zbolel za koronavirusom, ki je zelo nevaren. (RDEČA SKUPINA)

V rumeni skupini smo Tian Emeršič, ki trenira nogomet, Tian Bračko, ki je treniral nogomet, Imad Bratanović, ki je treniral namizni tenis, Nuša Herceg, ki je trenirala ples, Eva Belina, ki ne trenira nič, Nik Ivanišević, ki trenira nogomet in judo. (RUMENA SKUPINA)

Letos imamo spet šolo na daljavo in je zelo brez veze, saj jo imamo že tri mesece, pogrešamo sošolce in že komaj čakamo, da gremo v šolo, ko gremo v šolo, upamo, da se bomo imeli fajn, in upamo, da je to leto zadnje leto, v katerem bomo imeli šolo na daljavo. (MODRA SKUPINA)

MALA HIPHOPERKA

Nekoč je živela mala punčka, ki je hotela postati plesalka hip-hopa. Hodila je na treninge, da bi postala zelo dobra plesalka. Trudila se je in trudila, toda ves trud je bil zaman. Obupala je in svoje Allstarke pospravila v omaro.

Neke noči je sanjala, da je plesala na tekmovanju in bila prva. Takoj se je prebudila in opazila svoje plesne čevlje. Naslednje jutro je bila zelo dobre volje. Oblekla se je in odšla v šolo. Po pouku je naredila vso domačo nalogo, pripravila se je na plesni trening. Oblekla je hiphopersko trenirko, kratko majico, okrog pasu si je zavezala jeans jakno, obula plesne čevlje in na glavo dala šilt kapo.

Odšla je na trening v plesno šolo ROLLY. Tja je hodila vsako sredo in petek. Ob sredah je njen trening trajal eno uro, v petek pa dve. V petek ni hodila samo v svojo skupino, temveč še k večji skupini, ki se je imenovala BADKARMA. Prišla je na trening, kjer je opazila svojega trenerja Žana. Pripravila se je in na treningu dala vse od sebe. Pridno je obiskovala treninge leta in leta. Postala je najboljša plesalka HIP-HOPA. Napočil je čas, ko jo je BADKARMA sprejela v svojo skupino. Z njimi je hodila na tekmovanja po vsem svetu.

Teja Pekez, 5. c



MOJE SREČANJE Z RANTO IN METKO

Danes smo se z družino odločili, da gremo na piknik ob košarkarskem igrišču. Ob prihodu smo na svoje veliko začudenje videli fanta in dekle. Fant je bil zelo velike rasti in zelo suh. Ko smo ju gledali, sem se takoj spomnila knjige Košarkar naj bo, ki sem jo pred nekaj dnevi brala, saj sta bila fant in dekle na las podobna glavnima junakoma. Zagledala sta nas in se nam predstavila. Najprej je fant povedal, da mu je ime Ranta. Nato je dekle reklo, da ji je ime Metka. Nisem mogla verjeti, da jima je enako ime kot v knjigi. Že dovolj sta bila podobna ilustracijam v knjigi. Povedala sta, da sta onadva v resnici Ranta in Metka in da sta nastopala v knjigi in v filmu.

Povabila sta nas k igranju košarke. Skupaj smo igrali, dokler nismo postali lačni. Na srečo smo imeli s sabo košaro za piknik in slastne dobrote. Povabili smo ju na piknik. Skupaj smo pomalicali ter si govorili zgodbe in šale. Imeli smo se zelo lepo. Naenkrat se je Ranta spomnil, da ima čez pol ure košarkarsko tekmo. Takoj smo vsi vstali, hitro pospravili krožnike, deko in hrano, ki nam je ostala. Nato smo šli v avto. Na cesti je bila velika gneča. Čakali smo deset minut in vsi smo že bili nestrpni. Na srečo sem se spomnila, da imamo v avtu skiro. Ata je hitro stopil ven iz avta in dal Ranti skiro. Ranta je imel najprej majhne težave s skirojem, ker je bil Ranta zelo visok, skiro pa zanj zelo majhen. Nato je hitro odšel. Metka nas je vodila, kako najhitreje prideš do dvorane oziroma telovadnice, kjer ima Ranta košarkarsko tekmo. Najprej smo imeli tudi mi nekaj težav, saj smo se vedno zapletli v gnečo. Ko smo prispeli, je bilo tam že veliko navijačev. Gledali smo, kje je Ranta. Zagledali smo ga in pomahal nam je, mi pa njemu nazaj. Začela se je košarkarska tekma. Bilo je zelo napeto. Najprej so Ranta in njegovi vodili, nato pa nasprotniki. Do konca sta bili še samo dve minuti. Bilo je štiriintrideset točk za naše in petintrideset točk za nasprotnike. Potem so naši zadeli en koš. Bilo je izenačeno.



Anja Horvat, 5. a

Sekunde so se začele odšteti in nato je Ranta vrgel žogo na rob koša. Ranta in njegovi so zmagali. Vsi smo bili zelo ponosni in smo mu čestitali.

Vsi skupaj smo se odpravili na tortico, da proslavimo Rantino zmago. Ko smo pojedli, je bil čas, da gremo domov. Ta dan si bom za vedno zapomnila.

Živa Žitnik, 5. c

Pesem

Na koncu tunela vidim stopinje,
v snegu od majhnih se škratkov,
na skrivni misiji – na severni pol.

Božiček jih čaka z vrečo daril,
da bi razdelili jih pridnim otrokom.

Ko že zadišijo večerje na mizi,
se škratki odpravijo na dolgo se pot.
Veseli, da videli bodo nasmeh majhnih, velikih otrok.

Ko škratki Copatki končajo vse delo,
se že veselijo, kaj naslednje leto se bo zaželelo.

Ariana Velički, 5. b

V GOZDU

Pozimi gozd s snegom pokrit je,
zeleni listi skrili so se.
Rožice bele, rumene, rdeče in modre
so s snegom pokrite.
Potem pa spomladi, ko sneg se stopi,
listki, rožice in zelena drevesa
pridejo ven iz bele zavese.

Naja Koren, 5. c

DRUŽINA

Družina je velika, majhna, stara, mlada, a zelo pomembno je, da ima se rada. Tako, da oče in mama nista nikoli več sama. Vse dni skupaj delijo si, stojijo ob strani, v dobrem in slabem pomagajo si!

Taja Tkalec, 5. c

POMLAD

Raste v trati ta rastlina,
ki je mehka in ranljiva.
Čakala na vire bo,
sonce, vodo in zemljo.
Ko dobila bo te tri,
bo pognala v nebo.
Vse to dalo ji bo moč,
da lahko krasila bo travo.

Val Kovačič, 5. c

GOBJI PLES

Jurček gobanček
je gledal lisičke
in golobičke.
Nato je
z lisičko imel ples,
sredi velikih debelih
bukovih dreves.

Imad Bratanović, 5. c



Julia Mastnak Ivšek, 5. a



ŠOLA

Šola je mora, včasih je nora.
 Hrana je zmeraj dobra, matematika pa
 grozna.
 Pri matematiki moraš seštet, odštet, zmnožit
 in delit.
 Oh, to glava boli.
 Pri vseh predmetih glava boli.
 Samo pri enem predmetu pa glava nič ne
 boli. To je športna.
 Tam te glava boli samo, če se v zid zaletiš.

Teja Pekez, 5. c



Anei Ponudič, 5. a

ŽIVAL IZ TEME

Ko žival iz teme se prebudi,
 te pogleda in zaslepi.
 Če te pogleda,
 te zaslepi,
 da v nezavest padeš ti.
 Ko se zbudiš,
 srečen ugotoviš,
 da to senca je bila
 in nobena huda živalica.

Lan Perko, 5. c

PRAZNIČNI DECEMBER

Božič je tu,
 Božiček in Dedek Mraz sta tu.
 Zdaj otroci sankajo se
 in si želijo vsako možno norčijo.
 Vsi v pričakovanju smo.
 A ne smem pozabiti, da se jelka krasi.
 Ker lepo je z družino ob ognju sedeti
 in sladice načeti.
 Lepo je, ko snežinke padajo.

Nuša Herceg, 5. c

DECEMBER

Kmalu prišel bo čas,
 ko trije dobri možje pridejo med nas.
 Če smo se vse leto pridno učili,
 bodo nam dobri možje kaj lepega pustili.
 Božič moj najljubši praznik je,
 ker skupaj zberemo se.

Živa Žitnik, 5. c



Tara Pintarič, 5. a

LETO

Januar vedno nasmejan.

Februar vedno razigran.

Marca maškarade gredo stran.

April sredina pomladi je, zato radi smejimo se.

Maja rožice zacveto, zato nam je lepo.

Junija konec šole je, zato brž pojdimo kopat se.

Julij moj najljubši mesec je, saj rojstni dan imam in veselo se sladkam.

Avgusta za šolo pripravljam se,

saj september kmalu vrata nam odpre.

Oktober listje odpadati začne, jesen z nami je.

Novembra martinovo praznuje se, da veselje se prične.

Decembra Božiček nas obišče, predtem pa še naš dimnik poišče.



Julia Mastnak Ivšek, 5. a

Elin Satler Klampfer, 5. c



Gašper Pleteršek Črnko, 5. a



Žan Zorko, 5. a



Žan Zorko, 5. a



Gašper Pleteršek Črnko, 5. a



Miha Silič, 5. a



Miha Silič, 5. a



SREČA V LISTJU

Ko listje pade ti na tla,
poberi in v zrak vrzi ga,
z njim se zabavaj
in veselo se igray.

Enkrat v drugih rokah bo pristalo
in ti prijatelje pripeljalo,
potem na drevesu novo bo zraslo
in s prijatelji skupaj te zaraslo.

Vedno bodi srečen,
pri listju se poročiš,
je s tabo vsepovsod
in ob njem imaš grob.

Tara Pintarič, 5. A

ZIMSKA PESEM

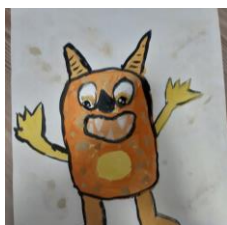
Padajo, padajo drobne snežinke,
drobne snežinke v tihih vaseh.

Otroci zagledajo drobne snežinke,
takoj se nariše na obraz jim nasmeh.

Mali Martinček si bundo obleče,
škornje obuže, vzame sani
in se v sneg zapodi.

Padajo, padajo drobne snežinke,
drobne snežinke v glasnih vaseh.

Miha Silič, 5. a



Gaja Sajko, 5. a

SI SREČEN?

ČE NE, POGLEJ NEKAJ TEH RAZLOGOV:

SmeH je čudovit.

Radost je lepa.

Ekstremno je pohvala.

Čarovnija obstaja.

Ema je prijateljica.

Nepopolnost je beseda o vsakem človeku
... zato bodi

SREČEN!

Tara Pintarič, 5. a

BOŽIČNA PESEM

Beli čarobni sneg,
okrasil je breg,
že smrekica stoji,
in tisoče lučk na njej gori,
čas veselja je in radosti.

Sara Ledinek, 5. a

BOŽIČ

Zima je že tu in Božič je pred vrati.
Snega ni, a Božiček nas vseeno obdari.
Smrekica že stoji, okrašujemo jo prav vsi
in okraski se bleščijo od tisočerih luči.
V kuhinji praznično diši,
ker piškoti in medenjaki so pečeni že vsi.
Na božično jutro bomo zgodaj vstali
in z darilih se igrali.

Julia Mastnak Ivšek, 5. a



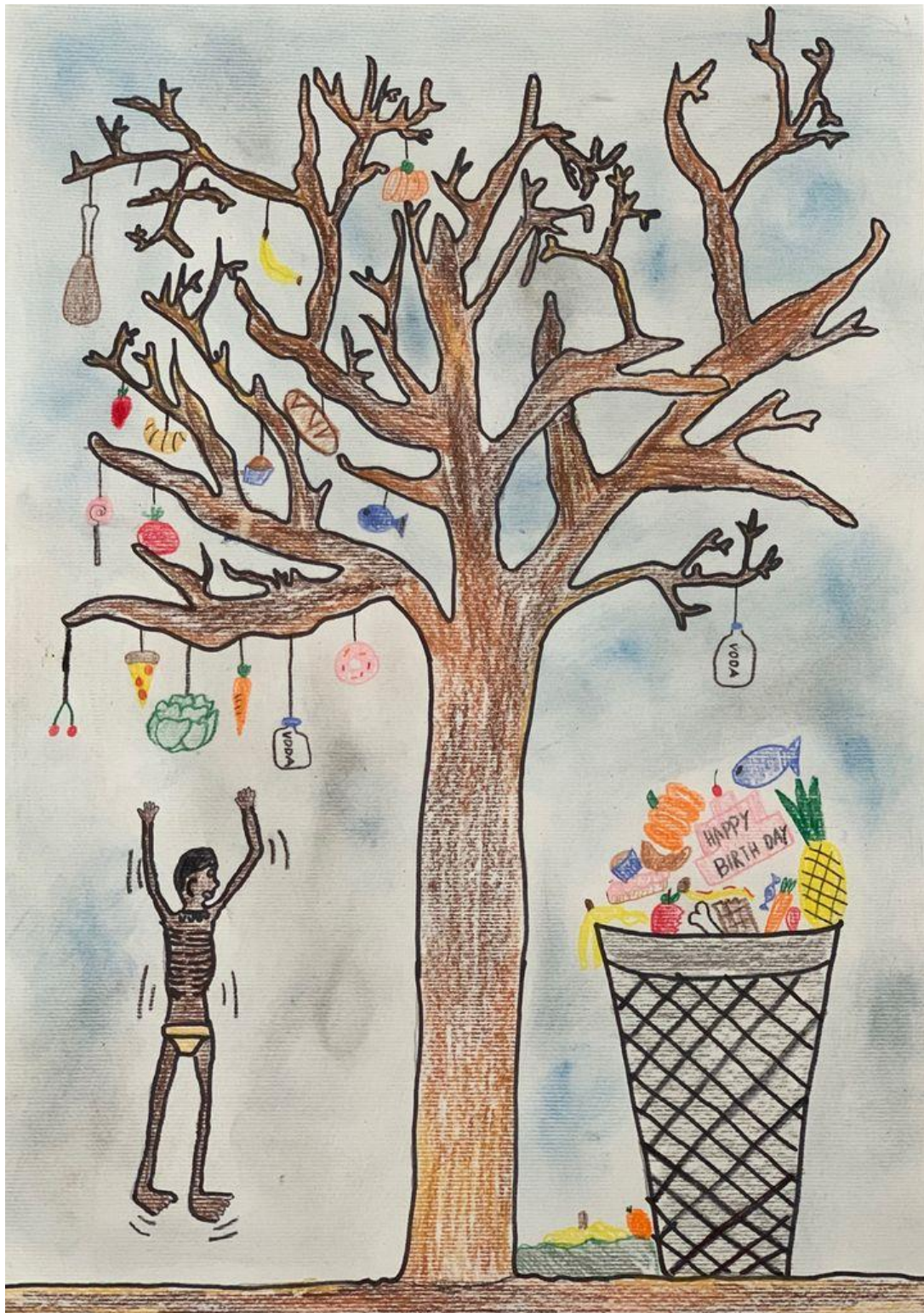
Ajda Camplin, 5. a



Gaja Sajko, 5. a



Sara Ledinek, 5. a



Aaron Delakorda, 5. b Likovni izdelek je bil nagrajen, mentorica Lidija Vinter.



LITERARNO USTVARJANJE UČENCEV VIŠJIH RAZREDOV

Pegam in Lambergar, Martin Krpan – primerjava del

Primerjal bom dve deli, ki sta na prvi pogled zelo različni, a sta si po vsebini zelo podobni. Deli spadata vsaka v svojo literarno zvrst. Pegam in Lambergar je ljudska pesem (romanca), kjer je avtor neznan in se je prenašala iz roda v rod. Ljudsko pesem takoj prepoznamo tudi po tem, da ima več narečnih in preprostih izrazov. Ker pa je glavni lik pesmi junak, je to tudi junaška pesem. Martin Krpan je pripovedka, ki jo je napisal Fran Levstik. Prebral sem, da je bil povod za nastanek te pripovedke prav pesem Pegam in Lambergar. Levstikov lik je namreč preprost kmečki človek, ki je hkrati junak. S tem si je pisatelj prizadeval, da bi spodbudil preproste ljudi k branju. Seveda, vsak bo raje bral zgodbe, v katerih nastopajo vsakdanji junaki, s katerimi se lahko poistovetijo. No, Krpan je prepričal tudi mene, sploh v tistih zabavnih dialogih, a o tem kasneje.

V obeh delih se del zgodbe odvija na Kranjskem, na ozemlju današnje Slovenije, glavni del pa na Dunaju pri cesarju. Obakrat potrebuje cesarstvo pomoč slovenskega junaka in obakrat pošlje cesar sla, da pripelje nepremagljivega junaka na dvor. Lambergar živi na gradu Kamen in je plemiškega rodu. Krpan živi v vasi Vrh nad Sveto Trojico in je kmečki človek.

V pesmi Pegam in Lambergar je dogajanje postavljeno v 15. stoletje, v čas Celjskih grofov. Zgodba o Martinu Krpanu pa nima natančno določenega časa dogajanja, saj se začne z »nekoč, pred davnimi časi«.

Martin Krpan se odpravi od doma takoj, ko ga obišče cesarjev sel s prošnjo, naj pride premagat Brdavsa in tako reši cesarstvo pred njegovim ustrahovanjem in pobijanjem mož. Seveda se je prej preoblekel in preobul, da je šel urejen in čist k cesarju. Ob prihodu sla je namreč ravno opravil s petnajstimi mejaši, ki so ga želeli zgrabiti zaradi tihotapljenja soli. Kmalu bi skupil še sam sel, ki sploh ni vedel, o kakšni soli mu Martin Krpan govori.

Tudi po Lambergarja je prišel cesarjev sel in mu prinesel pismo. Lambergar je imel pomisleke, strahove in dvome. Celozjokal se je, ko je dobil pismo, saj se je Pegama bal. Spodbujala ga je mama, ki je skrbna in dovolj razgledana, da ve, da ima Pegam pravzaprav še dve »krajni« glavi, ki sta hudičevi glavi. Pove mu, naj s sulico cilja v srednjo glavo, da ga bo lahko usmrtil.

Po zunanjih lastnostih sta si bila Lambergar in Krpan prav tako različna, saj je bil Krpan zelo velik, Lambergar pa je bil manjše postave. Močna in nepremagljiva sta bila oba.

Opazil sem značajske, karakterne razlike med njima: Lambergar je precej bolj spoštljiv, ponižen, predan in nima toliko zaupanja vase. Krpan je čisto nasprotje. Vseeno mu je, s kom se



pogovarja in pogaja. Zmeraj doseže svoje. Tako je dosegel, da je lahko izbral orožje in si ga na koncu izdelal sam. Izbral je lahko med cesarjevimi konji in na koncu poslal po svojo kobilico. Dosegel je, da so mu dajali več hrane in pijače. Na koncu je izsilil celo to, da je minister (»magister«) Gregor moral napisati list z dovoljenjem za prevoz angleške soli, da bo lahko Krpan ta zapečaten list vsakomur pomolil pred zobe.

Še eno lastnost imata skupno: obema cesar ponudi možnost, da lahko ostaneta na Dunaju, če želita. A oba si želita le domov, na Kranjsko, kjer sta srečna.

Tudi lipa na cesarjevem dvorišču se pojavlja v obeh delih. V pesmi Pegam in Lambergar na začetku sedijo pod lipo in se možje pogovarjajo. Krpan pa to lipo brez pomisleka poseka, saj jo potrebuje za izdelavo kija. Lipa ima mehak les in Krpan ve, da se bo nasprotnikov meč zapičil vanj.

Poraženca sta Pegam in Brdavs. Pegam je imel tri glave, v »krajnih« sta bila hudiča. Brdavs je bil zelo velik, a navaden človek. Oba sta ustražovala in izzivala cesarja, da sta najmočnejša in da lahko premagata vsakogar. Brdavs je bil celo tako neusmiljen, da je umoril vsakega, ki si je upal v boj z njim. Tudi cesarjevega sina. Ob začetku boja z nasprotnikom sta tudi oba zelo žalila nasprotnika z besedami. Npr. Brdavs je rekel Krpanu, ali ne bi raje ostal doma za pečjo z materjo in ženo, če jo ima. Pegam je rekel Lambergarju, ali ga nič ne skrbi, da bo njegov konjič sam tekal po polju in ga iskal.

Najbolj zabaven lik mi je bil vsekakor Martin Krpan. Zakaj? Ker je iznajdljiv, v trenutku se zlaže, če je treba (cesarju je takoj povedal, da tovari bruse). Ker se postavi zase (večkrat jim je dal vedeti, da so oni poslali ponj in ni on prišel po svoji volji na Dunaj). Ker ne »špara« besed in pove kakšen pregovor, npr. slu je dal jasno vedeti, da govori, da »kdor želi na Dunaj, mora pustiti trebuh zunaj«, toda on ne bo pustil trebuha zunaj. Ne boji se nikogar, niti cesarja ne. Najbolj smešno mi je tudi to, kako ves čas govori ministru Gregorju »magister Gregor«.



Vanesa Muršec, 9. a

Všeč sta mi tudi oba zaključka, ki sta si zelo podobna: obakrat zmaga slovenski junak, preprost, pošten človek. Kot Slovenec se ob branju počutim prav ponosno, da je v obeh zgodbah prav Slovenec rešil veliko cesarstvo.

Aljaž Šavora, 7. c

ZMAGA

V svetu vlada prava zmeda,
kamor koli pogledam, je čista beda.

Telefoni nam vsem zvonijo,
druženja si vsi želijo.

Premagajmo korono,
da življenje ne bo več monotono.

Vsako jutro se ob osmih zjutraj vstajamo
in konference izvajamo.

Naloga sledi,
ob njej se nam pa vsem spi.

Kje so tisti časi, ko smo si skupaj pomagali,
se drug drugemu smejali in si na skrivaj naloge prepisovali.

Premagajmo korono,
da življenje ne bo več monotono.

Gledam v telefone, televizijo – vedno isto se predvaja,
doma se pa nič ne dogaja.

Doma vidim vedno iste obraze,
komaj čakam, da se mi na telefonu nekdo drug prikaže.

Premagajmo korono,
da življenje ne bo več monotono.

Čprav lep modni dodatek čez usta in nos smo dobili,
komaj čakamo, da se ga bomo znebili.

Ne upamo se nikogar prijeti, nikogar dotakniti,
saj nočemo novega seva stakniti.

Korona ne bo krojila mojega življenja,
med nami ni več nobenega potrpljenja.

Krojili bomo odnose in krepili naše vrednote,
ne bo več depresije in samote.

Združili se bomo skupaj,
naredili boljši svet zdaj in tukaj.

To bo naša ZMAGA,
in kličemo vsakega posameznika, da nam pomaga.

Ana Rokavec, 9. c

Pesem Zmaga, na 13. literarnem natečaju Term Snovik, se je uvrstila kot posebna pesem med najboljše pesmi (mentorica dr. Ana Koritnik).



Tia Postružnik, 6. a



Peter Vuk Zajšek, 6. a



Nikola Delić, 6. b



Luka Dobaj, 6. b

ZMAGA

Dobiš lahko medaljo, pokal ali priznanje,
ko vsem pokažeš svoje znanje.
Znanje lahko pokažeš pri športu, kulturi in izobraževanju,
kadar se trudiš, imaš želje in do tega veselje.

Vsake zmage si vesel in ponosen nase,
ko velikokrat zmagaš, vedno bolj verjameš vase.
Ko pogledaš v vrečko z nagrado, vidiš veliko čokolado,
včasih dobiš medaljo, takoj jo obesiš na obešalnik za haljo.

Le če upoštevaš in igraš po pravilih, zmagaš lahko,
če goljufaš, ti dobro ne bo.
Lahko si izločen in kaznujejo te,
zato po pravilih igraj ti raje.

Lora Karakaš Korošec, 4. a

MOJA DRUŽINA

Moja družina je lepa in fina:
ati Aleš, Jurij, Peter in mama Tina.
Z nami stanuje še kuža Pino,
ki je velikokrat naš kino.
Skače, plava in potaplja se,
kamne velike iz vode prinese
se močno strese
in vse raznese.
To smo mi – Zajšek Vuki.

Peter Zajšek Vuk, 6. a

DRUŽINA JE ...

Družina je kot lupina, ki brani me pred kamnom, ki zdrobiti me želi.
Družina je sestra, ki me jezi in v pravih trenutkih nasmeji, da vse lepše se zdi.
Družina je mama, ki za vse poskrbi, ko me kaj boli in nemogoče se zdi.
Družina je ata, ki me vedno kaj nauči, me bodri in pametnega naredi.
Družina je dar, ki bi ga morali imeti vsi, a žal tega povsod ni.

Jan Pekič, 7. c



Kaja Truntič, 6. a



Erika Kos, 6. a, Lovilec sanj



Elmin Bašič, 6. b



KAJ JE ZMAGA?

Kakor se trudiš, kakor znaš verjeti,
dan, ko mora ti uspeti.
Kakor v tvoji glavi igralo bi ti milijon melodij,
ko premagaš na tisoče ljudi.

Ko zate občinstvo vstane in vrešči.
kadar ponosno stopiš pred ljudi.
Ko nate prižgejo se odrske luči
in radostno izrečeš,
da zmagovalec si!

Ni zmage občutek najboljše doživeti,
trenutek, ko le vase moraš verjeti.
Zaupati v svojo moč in znanje,
da izpolnil si boš sanje.

Imamo odgovor, kaj je zmaga,
ali to še zmeraj pod vprašanja spada?
Naj vam povem!
Zmaga je občutek radosti,
najlepši spomin naše mladosti,
eden boljših občutkov hrepenenja,
eden lepših trenutkov našega življenja.

Tijana Biculjević, 9. c

DRUŽINA

Mama je kot najboljša drama,
a je ena, edinstvena in sama,
v težkih trenutkih mi na pomoč priskoči,
se z mano smeje pa tudi solze potoči.
Oma je tista,
ki me razvaja
in mami krivico zadaja.
Družina je tista prava,
v kateri ljubezen in veselje žarita
in žalostne dneve prepodita.

Anej Turk, 7. c



Jure Kozjan, 6. b

ZMAGA

Strah me je zelo,
ne vem, kaj z mano je bilo.
Smučati sploh nisem znala,
na strmino sem se podala.

Hotela vsem sem dokazati,
da iz mene se ne smejo norčevati.
Pravili so mi,
da še polž bi si upal spustiti s smučmi,
jaz pa sem mevža
in upam si samo zatisniti oči.

Tega sem dovolj imela,
vzela sem smučī, čeprav vem,
da ne bi smela.
Vedela sem, da sem prevelik štor,
debel, neroden in prestrašen stvor.

Pognala sem se po hribu dol,
kot da sem navaden trol.
Zadržali dih so vsi,
nihče smejal se ni.

Prvi kol pred mano je stal,
kdo se tega ne bi bal.
Toda tisti trenutek pogum zbrala sem,
smučī bile so že pri njem.
Švignila sem mimo njega,
zaploskali so vsi, še sosedov Grega.

Ja, to zame bila je zmaga,
smučala sem vse do domačega praga.

Zdaj vsem sem dokazala,
da sem se brez zveze bala.
Strah je samo v nas,
lahko ga premagamo,
rabimo le čas.

Neža Gračner, 7. c



Leon Vučak, 6. b

**MOJA DRUŽINA**

V družini se vse začne
in ljubezen nikoli ne umre.
Čeprav nam včasih je hudo,
težav premagati nam ni težko.

Ko v srcu me zelo boli,
družina me razveseli.
Zdaj o vas bom nekaj rekla,
vem, da vest me ne bo pekla.

Mama ob knjigah veliko tiči,
saj jo to zelo sprosti.
Ati raje grablje vzame v roke
ali speče kruh iz kile moke.

Brat me večkrat kritizira,
seveda s tem me provocira.
Kaj pa sestra?
Nikjer je ni – se za mačkami podi.

Neža Gračner, 7. c

DRUŽINA

Ljubiti in biti ljubljen, imeti nekoga,
ki ti v usta hrano da
in ti pomaga do sreče srca.

Se iz šole vrniti domov
in v mamin objem se zaviti,
njeno ljubezen občutiti,
to bolje je od vsakega zlata.

Bratje, sestre, prepirajo se radi,
a če prišlo bi do tega,
drug za drugega življenje bi dali.

In ko življenje te prevara,
družina ti stoji ob strani,
kajti družina je nepremagljiva
in nerazdružljiva.

Vita Kamnik, 9. c

DOBRINA SREČA – DRUŽINA

Na zemlji nekje je vedno drobcena ali pa velika sreča,
čeprav velikokrat ostaja neodkrita ali pa poznana kot (ne)sreča.

Kljub temu da sreča tavajočemu srcu ostaja iskana dobrina,
še vedno največjo toplino in srečo izžareva družina.

Izbrani ljudje, tihi soustvarjalci sreče v družini,
ob katerih trenutki so nepopisno nepozabni in večni,
pa so v naših srcih in nekoč v spominu prepoznavni
kot najljubša skodelica kave v grajski stari kavarni.

Klara Sprinčnik, 9. a

MOJA DRUŽINA

Zelo rada imam mojo družino, ker mi daje ljubezen, prijaznost in toplino.

Čeprav me včasih kdo razjezi, veselje pri nas še vedno cveti.

Vsi imamo zelo se radi, še posebej, ko mami vse pospravi.

Moj ata zelo rad hišo posesa, toda nihče pohvale mu ne da.

Moj brat zelo rad igrice igra, posode pa pomivati ne zna.

Naš kuža Piki je zelo igriv, ves dan bi se po hiši lovil.

Včeraj mamino vazo je razbil,

zato mami ni vesela, ker Piki samo škodo dela.

Mi smo zelo veseli,

ker skupaj dosti lepih trenutkov preživimo.

Mateja Petek, 7. c



Matevž Kores, 7. c

SPOMINI Z DRUŽINO

Veliko dogodkov se še spominjam,

ko sem bila malih nog in vse do teh let naokrog.

Največ spominov je bilo z družino,

dajo ti smeha, veselja,

pa čeprav včasih potrebuješ tišino.

Na morju smo plavali, se potapljali, ribe lovili,

zvečer pa se s sladoledom v rokah sladili.

V živalskem vrtu smo hranili živali

in se opicam do konca nasmejali.

Spomine lahko narediš vsak dan, jaz jih imam za velik seznam.

Najlepši so tisti z družino, ko zabavaš se in občutiš toplino.

Lora Karakaš Korošec, 4. a



Tia Nežmah, 7. a

DRUŽINA

Je skupnost ljudi, ki majo se radi, želimo imeti, ljubav kak stari.

Imamo želje, polje in gorje, ako želimo, biti bene.

Turoben dan `s noče biti nihče, če maš družino, ljubezen in vse.

Kedo pa nima, tega prav nič, želi si biti kak svoboden ptič.

Družina zaklad, polna ljubezni, velik je dar srečne bolezn.

Družina veliko je sonce žareče, polna utrinkov kak rože misleče.

Družine ne moreš vzeti nikdar, ljubezen je večna, kakor vsak dan.

Družina je edinstven dar, varno zavetje, ki želi ga prav vsak.

Zoja Škoflanc, 9. b



Žan Medved, 7. c



NENAVADNE SANJE

Vse predolgo traja ... Prepoved druženja se vleče v nedogled, zaprt sem že mesece. Nikogar ni, ki bi me rešil. Ali so to le temačne sanje ali je vse to le srhljiva resnica, preveta s strahom, ki presega vse strahove, je vladar med njimi? To je ta strah, ki ga občutiš, ko ti nekdo reče, da si zdaj v rokah virusa, ki je zajel človeštvo v letu 2020. Tudi mene je napadel. Staknil sem ga v bližnji kavarni na zabavi z vrstniki. Stroga karantena. Grize me, da bi zamenjal ujetost znotraj štirih sten za svobodno raziskovanje lepot narave ... Vse je preseglo meje.

Nekega večera, ko je nebo krvavo rdečkasto žarelo, sem kaj hitro postal utrujen. Odločil sem se, da je čas za trden spanec. Brez večerje sem se skobacal v posteljo, se pokril čez glavo, zatisnil oči in ... se znašel v čarobnem svetu. V svetu domišljije, kjer je vse mogoče. Vse je brezmejno kot brezčasen prostor, v katerem se ti na vsakem koraku nekaj zgodi. Tukaj ni potrebnega počitka, vedno si lahko buden in raziskuješ vsak delček tega (čeprav domišljijskega) sveta. Čutil sem, kako me je preplavila toplina vsega tega rastočega bogastva. Vse okrog mene se je igralo, zaživelo in bilo radostno. Vse to lahko srečaš le na enem mestu: v kraljestvu živali. Ja, v džungli. Začel sem stopati po tleh tega gozda. Bilo je čudovito. Hodil sem kake pol ure, ko se je pred mano znašla ogromna jama. Radovednost me je grizla po prstih, premišljeval sem, da bi res rad malo zašel v jamo ali pa naprej raziskoval to zeleno bogastvo. Odločil sem se, da grem v jamo. Ko sem se znašel v njej, sem videl nepopisno lepoto. To je bila jama z diamanti. Ko sem hotel diamant pred sabo povleci iz trdne skale, je nekdo za mano zaklical: »Stoj!« Prišel je star mož, ki me je ošvrknil z grdim pogledom. Iz sebe nisem mogel spraviti niti besedice. Kar mrazilo me je po telesu.

»Poglej, poglej, nekdo hoče oropati vse to moje posestvo!« je zaklical še bolj glasno.

Hotel sem mu dopovedati, da sem hotel samo en diamant za spomin.

»V naravi ni spominov, ni čarovnije in bogastva. Vse to je narava že sama. In vsak odtrgan delec tega daru ne bo nikoli povrnjen in ti boš hudo kaznovan,« je ostro obsojal mojo namero. Zaprepadeno sem ga pogledoval, nato pa vprašal, ali lahko vsaj nekaj lepih rož naberem, ki so cvetoče objemale vhod jame.

Še enkrat me je, tokrat bolj prizanašujoče, posvaril: »Rože ne boli toliko, če jo odtrgaš, kot to boli naravo. In zapomni si, kar tukaj doživiš, se ne vrne nazaj. Zato živi na polno, dokler vse ne izgine, in ne pozabi: Naravo pusti edinstveno, tako, kot je.«

Kmalu za tem sem bil priča, kako je starec izginitil in vse bogastvo za njim. Za mano je ostala le še črna tema, pred mano pa razkošje. Ko sem stopil še par korakov naprej, se je črna luknja vedno bolj širila. Zdaj sem vedel, o čem mi je govoril mož. Previdno sem stopal naprej in naprej,



jami ni bilo videti konca. Zgledalo je, da bom hodil v nedogled, a se je le pokazal konec. Bil je svetleč, žarel je na vse strani. Stopil sem vanj in se znašel med oblaki. To niso bili oblaki, kot jih poznamo, bili so prav posebni. Hodil sem lahko po njih, kot bi hodil po puhasti peni. Medtem ko sem celo poskakoval, se je nad mano razprostrla kepa črnih, temačnih oblakov. Glas, ki je prihajal iz nje, je zvenel zelo oddaljeno. Govoril je: »Kdo pa hodi po moji zemlji? Ni že dovolj, da sem umazan? Niti tukaj nimam miru, zdi se, da hoče človeška volja prevladati nad mano. To ji ne bom pustil!«

Začudeno sem stremel v daljavo. Videl nisem nikogar. »Mogoče pa oblaki govorijo, saj sem v sanjah.«

»Bodo že videli, čas je, da jim pokažem svojo moč. To zemljo bom prepojil z vodo, moji vetrovi bodo neusmiljeno razdejali vse pod sabo, strele pa udarjale v tla. Le naj vidijo, kako se počutim jaz v tej umazani obleki,« je završal, da je zagrmelo po vsem nebu.

Vedno bolj so se oblaki šibili pod mano in nastopila je trdna tema. Tekel sem naprej, kolikor se je dalo. Vedno bolj se je bližala nevihta. Močno je bliskalo, lilo in treskalo na vse strani. Potem pa buuf! Znašel sem se na trdnih tleh. Sredi travnika, polnega rastlin in živali. Vse je bilo videti lepo in čarobno, toda izkušnje do sedaj so mi govorile, da ne bo trajalo dolgo. Zgledalo je, da sem v središču sveta. V daljavi sem lahko videl prve hiše in tovarne. Bile so v krogu. Toda ta začarani krog se je vedno bolj ožal. Vedno bolj se je približeval k meni, dokler nisem mogel niti koraka več naprej, kajti hiše mi tega niso pustile. V nekaj sekundah je bil travnik poln hiš in tovarn. Nič več rastlin in živali, zrak je bil smrdeč in umazan.

Znova sem zaslišal glas: »Ojoj, spet so me uničili in pregnali živali, le kaj bom zdaj?«

Po teh besedah so se tla začela tresti, skalovje je padalo z vseh strani, hiše so se rušile. Kar naenkrat so pod sabo pokopale tudi mene. In v trenutku sem se zbudil.

Bilo je jutro, sonce je že vzšlo. Navdal me je čuden občutek in spomnil sem se prav vsega, kar se mi je dogajalo na potovanju v snu. Kdo bi si mislil, kaj vse sem doživel. Vem, da so mi dale sanje tudi vzpodbudo k varovanju okolja. Vse mi je postalo jasno. Tudi narava je vse bolj »bolna«. Takoj sem pomislil na smeti, ki smo jih odvrgli na cesto ob kavarni. Zdaj vem, da lahko vse doživiš – tudi doma. Če ne moreš na potovanja, lahko potuješ v sanjah, le domišljiji se moraš predati. Čas je za spremembe. Sanje so me že dovolj pretresle in nagovorile. Treba je pohiteti, da rešimo planet.

Jakob Kršljin Stojić, 9. b

ČE KRUHEK PADE TI NA TLA, POBERI IN POLJUBI GA

Sedaj živimo drugače, kot smo do zdaj. Držimo skupaj, toda ne kot mesto, ne kot država, ne kot kontinent, temveč kot ljudje. Vsi smo videli, da če vsi stopimo skupaj, lahko nekaj dosežemo. Pokazali smo, da se da zmanjšati število, ko gre za okužene ljudi, toda, zakaj pa še ne bi pri hrani storili tako. Veliko hrane odvržemo iz različnih razlogov, npr. je ne pojemo ali pa ni več užitna ..., in to je kar 14 odstotkov. V letu 2020 je vsak Slovenec v povprečju zavrzel kar 67 kg hrane. Od tega pa je bilo 39 odstotkov hrane še vedno užitne. Približno 820 milijonov ljudi na svetu je lačnih, medtem pa eni pojedjo preveč hrane in jo posledično tudi zavržejo. Zdi se mi, da noben izmed nas ne bi bil rad lačen ali pa da si je celo ne bi mogel privoščiti zaradi denarja. V raznih državah so otroci v stiskah in potrebujejo pomoč, pa ne le otroci, tudi starejši. Noben pa si tega ne zasluži. Morali bi najti način med hrano, ki jo pojemo in zavržemo, da bi bilo zavržene čim manj. Eden glavnih razlogov še je, da porabe vnaprej ne načrtujemo oz. kaj bi naredili z ostanki, ki jih ne znamo izkoristiti. Zveni zapleteno, a vendarle ni tako. Vsi imamo skupen cilj in ta je, da bi živeli čim dlje, boljše, ustvarili prihodnost za nove generacije, a za to se moramo potruditi. Če si to res želimo, bomo za to delali, in če bomo za to delali, bomo nekaj dosegli, mogoče ne po enem mesecu ali po pol leta, videlo pa se bo čez eno ali dve leti, do takrat pa ne smemo obupati. Mi imamo priložnost izboljšati svet in veliko izmed stvari je takih, ki bi se morale izboljšati, ne samo glede odnosa do hrane, temveč tudi do smeti, vode itd. Nekatere pa je vedno treba začeti. Mislim, da si nihče ne želi, da bi bili lačni in uničili planet z raznim onesnaževanjem. Eden od preprostih razlogov je ta, da nekateri ne shranjujejo hrane pravilno, nekateri pa si je dajo preveč na krožnik. V šoli je dosti otrok in najstnikov, ki je ne želijo ali pa jim ni dobra in jo samo vržejo stran. Toda, to se ne dogaja samo v šoli, tudi v gostilnah, restavracijah, tudi v trgovinah, ki je ne prodajo. Ljudje imamo hrano radi, ne samo zaradi energije, ki jo potrebujemo, marveč tudi, ker je dobra in okusna. Zato je kar presenetljivo, da



tretjina hrane ne konča na naših krožnikih, kar je približno 1,3 milijarde. S tem bi lahko nahranili kar štirikrat več lačnih ljudi na svetu, kot pa jih je.

Lana Derčaj, 8. a

Neža Krašna, 9. b



NOVOLETNA NEPREVIDNOST

Zgodba, ki vam jo bom povedal, temelji na resničnih dogodkih. Morda se vam bo zdela malce pretirana, a kaj morem, če imam pa tako bujno domišljijo ...

Pisal se je 28. december 2019. Zunaj je bilo hladno in mirno. Res, da snega ni bilo, kljub temu pa je bilo čutiti zimo, ki se je skrivala in čakala na trenutek, ko bo pokazala svoje zobe. Ptički so čivkali in slišati je bilo mukanje krav zgornjega soseda. Psička Ajka je veselo migala z repkom in sledila svoji gospodarici, ki je odšla na svež zrak.

Bil sem zelo vzhičen, kajti komaj sem že čakal na prihod prijateljev, ki jih vidim le poredko. Razmišljal sem o tem, kaj vse bomo počeli in si izmislili. Sprehodil sem se mimo hleva in pozdravil bikca, ki sta, kot vse govedo – prežvekovala. Ta čas smo bili z družino pri babici, dedku in stricu, ki imajo manjšo kmetijo. Zelo radi jih obiščemo, pa ne le zato, ker so naši bližnji sorodniki, temveč tudi zato, ker jih imamo zelo radi in poleg njih tudi njihove živali. Hodil sem sem ter tja. Razmišljal sem in razmišljal, vendar se ničesar nisem spomnil. »Lahko bi šli na igrišče ... lahko bi se igrali skrivalnice ... lahko bi odšli na sprehod ...« Skoraj sem se že domislil nekaj zanimivega, ko so se pripeljali. Stekel sem do avtomobila in pozdravil prijatelja in njuno babico. V besedilu bom uporabil drugačni imeni. Recimo, da je mlajšemu ime Žiga, starejšemu pa Matej. Takoj po pozdravu smo drug drugemu pričeli pripovedovati o stvareh, ki smo jih doživeli, medtem ko se nismo videli. Sam nisem imel kaj dosti za povedati, saj sem človek, ki se mi ne dogaja prav veliko. Zdaj si verjetno že mislite: »Daj, no, začni že pripovedovati. To že postaja dolgočasno.« Prav, naj vam bo, tudi sam sebi se že zdim dolgočasen. Odločili smo se za odhod na igrišče, ker smo bili vsi trije željni nekaj miru in neokrnjene narave. Vzel sem žogo in jo napolnil. Preobuli smo se v športne copate in veselo odkorakali. Nista minili dve minuti, ko je Matej iz svojega hlačnega žepa izvlekel nekakšne zavojčke z vrvico. »Kaj je to?« sem ga vprašal. Ni mi odgovoril. Vprašal sem ga drugič in takrat mi je povedal, da so to meteoriti. To so majhni zavojčki, ki vsebujejo prasketajoče kroglice, na vrhu zavojčka pa je vžigalna vrvica. Ob vžigu meteorita vrvica zagori in nato se kroglice močno razpočijo, pri čemer nastane veliko isker in dima. Vprašal sem ga, čemu jih ima pri sebi, in odvrnil je, da samo za zabavo. Nekaj sekund zatem je iz žepa bunde izvlekel vžigalnik in meteorit prižgal. Vrgel ga je na rob gozda. Pri tem se je gromko smejal. Iz strahu pred tem, da bi se suho listje vnelo, sem meteorit po poku pohodil. Matej se mi je le smejal. Pot smo nadaljevali, vendar ni dolgo trajalo, preden smo se znova ustavili. Bili smo na stičišču dveh ozkih cest. Na naši desni je bilo suho, votlo drevo. Matej se je že domislil nove neumnosti. Rekel je: »Bi vrgel enega (meteorit) v votlo deblo?« Zgroženo sem mu razblinil vse upe: »Si



nor? Kaj če se drevo vžge?!« »Ne bo se. Notri je vlažno.« Nisem več imel volje poslušati njegovih neumnosti, zato sem se odpravil naprej. Nekaj pa je hitro vzbudilo mojo pozornost. Žiga in Matej sta se pritajeno hihitala. Obrnil sem se in videl, da k meteoritu prislanja vžigalnik. »Nehaj!« sem zavpil. Nekaj časa je še okleval, nato pa je meteorit kljub mojim opozorilom prižgal in ga odvrigel v deblo. Na moje presenečenje se nič ni zgodilo, mi je pa vseeno bilo sumljivo to, da je nekaj tiho prasketalo. Pobljže sem si ogledal deblo in opazil, da se znotraj nekaj iskri. Začelo se je kaditi. Zavpil sem: »Gremo po vedra! Takoj!« Z Žigo sva stekla po hribu navzdol in kaj kmalu opazila, da je Matej še vedno na vrhu hriba. »Pridi dol!« sem zasopihan zaklical. »Ne morem, trebuh me boli,« je odvrnil. Nisem mu verjel niti za sekundo, ker si je veselo ogledoval videe na telefonu. Žiga in jaz se nisva zmenila zanj. Hitro sva odhitela v našo klet, kjer sva našla vedro, ki ga dedi uporablja za krmo prašičev. Nisva našla ničesar drugega, zato sva ga vzela. V kopalnici sva ga, čeprav z blatnimi čevlji, napolnila in odbrzela nazaj proti drevesu. Lahko vam zagotavljam, da mama ni bila ravno vesela, ko je videla blatne madeže. Iz drevesa se je zdaj že močneje kadilo. Ko sva vsebino vedra želela politi po majhnih plamenih, sva ugotovila, da sva polovico vedra vode med tekom že 'izgubila'. Kljub temu sva ostanek izlila in zaslišala pšššššš (to lahko slišimo takrat, ko se nekaj mrzlega izlije na nekaj vročega). Izpod debla je prilezla mokra miška z ožgano dlako, ki je mirno spala in se ni zavedala, da njen domek gori. Voda ji je verjetno rešila življenje. V Mateja je uperila pogled, kot da bi mu želela nekaj reči. Matej jo je le zbegano opazoval. Po dveh urah zalivanja isker smo nič hudega sluteč odšli na igrišče. Ura je bila že pet, zato je bilo zunaj že mračno. Nismo opazili snopa dima, ki se je počasi vil iz starega debla. Čez približno pol ure smo prenehali igrati nogomet in se vrnili domov. Tedaj pa nas je nekaj hudo presenetilo. Videli smo goreče drevo. Hip zatem se je prevrnilo na suho listje, ki leži ob gozdu. To se je hitro vnelo in ogenj je zajel najbližja drevesa. Otrpnili smo. Nekaj minut smo nepremično stali in nismo mogli verjeti lastnim očem. Mukanje krav nas je predramilo in Mateju sem ukazal, da naj takoj pokliče gasilce na številko 112. Oglasil se je prijazen gospod. Prijatelj mu je zaupal, kdo kliče, kaj se je zgodilo, kje se je zgodilo, kdaj se je zgodilo, da ni bilo ponesrečencev in tudi poškodb ne. Gospod je nemudoma informacijo predal naprej lokalni in okoliški gasilski brigadi. Čez nekaj minut je že bilo moč slišati tuljenje siren. Sosedji so prišli pogledat, kaj se dogaja. Ko so nas starši zagledali, jim je zaledenela kri. Ogenj se je zaradi vetra širil skoraj tako hitro kot COVID-19. Tedaj so prišli naši junaki – gasilci. Strumno so po vrsti skakali iz vozil, ki so jih pripeljali. Iz gasilskih tovornjakov so raztovorili cevi, jih razvili in prijeli. Eden od njih je prižgal črpalko in že je voda v loku škropila iz cevi. Z vročim sovražnikom so se borili okoli dve uri in pol. Pri tem je zgorelo veliko gozda. Ko je nekdo od junakov s svetilko posvetil v pogoreli gozd, je bil



ta ves črn in brez življenja. Šele potem, ko je Matej to videl, se je zavedel, kaj je storil. Bilo mu je zelo žal in začelo ga je stiskati v prsih. »Žžžall mi jee,« je zahlipal. »Le igral sem se.« »Ogenj ni igra!« ga je jezno pokaral eden od gasilcev. »To naj ti bo opozorilo. Kaj, če bi kdo umrl? Si na to pomislil?« »Nne gosgospod.« »In živali? Veliko živalim je zgorelo bivališče.« »Saj vsem. Obljuubimm, daa se to nee bbo vveč ponnnovillo.« »Dobro. Upam, da te je izučilo. Za kazen boš med poletnimi počitnicami hodil na gasilsko usposabljanje.« »Pravv. Ress mi je žžal.« Matej seveda ni ubežal niti kazni s strani staršev, ki pa se je več ne spomnim. Gasilci so Žigo in mene pohvalili, ker sva se, ko je zagorelo prvič, pravilno odzvala.

Življenje teče naprej in gozd se počasi obnavlja. Vanj se vračajo živali, ki so zaradi požara pobegnile. Ostal pa je strah. Strah pred tem, da še tako majhna iskrica lahko zaneti velik požar, ki ima moč pogoltniti vse pred sabo.

Filip Gračner, 9. b

Pripomba: do požara v sicer resničnosti situaciji ni prišlo, je le domišljjski vložek, s katerim želi Filip opozoriti na morebitne resne posledice zaradi igranja z ognjem.

NESREČE

Nesreče niso kar tako,
saj poškoduješ se lahko.
Varnost je na prvem mestu,
zato zaščiti naše mesto.

Ne požigaj, ne odlagaj
nevarnih kemikalij.
To je strup, škodljivo zdravju,
pa nevarnost za nesrečo.

Ne hodi na nevarna mesta,
izogibaj se nesreči,
zaščiti sebe in ostale
in ukrepaj navsezadnje.

Ne odlagaj surovin,
neprimernih za požare.
Ne odlivaj stran kurjave,
kakor hitro tam ostane.

Prepreči zdaj požare,
velik strošek so okolju,
sveži zrak nam to odvzame
pa tudi naše zdravje.

Zoja Škoflanc, 9. b

MOJA ZVEZDICA

Kot majhna sem rada gledala v noč,
včasih bila sem prestrašena,
vlivala mi je moč.

Zvezde vedno so me pomirile,
dobro voljo v meni so vzbudile.
Vem, da vsak otrok ima eno svojo,
tako sem tudi jaz vsako noč pozdravila mojo.

Ko bila sem žalostna,
zaupala sem se njej,
žalost tako minila me je prej.

Zvezde res ti znajo pomagati,
ni jim težko s tabo pokramljati.
Njen nasmeh vreden zlata je,
še zdaj dobro spomnim ga se.

Ja, zdaj sem že velika,
nimam zvezdice in pika.
No, prav, lažem, še vedno jo imam,
za vedno bo z mano,
nikomur je ne dam.

Neža Gračner, 7. c



ČUTIM ZVEZDE

Najprej je bil le en pok. Kasneje zvezde in planeti. Nato je bila Zemlja. In na Zemlji ljubezen. Ljubezen, kadar se ti prsti prekrizajo s prsti druge osebe. Kadar ima en napitek dve slamici. Ko izrezujejo srčke v drevesa in kupujejo plišaste medvedke. Vse to je ljubezen. Ljubezen, ki nas obdaja. Kakor mi ljudje, si je tudi zemlja našla svoje sonce. Svojo sorodno dušo. Svojo radost. In zdaj kroži okoli njega. Vsaka zvezda ima pomen, ima dušo in osebnost. Videti nam uspe le tisoče luči, kakor vsaka luna, vsak planet in galaksija. Toda vsaka luč enkrat ugasne. Če bi imel le še en pogled na svet, poglej v nebo. Zazri se. Občuduj lepoto. Vsak mora sam najti pot po galaksiji življenja. Kakšna bo tvoja?

Tijana Biculjević, 9. c

KRUH IZ ČLOVEŠKIH ROK

Tam pri stari hiši se
šumenje iz smetnjakov sliši.
Nekdo vztrajno se bori,
da iz smetnjaka košček kruha si dobi.

Vsak dan revščina in beda,
medtem ko nekdo pri polni mizi hrane poseda.
Niti sanja se mu ne,
kaj bi revež pri stari hiši dal,
da pojedel bi topel obrok
in dobil kruh iz človeških rok.

Človek, sit, pa se zmrduje
in nad hrano nergajoče se pritožuje
in kar po godu mu ni,
brezvestno zavrže v smeti.

V smeti, ki se jih siromak iz ulice veseli,
da lakoto si poteši.
Hrana ni tako samoumevna stvar,
kot mislijo si tisti,
ki imajo denarja na pretek.

Hrana je zelo dragocena dobrina,
ki je vsak v lasti nima.

Mateja Petek, 7. c



LE MOJ

Sem deček, poln norosti,
z veseljem polepšam ti dan,
nimam veliko slabosti,
a v sebi še zmeraj sem sam.

Rad bi občutek radosti,
z nekom delil moje sočne skrivnosti.
A žalosti se jaz ne predam,
zato od danes naprej kužka imam.

Nima odseva ali sence v mraku
in tudi ne je in ne pije,
pa vendar ni le plod domišljije.
Ljubezen ustvarja mu korake,
sreča puhast rep,
srčnost daje mu dolge dlake,
radodarnost pa energijo za dolg potep.

Najraje ima, ko zunaj sneži,
čez noč pa kar pri toplem kaminu zaspi.
Razrežem še cokle in včasih tudi
strgam kakšen rokav,
da se le vidi,
da imamo domačo žival.

Tijana Biculjević, 9. c

DOM

Dom je kjer koli, v tebi večno bo,
s prijatelji in družino ter streho nad glavo.
Pa dom ni le hiša, spominov en kup,
ljubezen je hiša in ne le obup.

Spominov je dosti, solz in želja,
a le v dobri družbi to popraviti se da.
Dom ni le tu, kjer živiš vsaki dan,
temveč povsod, kjer ljubljene imaš.

Večje sreče na svetu res ni,
kot to, da v zavetju ljubečih si.
Hiša ni stena, z vrati in streho,
greje nam srca in ljubi nas vedno.

Zoja Škoflanc, 9. b

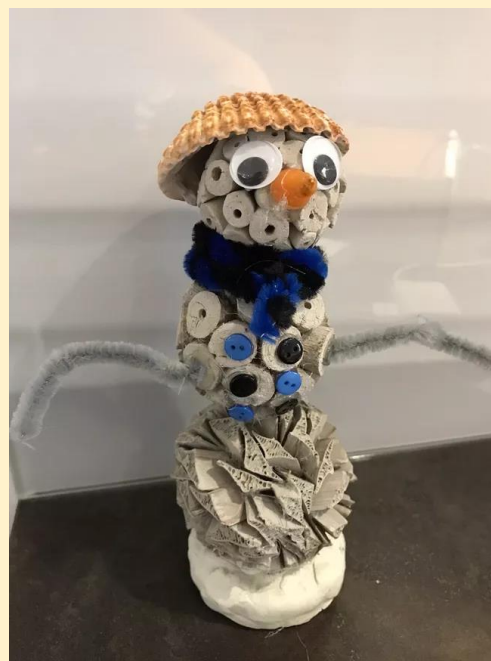
MOJA HIŠA

Moja hiša je zanimiva.
Zida in spreminja se vse življenje
in za to ni potrebno gradbeno dovoljenje.
Vsaka hiša je unikatna
in sama po sebi veličastna.

Čeprav moje hiše ne vidiš,
vem, da še vedno tu stoji,
saj v njej dobrodošli so vsi moji prijatelji.
Samo oni vedo, kako moja hiša izgleda,
saj vsaka ne more biti soseda.

V moji hiši je vsak dobrodošel.
Pa naj le gre za sovražnika, prijatelja ali
drugega,
vsak si le zasluži še eno priložnost.
Tudi če moja hiša je včasih drugačna,
nikoli ni dolgo oblačna.

Veronika Beranič Ferk, 9. c



Nik Repnik, 7. b

NARAVA

Vse začelo se je z naravo.
Rastline, živali in vse ostalo.
Narava je že od nekdaj del nas,
od stopal, do vsakega konca las.

Ponuja nam veliko čudes,
kot so slapovi, bregovi in vse do mogočnih
dreves.
Rajski gozdovi se krasijo z veličastnimi slapovi
in ob morju so pečine deležne mogočne veličine.

Drevesa visoka kakor gore
in rože cvetijo že od jutranje zore.
Takrat, ko sprehodiš se po gozdu ob reki
in razgrneš odejo za piknik ob smreki.
Prelepo je gledati v oblake sredi modrega neba,
a še lepši je občutek, ko nekdo reče: »Glej,
mavrica!«

Vendar človek začel je uničevati Zemljin zaklad,
s plini, tovarnami in vsem, kar je nam že vsak
dan.

Narava nas začela je opozarjati,
naj ljudje nehajo spati.
Treba nekaj je narediti
in naravi nazaj lepoto povrniti.

Pomagajmo Zemlji kar se da najboljšše,
da ji bo spet kmalu boljše.
Naredimo nekaj, da bomo videli njeno pravo
lepoto,
saj če se ne bomo zbrali, gledali bomo le še
siroto.

Veronika Beranič Ferk, 9. c

*Pesem je bila nagrajena na četrtem
literarnem natečaju Kovičevi dnevi poezije
(mentorica dr. Ana Koritnik).*



Maj Čišič, 8. a



Isabela Tertinek, 9. c



OD TU IN TAM ...

KURENT V NAS

Kurent ali korant je pustni lik Dravskega in Ptujkega polja.

Vemo, da preganja zimo in prinaša pomlad. To je naša tradicija in ponos. Majhni otroci se po navadi bojijo velike podobe v ovčjem kožuhu, z dolgim nosom, izpod katerega štrlijo brki in dolg rdeč jezik. Na glavi lahko nosi samo kravje rogove, nosi pa tudi perje, rogove iz usnja in barvne trakove. Okoli pasu zvonijo kravji zvonci. V rokah drži palico, imenovano ježevka. Na nogah pa nosi rdeče gamaše. Ni pomembno, ali je pernati ali rogati, oba prinašata srečo in v nas zbudita veselje. A kdo je sploh Kurent?

To je bilo takrat, ko ljudje še niso vedeli, kaj je globalno segrevanje in kaj je telefon. To je bilo takrat, takrat daleč nazaj, ko je še leden veter pihal in deželo je pokrivala debela snežna odeja. To je bilo takrat, ko so ljudje še bili povezani z naravo in je niso smetili. To je bilo nekoč. Zima je trajala dlje kot danes in ni prizanašala. Ljudje so pričakovali pomlad. A zima ni želela oditi. Temne mrzle noči v majhni vasi na Štajerskem se je prebudil Kurent. Župnik je zaman iskal svojo palico, tudi kravjih zvoncev ni bilo, gležnjevi muzikanta Pepija več niso grele rdeče gamaše in kovačevi otroci niso bili zaviti v kožuh. Vse naokrog so odmevali glasovi kravjih zvoncev. V gozdu se je prebudila pojava Kurenta. S palico, na kateri je bila ježevka, je zaplesal z ledenim vetrom. Pihalo je, zvonci so odmevali. A proti jutru se je vse umirilo. Vaščani so se prebudili v sončno jutro. Prišla je pomlad in z njo vse veselje in smeh otrok. Kurent pa se je vračal. Plesal je z ledenim vetrom in z zvonjenjem odganjal zimo. A zime so postajale vse bolj mile in ledeni veter več ni pihal. Kurent ni več zvonil in poplesaval. Kurent je bil pozabljen. Nihče več ni upal, da pride pomlad, saj se zima več ni upirala, niti prišla ni. Bilo je toplo in ljudje se niso več spominjali velike postave z zvonci in ježevko v roki. Nihče ni več slišal zvonjenja. Zemlja se je začela segrevati in ljudje več niso hrepeneli po toploti. Želeli so se ohladiti.

Pestijo nas različne podnebne spremembe, ki smo jih ustvarili sami. Oddaljili smo se od narave in jo začeli smetiti in dušiti z izpušnimi plini. Tako je naš planet dobil vročino. Narava se je začela spreminjati. Prišlo je globalno segrevanje. Zraven globalnega segrevanja pa nas pestijo različne virusne bolezni, ki so zaustavile svet. Mogoče pa nam želi narava nekaj sporočiti. Zime več ne pridejo. Junak, ki je včasih odganjal zimo, bo mogoče moral spremeniti poslanstvo. Mogoče se bo nekje zopet prebudil Kurent, a ne bo mrzlo, tudi temno ne bo, saj nas vsepovsod obdaja svetloba, ki razsvetljuje ceste, ulice in naše domove. Kurent bo zopet lahko zaplesal svoj ples. A sam Kurent bo se moral prebuditi tudi v naših srcih. V nas se bo morala prebuditi želja

po reševanju planeta. Če bomo stopili korak naprej, k zaustavitvam globalnega segrevanja, bomo lahko prebudili Kurenta.

Naš novi Kurent tako ne bo več plesal v zimi in se bojeval proti mrzlemu vetru. Kurent lahko postane vsak v nas. Lahko ga prebudimo z željo, ki nas bo vodila do sprememb. Junak, ki je nekoč odganjal zimo, ne bo rešil globalnega segrevanja. Rešili ga bomo mi, če bomo prebudili Kurenta v sebi. Nekoč sredi vroče svetle noči se je prebudil Kurent v mojem srcu ...

Ana Smiljan, 9. a



Veronika Beranič Ferk, 9. c, Lasulja



Lana Cestar, 6. c, Kurent



*Gloria Bunderla Gomboc, 6. c,
Kurent*



Tilen Radislav, 6. c, Kurent in hudič



Eva Vodopivec, 6. c, Kurent



Sergej Ristić, 6. a, Kurent

Eva Zupanič: SLADEK GOZD IN ISKANJE POGUMA

Eva Zupanič, ki obiskuje 4. d-razred, je združila moči s svojo teto. Nastala je čudovita knjiga.

Eva:

Idejo za knjigo sva dobili iz kratke zgodbe, ki sem jo zapisala pri pouku slovenščine. Ker je bila moji teti zgodba zelo všeč, mi je predlagala, da iz nje napiševa "knjigico". Hitro sva ugotovili, da je to veliko zahtevnejša naloga, kot sva sprva mislili. Preden sva se knjige lotili, sva nekaj časa namenili temu, da sva raziskali, kaj vse mora knjiga vsebovati. Pogledali sva, koliko strani mora imeti, kako lahko predstaviva bistvo knjige in sporočilo, kakšna mora biti postavitev knjige in podobno. Želeli sva, da "knjigica" ostane skrivnost, zato sva po vsaki uri teamsa še nekaj časa pisali. Ta knjiga je zahtevala veliko truda, potrpežljivosti in zbranosti. Želeli sva, da je glavno sporočilo knjige, da je lahko vsak pogumen, hkrati pa sva želeli spodbuditi domišljijo v bralcu.



PRI ZALOŽBI ROMAN IZŠLA SLIKANICA FILIPA IN PAULINE – JEZERKO



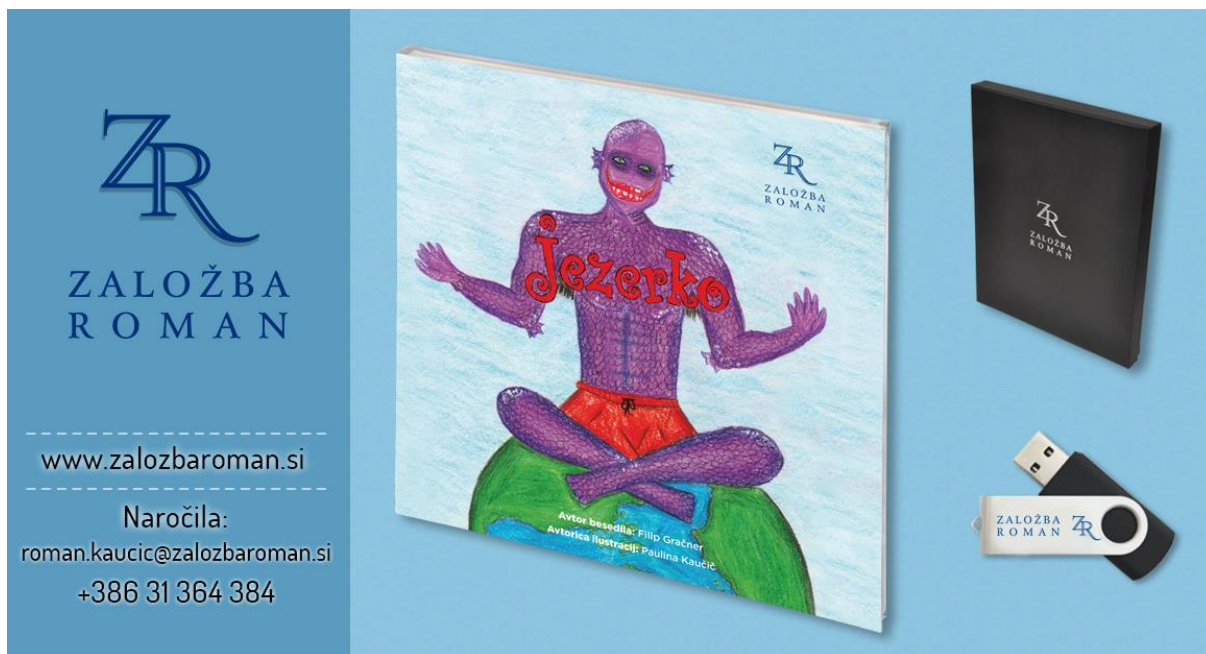
V jeseni je pri Založbi Roman izšla čisto prava slikanica Filipa Gračnerja iz 9. b, ki je avtor besedila, in Pauline Kaučič iz 8. b, ki je avtorica ilustracij. Nastala je kot rezultat spodbujanja učencev k dodatnemu šolskemu ustvarjanju – presega zgolj okvirje pouka književne vzgoje. Filip in Paulina sta namreč s svojo izvirno vizualno in besedno umetniško stvaritvijo potrdila, da je književna vzgoja več kot le branje in poustvarjanje besedil iz berila. Vzgaja bralce za pošolsko branje

in še več: spodbuja k lastni izvorni ustvarjalnosti – k izvorni igri besed in barv, pri čemer domišljija ne pozna meja.

Filip in Paulina v zgodbi, ki pritegne, mladega (otroka) in manj mladega bralca skozi prizmo sodobnega otroka in časa popeljeta v mitološko-bajeslovni svet, ki ga spretno prepleteta s kaotično stvarnostjo, v kateri je človek egoističen, objesten uničevalec raznovrstnih ekosistemov – narave. Soustvarila sta torej zgodbo, ki poleg vznemirljivega, nepozabnega popotovanja skozi svet pravljичnosti odslikava zelo resno problematiko stvarnosti – kaže na odnos do narave –, in zgodbo, ki jo je vsekakor vredno (treba) prebrati. Hkrati pa smo s to knjižno izdajo v slovenskem prostoru dobili še enega pisatelja in še eno ilustratorko, in to mlada, nadarjena ter



obetavna ustvarjalca. In najbrž jima je kot osnovnošolcema v rokah držati čisto pravo lastno knjigo – slikanico – nekaj posebnega in nekaj, kar ju bo za vedno povezovalo z osnovnošolskimi leti.



Filip in Paulina, naj bo pred vama še veliko novih ustvarjalnih navdihov in izzivov! Morda pa doprineseta k izboljšanju stanja naše Zemlje, saj je vsak kamenček prizadevanj v mozaiku stvarnosti kot celote še kako pomemben.

dr. Ana Koritnik



Akcija »Vsak kilometer šteje«

V času pouka na daljavo smo športni pedagogi na naši šoli razmišljali, kako popestriti naloge in učence ustrezno motivirati, da bi naredili kar največ za svoje gibanje in s tem za svoje zdravje. Ob pregledu številnih gibalnih nalog, ki so jih izvajali na drugih šolah, se nam je zdela najbolj zanimiva ideja »Vsak korak šteje«, ki so jo izpeljali na eni od celjskih gimnazij, kjer so z zbranimi koraki svojih dijakov uspeli prehoditi razdaljo 40.075 kilometrov, kar bi v resničnem svetu pomenilo obhoditi zemljo okoli Ekvatorja.

Naše mnenje je bilo, da so koraki različno dolgi, hkrati pa ob uporabi moderne tehnologije ni večji problem s pametnimi telefoni zbirati kilometre, zato smo se odločili, da se bo naša akcija imenovala Vsak kilometer šteje. Želeli smo si, da bi imela akcija tudi sodelovalni karakter, zato smo k sodelovanju povabili OŠ Starše in OŠ Rada Robiča Limbuš. Učence bi s tekmovalnim pristopom pognali hitreje proti cilju, prav tako bi lahko primerjali dosežke med seboj. Na našo žalost se OŠ Rada Robiča iz Limbuša ni udeležila skupne akcije iz objektivnih razlogov, tako da smo ostali mi in sosedje iz Starš. Ker je na OŠ Starše manj otrok, so izbrali s skupnim dogovorom pristop, da kilometre nabirajo učenci in učenke cele šole skupaj s starši in učitelji, na naši šoli je akcija tekla za učence in učenke od 6. do 9. razreda. Vključili smo se tudi učitelji, nekaj za pomoč, nekaj pa za motivacijo, da bodo učenci in učenke boljši od nas. Prvotna ideja je bila, da bi želeni cilj dosegli v treh tednih, tako naj bi z akcijo končali do 29. 1. 2021.

Akcijo smo začeli izvajati v ponedeljek, 11. 1. 2021. Učenci in učenke so pridno pošiljali svoje rezultate in kilometri so se nabirali. Nekateri so svoje pohodne aktivnosti v karanteni preživljali s svojimi najbližjimi in so s svojimi slikami dokumentirali skupne trenutke. Tedni so minevali, kilometri so se nabirali, učitelji smo pridno zbirali podatke in jih objavljali na šolski spletni strani. V prvem delu akcije so kilometre nabirali hitreje naši prijatelji iz OŠ Starše in bili dolgo v vodstvu. Skupni kilometri so lepo napredovali, a prepočasi za doseg želenega cilja. Ob predvidenem koncu akcije smo skupaj prišli nekje do 24.000 kilometrov, torej krepko čez polovico. Da bomo kar nehali – brez doseženega cilja? To pa ne! Naš športni karakter nam tega ne dopušča. Skupni dogovor je bil, da z akcijo nadaljujemo do zimskih počitnic, ki so konec februarja. Vzpodbude, bodrenje in pogumno cilju naproti ...

V novi krog smo vstopili polni energije, da dosežemo cilj.

Najboljši so se že oddaljili od sošolcev in so drveli simboličnim nagradam naproti. Dnevi so hitro minevali, tedni tudi. Svoje nasprotnike iz OŠ Starše smo počasi dohitevali po številu prehojenih in pretečenih kilometrov. Približevali smo se tako zelenemu cilju in hkrati veselo



opazovali, kako je število kilometrov nenehno naraščalo. Nekateri so bili tako zavzeti, da smo učitelji preverjali poslane slike kilometrov. Nobenih nepravilnosti ... Pošteno in zavzeto.

Ker v zadnjem tednu pred počitnicami še nismo bili prepričani, ali nam bo uspelo doseči zeleni cilj, smo akcijo podaljšali do zadnjega dneva počitnic. Tako bomo najbolj sigurni. Slike prehojenih kilometrov so deževale tudi med počitnicami in tako smo v samem 'finišu' akcije celo uspeli za malenkost prehiteti naše prijatelje in tokrat nasprotnike iz Starš, kar pa je najbolj pomembno – v četrtek, 18. 2. 2021, smo končno dosegli in presegli zeleno številko 40.057 kilometrov! Začutili smo ponos in hkrati olajšanje: uspelo nam je. S skupnimi močmi smo dokazali, da smo izpolnili cilj in naredili nekaj zase in za svoje najbližje. Razbili smo monotonijo karantene, nekateri pa so dosegli že kar zavidljive številke. 500 kilometrov in več so zbrali najboljši.

Čeprav tekmovalni del ni bil v ospredju in so nagrade za najboljše bile simbolične, je prav, da jih omenimo:

Najboljše učenke:	
1. Tyara Slatinek Kuzma (6. b)	527 km
2. Tara Kastelec (9. b)	516 km
3. Ela Langerholc (8. c)	494 km
4. Neža Gračner (7. c)	483 km
5. Lena Gračner (6. b)	449 km
6. Lana Cestar (6. c)	374 km
7. Lara Žalek (7. c)	345 km
8. Zala Silič (8. b)	307 km
9. Mateja Petek (7. c)	275 km
Najboljši učenci:	
1. Jakob Lovrenčec (7. a)	439 km
2. Filip Gračner (9. b)	432 km
3. Nik Repnik (7. b)	301 km
Najboljši razredi:	
1. 6. b	2896 km
2. 7. b	2393 km
3. 7. c	2173 km
4. 9. c	2145 km
Najboljši učitelji:	
1. Andreja Kolander	539 km
2. Suzana Laketić	318 km
3. Marjetka Klep	291 km

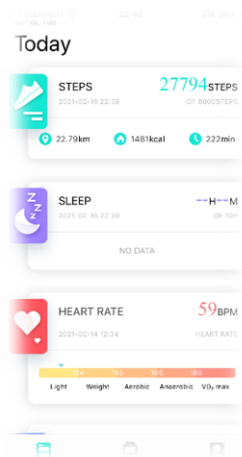


Če pogledamo akcijo v celoti, vidimo, da so se dekleta izziva lotila bolj zavzeto kot fantje. Med razredi so presenetili zmagovalni učenci in učenke 6. b-razreda s svojo razredničarko Lilijano Zdunič. Kot šola smo skupaj zbrali 23.233 kilometrov, nekaj malega več kot OŠ Starše, ki jih je zbrala 22.987 kilometrov. Na prvem mestu je bilo druženje, šele nato tekmovanje – da ne bo pomote ... Kljub temu so najboljši ob povratku v šolo prejeli simbolične nagrade.

Tudi učitelji smo ob koncu akcije bili zelo veseli dosežka. Trud se je izplačal. Andreja Kolander, Marjetka Klep, Miro Kalezič in Gregor Adorjan smo dali vse od sebe s strani OŠ Miklavž, za izvedbo akcije s strani OŠ Starše in za odlično komunikacijo je skrbela Carmen Onišak. Skupaj zmoremo, kajne?

Razgibali smo svoj vsakdan, naredili nekaj za svoje zdravje in obkorakali naš ljubi planet. Verjamemo, da se je izplačalo. Vsak je bil vesel svojih hojno-tekalnih rezultatov.

Zapisal: Miro Kalezič, prof. ŠPO





ZDRAV ŽIVLJENJSKI SLOG

*Spet prišel je ta čas,
ki z zdravim oziroma tradicionalnim zajtrkom
se prične.
Vsi, ki zajtrk smo zaužili,
obilo nove energije smo dobili.
Pomembnost zdravega obroka res vsem ni znana,
je pa v imenu raziskav pristno dokazana.
Vsi le hitimo,
z našo jutranjo rutino,
a kaj ko spet in spet
najpomembnejše izpustimo.
Vsi se samo glede teže in postave zmrdujemo,
ob zamujeni uri fitnesa le pritožujemo.
Zanašamo se večinoma samo na tablete in razne diete,
saj mislimo, da človeka res naredi le obleka.
Raje zanesimo se na zdrav življenjski slog,
ki v našem življenju
naredil bo spremembo
kakor puščica in lok.*

Klara Sprinčnik, 9. a

ČEBELA

V panju čebele brnijo,
in plešejo svoj ples,
medtem ko rože cvetijo
in bobri glodajo svoj les.

Narava se prebuja,
pesem poje nam,
čebela pa pleše
kot zvezdica iz sanj.

Čebela se trudi,
in dela noč in dan,
jeseni med nam nudi,
da človek ni bolan.

Sedaj pa gre zares!
Spreglej lepoto to!
Spoštuj čebelji ples,
saj to čisto je zlato.

Vita Kamnik, 9. b



RIBE, 7. b



ANTON JANŠA SKOZI MOJE OČI

Vsako leto 20. maja obeležujemo svetovni dan čebel. »Zakaj?« sem se spraševal. Odgovor se ne skriva v tem, da so čebele ta čas na vrhuncu in da vse rastline bujno cvetijo in se lepotijo pod toplim soncem, ki nas kar vabi, da zlezemo s kavča in se odpravimo na sprehod, kjer lahko ob potokih in na travnikih vonjamo dišeče cvetove cvetlic in dreves. Razlog, da ta dan obeležujemo svetovni dan čebel, je krstni datum prvega učitelja čebelarstva na Dunaju, Antona Janše, ki je imel za domače in tuje čebelarstvo zelo velik pomen. Napisal je dve temeljni čebelarški knjigi: Razpravo o rojenju čebel (1771) in učbenik Popolni nauk o čebelarstvu (1775). Nedvomno je bil uglajen gospod, ki se s povprečnostjo ni zadovoljil. Želel je nekaj več, kar mu je tudi uspelo.

Na kratko vam bom predstavil njegovo življenje.

Prvi cesarsko-kraljevi učitelj čebelarstva na Dunaju, Anton Janša, po domače kar Kuharjev Tonej, se je rodil spomladi 1734 na Breznici, v Kuharjevi hiši št. 16 kajžarju Matiji in Luciji, krščen pa je bil 20. maja istega leta. Imel je štiri sestre – Nežo, Polono, Urško in Mino in štiri brate – Janeza, Jakoba, Valentina in Lovra. Sam je bil 3. rojenec. Podatkov o njegovi rani mladosti žal nisem našel, zato vam bom predstavil svoje mišljenje. Kot majhen fant je bil zelo zvedav in igriv. Kot vsi drugi otroci je staršem pomagal doma in se je družil z bratoma in drugimi vaškimi otroki. Zelo rad je zahajal v takrat še čisto naravo, kjer je preskakoval potoke, plezal na drevesa in se skrival v travi še nepokošenih travnikov. Ker je bil toliko časa zunaj, je hotel spomin na mlada leta nekako ohraniti. Spomnil se je, da bi lahko prelepe prizore iz življenja strnil na slike, ki za razliko od spominov, ki počasi bledijo, ostanejo. Iz tega se je rodila njegova slikarska ljubezen. Naslikal je gore, reke in gozdove. Fant, tako kot večina vaških otrok, ni hodil v šolo in je mladost preživel dokaj brez skrbi. A vendar nihče ni večno mlad. Ker denar ne pride kar sam od sebe, si ga je moral zaslužiti. Z bratoma Lovrom in Valentinom, ki sta bila prav tako nadarjena za slikanje, si je v domačem skednju uredil atelje. Že res, da je dobro slikal, toda ni še bil tako dober kot večina drugih umetnikov. To ga ni ustavilo. Pljunil je v roke in se s pomočjo radovljiškega mojstra Arerja, ki je zanj in za brata napisal priporočilno pismo, odpravil v bakrorezno-risarsko šolo dunajske akademije. Tam se je uspešno učil in še bolj razvil svoje slikarske sposobnosti. Kaj pa ima slikarstvo opraviti s čebelami in zakaj je postal Anton Janša 'ikona' slovenskega čebelarstva?

Naš slikar je že od nekdanj ljubil prelepe krilate živalce, ki neutrudno sem ter tja prenašajo nektar in so nujne za preživetje človeka in drugih živih bitij. Doma so imeli več kot 100 panjev, kjer so skrbno čuvali čebele. Sosedji so bili nad panji naravnost navdušeni, Antonovi domači pa na njih ponosni. Janša je zasnoval panj kranjič, ki je imel obliko kvadra in je bil narejen iz lesa. Ta oblika je omogočila, da je bilo panje zdaj moč nalagati enega na drugega. Panjske končnice, to



so stranice čebeljih panjev, je tudi poslikaval s kranjskimi motivi. Zasnoval je tudi voz za prevažanje panjev na pašnik. Po nekaj letih življenja na Dunaju je zdaj že odraslega Antona čebelarstvo spet začelo navduševati. Kot slikar ni bil bajno plačan, pa tudi veliko je že vedel o gojenju čebel. Leta 1769 je postal čebelar. Čebelariti je začel junija istega leta v dunajskem okrožju Meidlingu, jeseni pa je organiziral prevoz čebel na ajdovo pašo, ki je zelo medovita. Tako je pojasnil prevažanje čebel in pomen le-tega. Prav tako je začel čebelariti s kranjiči. Ker so se Avstrijci zavedali pomembnosti čebelarstva in nujnosti njegovega ohranjanja, so leta 1770 v Augartenu ustanovili čebelarško šolo, Anton Janša pa je postal prvi čebelarški učitelj. Poleg poučevanja je bil tudi vsak dan na voljo vsakomur, ki si je želel nasveta.

Našega Antona pa še zdaleč niso cenili le meščani, temveč celo tedanja avstrijska cesarica Marija Terezija, ki je dvornemu svetniku Raabu (pristojnemu za kmetijstvo) naročila, naj se zavzema za čebelarskega učitelja Janšo, če bi ta potreboval pomoč in podporo.

Ustvarjanju učitelja čebelarstva pa ni bilo ne konca in ne kraja. Leta 1771 je izdal knjigo Razprava o rojenju čebel, izšel pa je tudi učbenik Popolni nauk o čebelarstvu, žal po njegovi smrti, leta 1775. V njih je predstavil svoje čebelarske izkušnje in razložil načela čebelarstva. Obe sta zelo uporabni še danes.

Anton Janša je umrl 13. septembra 1773 na Dunaju, kjer je tudi pokopan.

Po mojem mnenju je Janša eden ključnih mož evropskega čebelarstva. Je Slovenec, ki je tudi pionir te kmetijske panoge, na kar smo lahko zelo ponosni. Vedno je bil skromen, dober in odgovoren, kar ga je tudi pripeljalo do ustvarjanja, ki ga je za vedno zapisalo v zgodovino človeštva. Rad je imel čebele in se je zavedal njihove marljivosti in krotkosti. Le kaj bi si mislil, če bi videl, kaj dan danes počnemo s temi bitji? Odvzemamo jim življenjski prostor, uporabljamo škropiva in strupe in jim škodujemo samo zato, da bi določene rastline bolje uspevale. Zaradi ene vrste rastline uničujemo številne druge in s tem tudi čebele. Kaj se bo zgodilo, če bo kmetijstvo še intenzivnejše kot je zdaj? Ohraniti moramo čebele in se ravnati po Janševih načelih, ker bomo na ta način ohranili tudi sebe. Zaključujem z Antonovo mislijo: »Med vsemi od Boga ustvarjenimi stvarmi ali živalmi ni nobena za človeka tako pridna in koristna in manjše strežbe ali živeža ali stroškov potrebna stvar kakor čebela.«

Filip Gračner, 9. b

Podatke o Antonu Janši je Filip črpal iz naslednjih virov:

<https://visitzirovnica.si/kdo-je-bil-anton-jansa/>

<https://www.slovenska-biografija.si/oseba/sbi249259/>

https://sl.wikipedia.org/wiki/Anton_Jan%C5%A1a

<http://www.profacebelar.si/anton-jansa-njegovo-zivljenje-in-delo-kratek-oris/>

https://sl.wikipedia.org/wiki/Panjska_kon%C4%8Dnica



USTVARJALKE PRIHODNOSTI

Preteklost je lahko napoj, iz katerega črpamo to, kar še doslej ni bilo znano, in je pomembno, a le, če se tega dodobra zavedamo. Lahko je samo brezglava pot, spletena zaradi nas in našega obstoja. Prihodnost je lahko nov začetek, a prihodnosti brez preteklosti ni. Sedanjost pa smo mi. Ne glede na to, kaj smo, pa naj nam bo jasno, da nismo edini. Če se ne bomo učili iz preteklosti, nas bo ta kaznovala v prihodnosti. Če ne bomo gledali v prihodnost, smo lahko prepričani v naše pogubljenje. Sedanjost pa naj bo čas za razmislek. Kaj hitro se lahko zgodi, da tudi sedanjosti ne bo več. Pa če že samo za čebele. S tem tudi za nas.

Zdi se, da so čebele poznane že vsem. Najpogosteje čebele povezujemo s produkti, ki jih doprinesejo. Pa je res vse tako enostavno, kot izgleda? So čebele za nas pomembne le kot proizvajalci medu in izdelane hrane iz njega. Nekaj že imajo vmes pri tem, a so še stvari, ki so toliko neraziskane. So čebele res svet? Bi jim lahko pripisali funkcijo nečesa, kar je pomembno, brez česa ne bi bilo življenja? Ali je to samo izmišljen mit, vklesan v kamen. Pomislite, a ne za dolgo. Naj vam pade v misli to, kar se vam zdi, da je pri čebelah tista super moč, ki jo imajo. Za večino bi bil ta odgovor proizvod medu, a je že razvidno, da imajo še pomembnejšo vlogo. Čebele se že po svojih značilnih progah in črno-rumeni barvi hitro ločijo od večine žuželk. Ne ločijo pa se samo po barvi, temveč tudi po tem, da proizvajajo posebno snov, med. Človek je bržkone ugotovil, da je to odlična poslastica, ki ne potrebuje dodatkov, saj je med sam po sebi užiten. Uživanje medu je že pri človeku vzbujalo veselje in užitek. Poleg tega je med poln mineralnih snovi in energije. Poleg medu je med pomembnimi snovmi tudi t. i. propolis, naravni antibiotik čebel. Uporablja se pri zdravljenju veliko bolezni. Omenil bi še matični mleček, snov, ki jo izločajo mlade čebele delavke in se uporablja prav tako pri blaženju mnogih težav. Sami produkti pa niso toliko pomembni kot sama vloga oprashaevanja rastlin. Čebele namreč oprashaevajo skoraj tri četrtine vseh rastlin in s tem je kar tretjina svetovne pridelave hrane odvisna od čebel. Čebele z oprashaevanjem poskrbijo, da se lahko rastline spolno razmnožujejo. Pelode iz prašnikov ene rastline prenesejo na drugo rastlino in s tem sledi oploditev ter rojstvo nove rastline. S tem je kmetijska pridelava izdelkov zelo odvisna od čebel kot oprashaevalk. Da bo kmetovalec uspešen in imel čim večji in kakovosten pridelek, je pomembno oprashaevanje čebel. Slednje je odvisno od številčnosti čebel in od naravnih razmer. V današnjem času pa se je pojavil še en problem, in sicer uporaba pesticidov in drugih umetnih gnojil v kmetijstvu. Predstavljajte si čebelo, ki ravno oprashaevuje cvetove, h katerim so dodali pesticide. Čebela bo zaradi tega izgubila orientacijo in čutila zaznavanja prostora, s tem pa se težje znašla. S tem, ko čebele oprashaevajo, pa uravnavajo biotsko raznovrstnost in bogatost rastlin. Torej, če povzamem,

od čebel je odvisna, in v prihodnosti bo še bolj, pridelava hrane za človeštvo in s tem, ali bo dovolj hrane za vse.

Če smo našli vse te prednosti, ki jih prinašajo čebele, bolje razumemo, kako bi bilo brez njih. Zamislite se, kaj bi bilo, če jih pa res ne bi bilo. Ali če v prihodnosti izginejo. Očitno je, da bo vladala večja lakota, kmetje bodo prisiljeni k še večji uporabi pesticidov, da se bodo lahko uveljavili v svetovnem merilu. Hrana bo postala dražja in bolj enolična. Tretjina rastlin bo slabo uspevala, nekatere pa niti uspevati ne bodo mogle. Sploh pa pozabimo na med in druge stvaritve čebel. Razmišljanja so nekaj drugega od resnice. Resničnost pa bo pravi pokazatelj tega. A če nekaj skopni, je to zapleteno spet vpeljati nazaj, vsaj v večjem obsegu ne. In tako moramo biti pazljivi za vnaprej. Imejmo v mislih, da se to res lahko enkrat zgodi. In da poti nazaj več ni. Kaj bomo takrat? Živeli naprej že, a vseeno bomo v sebi čutili uničevalnost in osornost do samih sebe. Če bi bilo tako, bi vedeli, da ni prav, in šele takrat bi izkusili dejstvo, da je izginotje čebel otežilo življenje in, v celoti gledano, človeško prihodnost. In zato je še kako pomembno, da na čebele gledamo z drugačnega vidika. Imejmo jih za prijateljice in ne bodimo jim sicer nehote sovražniki, saj bo v prihodnje vse odvisno od njih.

Jakob Kršljin Stojić, 9. b



Adna Husić, 8. c, Zdrave palačinke



Jan Planinc, 7. a, Medenjaki



MOJA POTEZA

Pri literarnem natečaju Slovenske karitas »Moja poteza«, ki je potekal v okviru preventivne akcije 40 dni brez alkohola, je strokovna komisija prispevek Klare Sprinčnik (Alkohol in svetlejša prihodnost) in prispevek Jakoba Kršljina Stojića (Moja poteza) izbrala kot enega izmed najboljših in ju nagradila (*mentorica dr. Ana Koritnik*). Izsek njunih bogatih, globokih razmišljanj objavljamo na tem mestu.

ALKOHOL ALI SVETLEJŠA PRIHODNOST?

Življenje je čas, ki vsebuje najlepše trenutke. Za nekatere je polno z rojstvom njihovih otrok, trenutkov iz zabavišnih parkov, obiskov sorodnikov, prazničnih dni in podobno. A vsi se zavedamo, da življenje ni vedno najlepše, je polno mračnih trenutkov in ovir, za katere se od časa do časa počutimo prešibke, da bi jih preskočili. Tako si nekateri ob teh trenutkih najdejo oziroma se obrnejo po uteho, ki jim jo nudijo alkoholne pijače, prepovedane substance in temu navezujoče snovi.

/.../

Skozi samo pisanje in raziskovanje teme tega razmišljanja sem spoznala, da je življenje podobno igri namiznega šaha. Igra je ustvarjena tako, da imata dva igralca omejeno polje, po katerem se lahko premikata s figuricami in tako poskušata poraziti drug drugega in ga dobiti v šah-mat (izraz za noben možen izhod). Šah vključuje prvine umetnosti, modrosti, igre in športa. Skratka, je igra, ki se na mnogih nivojih povezuje s potekom življenja. Pozorni moramo biti na vsako potezo, ki jo storimo, saj tako smo en korak bližje cilju, a moramo vseeno paziti, da zavarujemo s to potezo »kralja«, ki bi v našem življenju predstavljal našo prvotno osebnost, se pravi brez vpliva vrstnikov, mnenja drugih. Tisto iskreno, čisto dušo. Sedaj pa si predstavljajmo, da v igri, ki od nas zahteva popolno zbranost in dobre ter previdne premike, sodelujemo z netreznimi mislimi. Od takrat naprej je vsaka naša poteza oziroma odločitev ogrožena in ob enem ogroža naš cilj in »kralja«.

Življenje zna biti kljub svojim lepotam tudi najhujša vrsta pekla za nekatere ljudi. Vsi se borimo z določenimi demoni in tako nekatere trenutke označimo za najslabše. To je tudi razlog, da se nekateri najdejo v pijačah in mislijo, da lahko s tem potlačijo/preženejo svoje skrbi.

Moj namen tega razmišljanja je potrditi namen akcije 40 dni brez alkohola, saj življenje brez alkohola je življenje polno upanja in priložnosti za boljšo in svetlejšo prihodnost – življenje.

/.../

Klara Sprinčnik, 9. b



MOJA POTEZA

/.../ Vprašanje, a se vseeno dovolj zavedamo alkohola ne le v besedi, temveč tudi v vseživljenjskem pogledu. Ali znamo oceniti, kje je meja pitja in kdaj prenehati. Kdaj se ustaviti in reči stop. Bolje bo, da že kar na začetku. To pa ni za vse lahko. Za tiste, ki le malo segajo po alkoholnih pijačah, in tistih, ki ga ne pijejo, je mala malica. Za bolj »redne« alkoholike pa je kar težko breme. Le en kozarček pa dovolj ... pa čez 15 minut ... še enega, potem pa bom res prenehal ... če 10 minut res ... res, to je zadnji. A se ne zdi to kot začaran krog ali vrtinec. Ko enkrat stopiš vanj, se vedno bolj vrtiš v njegovih spiralah in videti je, da je premočen in pot iz njega ne obstaja. /.../

Okolje in z njim povezana družba

Ves alkoholizem pa ni odvisen samo od nas, temveč tudi od okolice in njene družbe. Če je recimo v družbi alkohol pogosteje prisoten, bo velika verjetnost, da bomo k temu nagnjeni tudi mi. K družbi pa lahko štejemo že družino in starše. Kako ravnajo starši, bodo morda tako ravnali tudi otroci. S tem ko slednji začno tako ravnati, to prenesejo na svoje vrstnike, ti pa dalje. To je v bistvu mreža, ki jo lahko nevede pomagamo plesti in tako razširjati. Če pa na kakršnekoli oblike širimo dejstvo, da je alkohol nevaren in uničevalen, pa pripomoremo k temu, da se manj ljudi ujame in zaplete v to mrežo. Pomembno je, da pomagamo tistim, ki se spopadajo s takšnimi težavami in se jih seveda želijo znebiti. Tudi Karitas je ena izmed takih organizacij, ki si do vzmetno prizadeva za zmanjšanje umrlih in trpečih zaradi alkohola. /.../

Sporočilo javnosti

To, kar zdaj pišem, je namenjeno predvsem ljudem, ki nikakor ne bi mogli odnehati s to nevarno tekočino, ki jo ob vsaki ali več priložnostih zlivajo v svoje »kotle«, da si potešijo potrebo. Vem, da jim je zelo težko, kljub temu da sem se izrazil slabšalno, toda to je njihovo zrcalo. Tega se še ne da z besedami opisati, kako je lahko njim hudo. Ne znajo več izbirati prave poti. Vsi tisti, ki pa si prizadevajo k odstopu od alkohola, naj se še prej zavejo, da je pot prepletena z ovinki in ne pelje vedno naravnost. Vsak dan, ki ga trpijo, bo pripomogel, da bodo bližje cilju. Pogum, vztrajnost in strpnost so ključne sestavine za napoj, ki jih bo rešil. Toda, da bodo to dosegli, jim je treba pomagati. Lahko s pogovorom drugih, ki so imeli enake težave, z obiskom zdravnika ali psihoterapevta, če je to potrebno. Nikakor pa ne takega človeka pustiti samega, češ, naj si sam pomaga, saj je on odgovoren za sebe. To v neki meri drži, a prava pomoč lahko samo koristi. /.../

Jakob Kršljin Stojić, 9. b



SLOVENEK SEM, SLOVENKA SEM

Slovenec sem! Slovenka sem! To so besede, ki nam morda skozi prizmo površnosti ne predstavljajo nobene posebne vrednosti. So le besede, ki v nerazgledanem umu zgolj zavzemajo prostor. Kadar pa se te besede pojavijo v široko razgledanem umu, postanejo tako rečeno "Svete". To so besede, ki imajo izjemno močan pomen in zastopajo zagotovitev po pripadnosti. Vlijejo nam pogum in ponos, saj smo lahko del nečesa, kamor tudi pripadamo. In mi imamo to srečo, da pripadamo naši domovini Sloveniji.

Domovina je izraz za prostor, za katerega lahko vsi mirno rečemo, da je naš dom – mesto, kjer se počutimo varno in brezskrbno. V očeh vsakega posameznika beseda domovina zastopa družino, državo, kraj šolanja ali pa le ozemlje, kjer se govori slovensko. Resda ima vsakdo od nas drugačno mnenje o domovini, a misli vseh se združujejo v istem pomenu. Naše misli so tudi kdaj pa kdaj zašle v globine naše domovine. Če se z mislimi vrnem nekoliko dlje nazaj, lahko ugotovim, da življenje v časih večnega strahu in diskriminacije ni bilo niti v najbolj poglobljenem pogledu podobno današnjemu. Danes lahko mirno tekam po travnikih, berem knjige in govorim ter razmišljam v slovenskem jeziku in imam svobodno pravico izbiranja svojih prepričanj in verovanj. Bili so časi, ki tega niso dopuščali. Bili so tudi časi, ko je bil slovenski obstoj ogrožen iz dneva v dan. Potekale so razne bitke, v katerih so slovenski fantje in možje s svojo globoko zavednostjo pripadnosti svojemu narodu in domovini ter z neustrašno borbenostjo preprečili, da bi se slovensko ozemlje in slovenski narod prelevila v narod tujcev. Tako so tudi preprečili, da bi naši predniki proti lastni volji prevzeli ter zamenjali svoj jezik in kulturo, tako kot so to želeli storiti z nami (denimo) Nemci. Ko svoj pogled upremo nazaj – na vse to, vidimo, kaj vse smo kot narod prestali. Skozi vse bitke in dneve, ko bi lahko izgubili popolnoma vse, smo obdržali močno voljo in upanje in smo danes tukaj. Tukaj s slovenskim jezikom in ponosom na zgodovino. Kdo ve, kaj bi se lahko zgodilo, če ne bi bili dovolj močni, da bi premagali vse napade, vsa zatiranja. Mogoče bi bil tudi jezik, ki je za mnoge od nas materni jezik, že dolgo pozabljen. Resnično menim, da bi morali izkazovati več hvaležnosti vsem, ki so poskrbeli, da lahko danes uporabljamo svoj jezik – slovenski jezik – in se brez nenehnega strahu sprehajamo po deželi, ki je bila priborjena za nas.

Pred tridesetimi leti je za današnjo Slovenijo potekal izjemno pomemben dan. Ta dan je bil posvečen podpisu plebiscita, na katerem se je slovenski narod izrekel, da Slovenija postane samostojna in neodvisna država. Kot je razvidno iz raznih zapisov, pričevanj, je vse potekalo, kot je moralo, saj smo sedaj res neodvisna in (predvsem) samostojna država. Če se vrnemo nazaj v preteklost, lahko naštejemo številne dogodke in ljudi, ki so se borili za to, da lahko dandanes živimo življenje, ki je v tistih časih predstavljalo le sanje. Menim, da ne dajemo dovolj



poudarka zgodovini naše domovine, saj se malokdo zaveda, kaj so nekateri ljudje pretrpeli v upanju na boljšo prihodnost.

Slavni Oliver Wendell Holmes je nekoč rekel: »Tam, kjer nam je lepo oziroma se počutimo svobodnega in vsaj delno brezskrbnega, je naša domovina. Domovina je območje, katerega naše noge lahko zapustijo, a naše srce ga nikoli ne more in nikoli ne bo.« Že samo ta misel nam da vedeti, da smo na domovino tesno navezani, čeprav nekateri tako ne mislijo. Na koncu koncev smo vsi (vsaj naj bi bilo tako) globoko v sebi z vsem srcem predani svoji domovini in smo zelo hvaležni zanjo, saj najbrž nihče ne ljubi domovine, ker je velika in po možnosti bogata, temveč ker je njegova in nam daje občutek pripadnosti in varnosti, ki ju je v današnjem svetu težko pridobiti.

Zaradi vseh naporov, ki so jih doživeli naši predniki, imamo danes to čast, da živimo njihove sanje. Danes imamo tako otroci kot odrasli možnost uresničitve svojih želja, sanj – ciljev, pa naj bo to na športnem, šolskem, delovnem, ustvarjalnem področju. Seveda vsaka domovina ponuja svojim prebivalcem drugačne možnosti. Naša domovina nam zagotavlja razne možnosti/priložnosti, s pomočjo katerih lahko iz sebe ustvarimo zelo uspešne in obetavne ljudi. Imamo razvito industrijo, gospodarstvo in infrastrukturo, kar pa v sedanjem svetu predstavlja le veliko prednost. Če svoj pogled usmerimo na okolje, v katerem živimo, smo lahko več kot le ponosni, saj smo obdani z zelo razgibanim površjem in osupljivim rastlinstvom, kamor se lahko zatečemo, kadar nam je volja. Kar se pa tiče nas mladostnikov, pa je naša domovina Slovenija zelo odprta. Nudi nam razne šolske sisteme, ki se razvijajo v mnogo vej. Odprte so nam možnosti za zaposlitve, preživljanje prostega časa v okviru raznolikih športnih aktivnosti ipd. Ponuja nam veliko priložnosti oziroma možnosti, da iz sebe ustvarimo najboljšo različico sebe, naj bo to na področju šolanja, pisanja, ustvarjanja, športa ali glasbene industrije.

Naša domovina Slovenija je domovina vsem, ki imajo srce na pravem mestu. Ne glede na spol, sposobnosti, usmerjenost, polt in finančni status. Drugačnost nas bogati. Bodimo ponosni na to, da smo lahko del nečesa tako lepega, kot je naša domovina Slovenija – naš prostor pod svobodnim soncem.

Klara Sprinčnik, 9. a

Klarino besedilo je bilo nagrajeno na literarnem natečaju, ki ga je razpisala Osnovna šola Vič skupaj z Združenjem veteranov 90-91 mesta Ljubljane in bivših ljubljanskih občin, in sicer že **13. literarni natečaj Moja rodna domovina z naslovom Pod svobodnim soncem** (mentorica dr. Ana Koritnik).



DOGODIVŠČINA V AMERIKI

Sem Mia, učenka 4. d-razreda, in pol leta sem živela v Ameriki. Tja smo se začasno selili zaradi službenih obveznosti staršev. Živeli smo v mestu Lawton blizu Oklahome v vojaški bazi, ki je približno tako velika kot Maribor. Tam je bilo veliko vojakov in njihovih družin. Stanovali smo v apartmaju.



Baza je imela prav vse, razne trgovine, salone, igrala, tudi mini golf in bowling. V mestu sem hodila tudi na gimnastiko in se veliko naučila. V bližnji park smo šli večkrat gledat prerijske pse, tam jih je zelo veliko. Tudi bizone in armadilote. Videla sem veliko živali, ki jih v Sloveniji ni.

Povedala vam bom nekaj o njihovem šolskem sistemu, življenju v Ameriki in naših potovanjih. Šola, ki sem jo obiskovala, je bila oddaljena približno 300 m, tako da sem lahko hodila peš. Imenovala se je Freedom Elementary in je ena izmed najbolj zdravih šol v Ameriki, kljub temu da smo večkrat za kosilo jedli pico ali hamburger.



Pri pouku smo uporabljali računalnike in nismo imeli zvezkov. Ocene v šoli so bile od 0 do 2 (0 ne napreduje, 1 napreduje, 2 dosega ali presega standarde), pri nekaterih predmetih pa imajo A, B, C, D, U (A najboljša, U najslabša). Imeli smo kar nekaj predmetov: računalništvo, angleščino, šport, matematiko, socialne študije, glasbo in znanost. Pri računalništvu smo imeli tudi hitro tipkanje. Matematična snov je bila podobna naši, vendar smo imeli drugačne

postopke računanja. Šola, ki sem jo obiskovala, je bila zelo velika in najvišji razred je bil peti. Četrtil razredov je bilo kar sedem.

Tam smo šli vsi razredi ven 2-krat na dan. Pouk smo imeli od 8.45 do 15.30. V času malice in kosila smo lahko gledali videoposnetke. Večino snovi smo delali z računalniki oz. preko Google

učilnic, tudi domače naloge in teste. Zanimivo je bilo tudi to, da smo imeli obvezne šolske uniforme. To je bila polo majica in hlače ali krilo. Vse enobarvno brez potiska in napisov. Imela sem učiteljico Mrs. Rooney oz. gospa Rooney in bila je zelo prijazna. V razredu sem imela tudi predstavitev Slovenije in prav vsi so bili navdušeni, kako je naša država lepa in zelo majhna. Moj največji dosežek je bil, da sem bila v mesecu februarju učenka meseca. Dobila sem tudi priznanje ravnateljice.

Otroci gredo v vrtec komaj pri štirih letih, predtem so lahko v dnevnem varstvu oz. jih pazijo varuške, stari pa morajo biti vsaj tri leta. Spoznala sem veliko novih prijateljev, s katerimi sem



se zmenila, da si bomo dopisovali pisma in se pogovarjali preko družabnih omrežij. V šoli sem se imela lepo in sem vesela, da sem jo lahko obiskovala.

Tam smo imeli tudi prijatelja Jacka in Judy, ki sta nam predstavila in pokazala, kakšna je njihova kultura. Večkrat smo bili pri njima na večerji in tudi mi smo njima skuhali slovenske

jedi. Z Judy sva pekli ingverjev kruh, onadva pa sta nas presenetila s čisto pravo potico.

V Ameriki imajo zelo veliko fast foodov, kot so: Taco Bell, KFC, Weendys, Sonic ... V mestu, kjer smo živeli, je bilo več kot 50 različnih restavracij s hitro hrano. Zelo zanimivo je bilo, ker imajo njihove trgovine, kavarne, lekarne in tudi banke drive in. To pomeni, da lahko vse urediš kar iz avtomobila. Walmart je trgovina, podobna kot pri nas Mercator, po velikosti pa kot Europark.

Počitnice in proste dni smo izkoristili za izlete in potovanja. Pozimi smo šli na Florido v Miami. Tam mi je bilo še posebej všeč, ker sta me starša presenetila z obiskom Harry Potter sveta in to, da sem se lahko kopala v morju. Zelo mi je bilo všeč. Naredili smo tudi road trip po Texasu in si ogledali Dallas, Houston, Austin, Galveston in Corpus Christi. Naše zadnje potovanje je



trajalo tri tedne in pol. Potovali smo po Kaliforniji. Začeli smo v Las Vegasu. Najbolj všeč mi je bil obisk najvišjega stolpa na svetu, na katerem so adrenalinske atrakcije. Šla sem na vse tri in bilo je res nepozabno. Potem smo odšli v Los Angeles, kjer je bilo ogromno brezdomcev.

Tam smo si pogledali Hollywood in Beverly Hills ter šli v nacionalni park Grand Canyon, ki je čudež narave. Najboljše mi je bilo hoditi po steklenem mostu nad kanjonom. Pot smo nadaljevali do San Francisca. Tam smo si pogledali Golden Gate Bridge, ki je eden izmed najbolj znanih mostov na svetu. Na poti ob obali smo naleteli še na veliko morskih levov, ki so poležavali na plaži. En dan smo izkoristili za izlet v Alkatraz, najhujši zapor vseh časov. Iz njega je uspelo pobegniti samo trem zapornikom, ki jih nikoli niso našli.

Teh pet mesecev mi je minilo zelo hitro, saj sem v vsem tem času videla in doživela zelo veliko. Prav tako sem se veliko naučila. Vesela sem pa tudi, da sem spet s svojimi prijatelji.

Mia Volavšek, 4. d



Utrinek iz 1. a



LETO 2020

V tem letu se je zgodilo dosti slabih stvari, nekaj pa tudi dobrih.

Januar se je kar dobro začel, toda 2. januarja (zaradi posebno obsežnih požarov v divjini) je vlada Novega Južnega Walesa v Avstraliji razglasila izredno stanje, vlada Viktorije pa katastrofo. Umrlo je veliko milijonov živali in več kot 25 ljudi. Nekateri pravijo, da naj bi poginila kar milijarda živali.

27. januarja je Marjan Šarec naznanil odstop s položaja predsednika Vlade RS. Že 30. januarja pa je svetovna zdravstvena organizacija razglasila javno zdravstveno krizo mednarodnih razsežnosti, zaradi izbruha novega koronavirusa, ki pa se je začel konec leta 1919 v kitajskem mestu po imenu Vuhan. 31. januarja pa tudi Združeno kraljestvo izstopi iz Evropske unije. 4. marca je bil odkrit prvi primer širjenja epidemije nove koronavirusne bolezni v Sloveniji. 9. marca je bil črni ponedeljek svetovne borze, zaradi skrbi nad širjenjem novega koronavirusa in trovinskega spopada med Rusijo in Saudovo Arabijo, glede cen surove nafte pa doživijo največji padec od velike recesije leta 2008. 11. marca Svetovna zdravstvena organizacija uradno razglasi širjenje nove koronavirusne bolezni za epidemijo. Nihče si ni mislil, kaj bi to lahko bilo, le vsi smo se morali spopasti z novim načinom življenja. 13. marca je v Državnem zboru RS bila potrjena 14. Vlada RS pod vodstvom premierja Janeza Janše. 17. marca pa Evropska unija zapre zunanje meje v poskusu omejevanja širjenja nove koronavirusne bolezni. 27. marca Severna Makedonija postane 30. članica zveze NATO. 30. marca Vlada RS sprejme prepoved zbiranja ljudi na javnih mestih in gibanja izven občine prebivališča za omejevanje širjenja nove koronavirusne bolezni. 2. aprila skupno število potrjenih obolelih preseže milijon. 18. aprila je Vlada RS začela sproščati omejitve javnega življenja v Sloveniji. 2. maja prvič od začetka epidemije ni potrjena nobena okužba z virusom. 31. maja je v Sloveniji preklicana razglasitev epidemije novega koronavirusa. 28. junija je bilo skupno število potrjenih obolelih za Covid-19 prek 10 milijonov, število smrtnih žrtev pa pol milijona.

4. avgusta se zgodi požar in več eksplozij v skladišču amonijevega nitrata prizadene pristaniški del mesta Bejrut v Libanonu. 25. avgusta pa Komisija Svetovne zdravstvene organizacije sporoči, da je otroška paraliza iztrebljena iz Afrike. 4. septembra je Vlada RS sprejela odlok o obveznem nošenju mask v zaprtih javnih prostorih, zaradi ponovnega povečanja števila okuženih s Covid-19. Vsi ljudje smo mislili, da bo to hitro minilo in da bo virus izginil kar čez noč, a na žalost to ni mogoče. Čeprav smo zelo uživali poletne počitnice in nas ni skrbelo za virus, smo vedeli, da bomo spet obtičali doma. Mogoče to nekaterim kot sprva ni bilo zelo všeč, toda vsi moramo stopiti skupaj in upoštevati ukrepe, da se bomo čim prej vrnili v normalno in še kako zeleno življenje. 20. septembra pa pride spodbudna novica, da je Tadej Pogačar, kot



prvi Slovenec, zmagal na najprestižnejši kolesarski dirki Tour de France, drugi pa je bil tudi Slovenec – Primož Roglič. Končno ena dobra novica! Toda, prišel je 19. oktober. Takrat je Vlada RS znova razglasila epidemijo Covid-19, spet je bilo prepovedano druženje in prehajanje med statističnimi regijami v Sloveniji, ukinjene so bile tudi gostinske in športne dejavnosti. Z 20. oktobrom je bila razglašena tudi policijska ura. Otroci se šolamo od doma. Ta novica je nekatere presenetila, nekateri pa so se razveselili šolanja od doma. Spet smo se morali spopasti z novim – drugim valom koronavirusa. Sama pa verjamem, da bomo s skupnimi močmi premagali Covid-19. 3. novembra so v ZDA potekale volitve za predsednika. Na volitvah je zmagal Joe Biden, ki je postal predsednik ZDA. 5. novembra so v Ljubljani izbruhnili nasilni nemiri, med katerimi policija proti izgredek uporabi vodni top in prvič v zgodovini Slovenije uporabi tudi gumijaste naboje. Poškodovanih je bilo več policistov. Gasilci, policisti in zdravniki pa so morali tisti dan podaljšati svoje službe – zaradi protesta v Ljubljani. Nikoli si nisem mislila, da bi se to lahko zgodilo. Zelo pa mi je bilo žal za policiste, gasilce in zdravnike, ki nam vsak dan pomagajo in se trudijo za nas, potem pa morajo zaradi takšne situacije po napornem dnevu še ostati v službi, ko jih doma čaka družina. 25. novembra je umrl Diego Maradona, ki je bil dober nogometaš in argentinski nogometni trener. 26. januarja pa je v nesreči s helikopterjem umrl tudi svetovni košarkar Kobe Bryant, umrla je tudi njegova hčerka Gianna Bryant. V letu 2020 smo se vsi malo spremenili, spoznali smo drugo (novo) življenje, v katerem se je dogajalo zelo dosti stvari. Čeprav je bilo večino stvari negativnih, lahko najdemo tudi kakšno pozitivno stvar v tem letu. Moje mnenje o tem letu je: Svet se je spremenil, mi smo se spremenili in naučili smo se živeti drugačno življenje, kakršnega še nismo nikoli prej. Upam pa, da bomo to situacijo s Covid-19 premagali in spet živeli življenje brez mask, ukrepov ...

Mateja Petek, 7. c

H₂O

Voda – v kemiji jo poznamo kot H₂O.
 V telesu je, brez nje ne obstajamo.
 Dva litra na dan je moramo popit.
 Preveč jih je žejenih na svetu,
 zato je ne vstran zlit.
 Vsa živa bitja jo za življenje rabimo,
 zato z vodo spoštljivo delajmo.

Žan Luka Lilek, 9. c



Ajda Camplin, 5. a



Vanesa Muršec, 9. a



Kiara Šprem, 6. a



Maja Vučko, 6. a



Maša Seljak, 6. a



ZMAGA

Veliko se ljudi
bori in tekmuje,
ker za svojo potrditev
zmago potrebuje.

Izzivov je vse več in več,
tisti športni so morda ta pravi,
ostali pa le lažnivi in majavi,
kar nekatere v obup spravi.

Največji zmagovalec pa je ta,
ki sam sebe premagati zna.

Mateja Petek, 7. c







Vita Kamnik, 9. b

PUŠČAM KORAKE

Danes razmišljam o prihodnosti,
kdo spominjal se me bo,
kdo moje modrosti
svojim otrokom delil bo.

Vsak dan razmišljam,
kaj sem v življenju za sabo pustil,
kdo vse me je motiviral
in kdo vame je upanje vlil.

Sem storil kaj pomembnega,
kar v zgodovino se zapisalo bo?
Ali sem v svetu videl lepoto,
ki ponuja nam jo?

In še vedno puščam korake in hodim,
za sabo oziram se ne,
v vrt sadim rože-besede,
ki definirajo me.

OBRAZLOŽITEV: V tej pesmi sem razmišljala, kako neki mladostnik skozi prizmo sebe kot starejše osebe razmišlja o življenju in kaj so tiste vrednote, ki so najbolj pomembne. Z Lainščkovo pesmijo *Moja hiša* ima skupno tematiko, ki pravi, da moramo ceniti ne samo materialne stvari, temveč tudi lepe trenutke, dejanja in besede, ki imajo veliko moč. Pesem sem napisala tudi v štirih štirivrstičnih kiticah, kot je napisana tudi *Moja hiša*.

Vita Kamnik, 9. b

DARILA

Metko zanima,
kdo prinesel ji je vsa ta darila.

Je to sosed bil,
ki se je ravnokar v našo vas preselil?

Ali pa naša soseda,
ki dela v tovarni igrač
in mi je lani
plišastega medvedka
naredila?

Povedala jim bom in tudi vam,
če vas morebiti zanima:
darila je naredil in prinesel Božiček,
mama pa ovila v lep papir z Božičkom, ki kape nima.

Lora Karakaš Korošec, 4. a



**FUTOŠIKI Z RAČUNSKIMI OPERACIJAMI**

V kvadratke vpiši števila 1, 2, 3 in 4 tako, da bodo v vsaki vrstici in v vsakem stolpcu nastopala vsa različna števila ter da bosta izpolnjeni obe računski operaciji (+, ·).

$$\square \quad \square \quad \square + 2 \quad \square$$

$$\square + 1 \quad \square \quad \square \quad \square$$

$$\square \quad \square \cdot 3 \quad \square \quad \square$$

$$\square + 2 \quad \square + 1 \quad \square \quad \square$$

Tit Planinšek, 4. a



Lena Gračner, 6. b